

МАТЮ КЪРБИ

ГРОБНИЦАТА НА ХАНА

Част 2 от „Орденът на асасините: Потомци“

Превод от английски: Емилия Карастойчева, 2017

chitanka.info

*На Чарли,
чийто изобретателен ум ще остане в историята.*

1.

Китай, 1259 н.е.

Наталия затаи дъх в очакване на експлозията.

От високите крепостни стени над нея артилеристите на император Сун изстреляха поредния залп от железни гюлета. Огнечервените кълба, изригнали от металните им топове *фей юн пили пао*, описаха дъги в нощното небе и връхлетяха върху ордата на Великия хан.

Тя закри уши с длани и се сниши зад бойниците, дело на строители от Дзин. Глинените стени се разтърсваха при всеки удар и сипеха пръст върху ѝ, грохотът заплашваше да раздроби ушите ѝ, все едно са от порцелан, ала защитният вал удържаше на напора. Засега.

Въздухът — горещ и влажен, впримчен в хватката на лятото — стихна, сгъстен от черен барутен пушек, смъдящ в очите и носа на Наталия.

Не, в *неговите* очи и уши.

Очите и носа на далечния ѝ предшественик Баян — бурятски воин от северните степи. Да преживява спомените на мъж обаче далеч не бе най-объркващото в тази симулация. Чувстваше съвсем чужда монголската култура на Баян, а завоевателните походи из Азия и Европа я ужасяваха до дън душа. И все пак именно нашествията бяха влили монголска кръв в руско-казахското родословно дърво на Наталия. Историята на монголските военни походи в известен смисъл бе преплетена със семейната ѝ история.

Пред Баян бе застанал разтреперан млад воин с вдигната нагоре глава, сякаш се бои защитните валове да не рухнат върху тях. Всички в армията на хана бяха видели какви поражения нанасят оръжията на Сун, как разкъсват хора и коне с желязо и огън.

Наталия усети как Баян заема сцената на ума ѝ и се оттегли в сенките, позволявайки на спомена да се разгърне.

— Спокойно, това е представление — каза Баян на младия войник. — Не искат да забравим днешното поражение при

Синдунската порта.

Младият воин сви устни и кимна.

— Добро представление.

По произношението и чертите му личеше, че е тангут и вероятно не е водил битки. Не беше монголец от степите. Не бе участвал във великия лов *нерге*. Баян си спомни своя първи лов — строени в страховита линия, дълга осемдесет мили, воините маршируваха и язدهа в строг порядък; десният и левият фланг бавно се придвижваха напред, докато сключат грамаден кръг около ужасените обречени животни. Обучението бе продължило месеци, докато Баян и степните племена се подготвят за война.

Младият войник щеше да открие храброст в сърцето си или да загине — да падне в ръцете на врага или на Ордата, обвинен в малодушие. Баян щеше да обърне внимание на командира му да го държи под око.

— Как ти е името? — попита той.

— Чън Лун.

После Баян се осведоми как се казва командирът на *арбана* — бойния му отряд. Накрая добави:

— Както Угедей хан завладя Дзин, така и Мъонгке хан ще победи Сун. Ще сразим този град и ще убием всеки мъж, жена и дете в него.

Воинът сведе глава.

— Да, командире.

Баян се отдалечи. Тръгна по крепостния вал да нагледа своите войници и остана доволен от неумолимия им кураж въпреки обстрела на сунската артилерия, зноя и болестите на това място. На запад, отвъд окопите на хана, планината се издигаше висока и черна в нощта. На върха блещукаха светлините на Рибарския град. Дори Аламут, асасинската крепост в Персия, не бе устоявала на обсадите, както този бастион. Местонахождението му — между широки реки и стръмни скатове от трите страни — му предоставяха естествено предимство, подсилено от военните стратегии на Сун.

Пред планината обаче се открояваше друга сянка — вал над Седловия хълм, издигнат по заповед на хана. Баян предполагаше, че ще го използват при атака или за по-добър обзор към града. Някои го смятаха за глупава проява на гордост от страна на хана, но дали думата

„гордост“ описваше уместно делата на Божия бич, Императора на света?

В уречения час Баян се насочи на изток към лагера върху Лъвския хълм. Предводителят на минханската военна част го бе привикал заедно с още деветима командири. В просторната кръгла шатра, подплатена с кожа, въздухът бе нажежен до бяло. Неколцина командири кашляха, други изглеждаха изпосталели, макар да се стараеха да го прикриват. Баян се запита колко ли войници ще покоси чумата, преди да вдигнат обсадата.

— Има нова заповед — каза пълководецът Кьоке. — Уан Дъчън ще атакува портата Ху Гуо. Тази нощ.

— Уан Дъчън? — попита един от командирите.

— Да — кимна Кьоке.

Уан Дъчън бе най-довереният генерал на Великия хан, неговата дясна ръка. При обсадата на Рибарския град той ръководеше четири полка на Ордата, всеки наброяващ по десет хиляди войници, разположени край реката и по възвишенията. Щом той щеше да застане начело на хората си, значи нападението бе от жизнено значение.

Кьоке продължи:

— След поражението при портата Син Дун, Сун няма да очаква нова атака толкова скоро, и то по тъмно. Уан Дъчън иска само най-жилавите воители да застанат редом с него. Всеки от вас знае дали подчинените му са здрави телом и духом.

— Моите са подготвени. — Баян изтри потта, струяща по челото му изпод шапката и шлема. — Всичките ми мъже са готови за битка.

Кьоке се озърна.

— Другите?

Още неколцина командири предложиха целите си отряди. Други, чиито войници бяха пострадали от болестта, предложиха *арбани* — по-малки части от десетима бойци. Кьоке прие всички.

— Съберете хората си и след час и половина се явете до южния крепостен вал. Там ще получите заповеди — каза той.

Командирите се разпръснаха и Баян тръгна бързо към своя лагер. Докато крачеше натам, Наталия усети как у нея пак се надига страх и я обзема изтощение. Това бе петата битка, в която щеше да участва с

предшественика си в симулацията на „Анимус“. Трябваше да си откъдне от кръвта и от смъртта.

— Не мога — изрече тя, изплювайки над повърхността на съзнанието му. — Не мога, Виктория.

Мина миг; битката приближаваше.

— Виктория?

Добре ли си, Наталия, попита в ума ѝ глас с лек френски акцент.

— Не съм. Искам да си почина.

Жизнените ти показатели са наред, само пулсът и кръвното налягане са леко завишени.

„Нима“, понечи да отвърне Наталия. Какво ли би могло да бъде кръвното ѝ точно преди средновековна ръкопашна схватка?

— Искам да си почина, доктор Бибьо — повтори тя по-твърдо.

Сигурна ли си? Знаеш колко тежко ще го понесеш.

— Сигурна съм.

Миг тишина. Наталия си представи лъх на раздразнение.

Разбира се. Момент.

Наталия се подготви за изпитанието, както Баян си вдъхваше кураж да устои на вражеската канонада. Само дето тя очакваше съвсем различна експлозия.

Прекратяване на симулацията. Три, две, едно...

Светът около Наталия — лагерът на монголите, звездите, лепкавата жега върху кожата ѝ, миризмата на пушек и кръв, всичко лумна в пламъци, които бушуваха в нея няколко мъчителни секунди. Болката най-сетне стихна, оставяйки след себе си изпепелени мисли, и тя се озова в безформената пустота на Коридора на спомените — преходно място зад кулисите, улесняващо приспособяването към симулацията. Наталия не можеше да си представи какво ли би било, ако е още по-трудно.

Изчакай малко. Отпусни се.

Не би могла да се отпусне напълно, преди да излезе от симулацията, но опита да се отърси от спомените на Баян, връщайки се към своите. Мисли за семейството и за живота ѝ, преди Монро да я въвлече в тази каша. Виктория я бе обучила да се улавя за определени спомени — камбаните на руската православна църква, посещавана от баба ѝ и дядо ѝ, уханието на апетитни пелмени, връщи в тенджерата.

Те бяха част от нея, помагаха ѝ да се открие отново, след като се е изгубила в друг живот.

Няколко секунди по-късно тя си пое дълбоко дъх, за да се подготви за най-лошото.

— Време е да изляза.

Добре. Извеждане след три, две, едно...

Мозъкът на Наталия, коремът, кожата, цялото ѝ тяло се преобърна наопаки, сякаш голите ѝ нерви са изложени на въздуха. Вече не крещеше, но стенеше, докато усещането отмина. После Виктория свали каската за „Анимус“ от главата ѝ. Препасана с колани, Наталия стоеше в средата на висок до кръста метален цилиндър. Ремъци с метални закопчалки прикрепяха ходилата ѝ върху малки платформи под нея; ръцете и дланите ѝ бяха свързани с нещо като външна рамка — съвършено подобие на скелет, уподобяващо и най-дребните движения. За разлика от приспособленията на Монро, този вид „Анимус“ позволяваше на тялото да се движи свободно по време на симулацията, без всъщност да отива където и да било. Виктория ѝ помогна да разкопчае всички ремъци и да излезе от цилиндъра.

— Не забравяй да дишаш — напомни ѝ тя.

Наталия се олюля леко. Новият „Анимус“ я изтощаваше — повече или по-малко, в зависимост от това колко и как се е движила по време на симулацията. В гърлото ѝ се надигна горчилка и заглуши болката.

— Дай ми кофа — процеди тя и затвори очи.

Ставаше по-зле, ако ги държи отворени.

— Ето.

Наталия се извърна към гласа на Виктория и отвори леко дясното си око, колкото да види кофата през клепки. После повърна — пак и пак, докато стомахът ѝ се изпразни и дъхът ѝ секна.

Виктория приглади нежно косата ѝ. Наталия се добра до кушетката в ъгъла на стаята. Задъхваше се, главата ѝ тежеше.

Чу как асистент в „Абстерго“ отнася плискащата се кофа и съжали човека, но само за миг. Все пак *тя* минаваше през ада. Заслони очи и опита да ги поотвори.

— Колко останах вътре този път?

— Три часа и единайсет минути — отговори Виктория и седна до нея.

— Стори ми се повече — каза Наталия; нищо ново всъщност — винаги изглеждаше по-дълго.

— Искаш ли да поспиш?

Наталия отвори очи малко по-широко и се обърна към жената. Щръкналата ѝ във всички посоки къса коса бе поизраснала през седмиците, откакто Наталия и другите бяха в „Етера“, но едрите зъби и усмивката не бяха променени.

— Да — кимна Наталия.

— Добре. По-късно ще говорим.

Наталия си пое дъх през зъби и се протегна. Виктория стана и извади светлосиньо пухкаво одеяло от модерен стъклен шкаф. Зави Наталия и прошепна:

— Почини си. Ще те наглеждаме.

Наталия кимна или си помисли, че кимна — така и не разбра, защото сънят я обори и очите ѝ пак се затвориха.

* * *

Когато се събуди, беше сама, но знаеше, че някъде някой я наблюдава. Седна в леглото, обляна от меката светлина в стаята. Главата ѝ туптеше. Очакваше да продължи така поне ден, макар че в началото главоболията се задържаха повече. Другите също страдаха от главоболие. Виктория ги увери, че машините им „Анимус“ са съобразени и кодирани спрямо особеностите на нервната им система и в крайна сметка главоболията би трябвало да престанат.

Би трябвало, а не сигурно.

Наталия разтри тила си на мястото, където теменният стабилизатор бе бомбардирал мозъка ѝ с електромагнитни импулси, предназначени специално за нея. Електрическите вълни не я смущаваха ни най-малко по време на симулацията. Проблеми ѝ създаваха включването и изключването и затова другите обикновено прекарваха по-дълго време в „Анимус“ от нея. Шон навярно би живял там, ако може, но пък той преживяваше неща, каквито тя не би могла дори да си представи.

Един техник веднъж подхвърли, че има втора, още по-обсебваща версия на „Анимус“, но в „Абстерго“ не я използвали при деца.

Наталия се радваше, че е така. Компютърната томография, магнитният резонанс и стабилизаторът бяха достатъчно вмешателство.

Вратата се отвори с тихо съскане. Влезе Виктория, носеше бялата си лабораторна престилка и вечния таблет. Лампите в стаята грейнаха с пълна сила при появата ѝ и Наталия примижа.

— Как се чувстваш? — попита Виктория.

— По-добре — отговори Наталия. — Но по темето ми все едно са танцували степ.

— Така ли? — намръщи се Виктория. — Би трябвало да намалява с времето.

Би трябвало.

— Готова ли си да поговорим?

Наталия огледа стаята — отвсякъде бяла ламперия, стъкло и компютърни монитори; металният цилиндър напомняше морска находка, лежала столетия на дъното и изгладена до съвършенство от вълните.

Изправи се на крака.

— Да, готова съм.

— Добре. — Виктория посочи отворената врата. — Отиваме ли?

Излязоха от стаята с „Анимус“ и тръгнаха по широк коридор с редица врати отдясно и стъклена стена срещу тях с изглед към гъстата борова гора около „Етера“. Наталия харесваше дърветата. Стигаше само да излезе навън и да види уханието им, за да се почувства малко по-добре.

Виктория я поведе към съвещателна зала в дъното на коридора. Отвъд лабораториите и стаите с „Анимус“ сградата ставаше просторна и златистата вечерна светлина нахлуваше вътре през стъкления таван, прозрачните стени и прозорците. Петте еднакви сгради, съставляващи „Етера“, на места създаваха призматичен ефект.

В съвещателната зала Исая стана, за да я поздрави. Зелените му очи сияеха, русата му коса бе пригладена назад.

— Радвам се да те видя, Наталия. Разбрах, че симулацията продължава да ти създава проблеми.

— Така да се каже.

— Справяш ли се?

— Засега.

— Седни, моля. — Исая посочи стол до масата, която изглеждаше като издялана от огромен къс обсидиан. — Да поговорим.

Наталия се настани срещу него, а Виктория седна до нея.

— Монголските владетели често са били безпощадни — подхвана Исая, облегат удобно назад. — Особено по време на завоевателния поход в Южен Китай.

Наталия не искаше да се разпростират върху това, но монголите наистина водеха психологическа война и умееха да всяват ужас. Първо предлагаша да пощадят града, ако управниците му се подчинят на Великия хан и се съгласят да му плащат дан. Приемеха ли обсадените условията, наплашени от историите за непобедимостта на врага, монголите обикновено не отвърщаха с кръвопролития. Откажеха ли обаче, следваше опустошителна касапница, от която стомахът на Наталия се преобръщаше.

— Разбирам защо ти е тежко — продължи Исая.

— Всички разбираме — додаде Виктория.

Исая сплете дългите си, тънки пръсти върху масата.

— Ще ми се да имаше друг начин да научим това, което искаме.

Наталия бе на същото мнение.

— Ще се обадиш ли на родителите си? — попита Исая.

Наталия непрекъснато си представяше как говори с тях, но обикновено си позволяваше да им се обажда през два-три дни. Освен това я посещаваха през уикендите. Никога обаче не им разказваше какво преживява. Не искаше да ги тревожи.

— Добре съм. Няма нужда.

Виктория сложи ръка върху нейната.

— Може ли тогава да ти зададем няколко въпроса?

— Разбира се.

Най-добре да приключват бързо.

— Как ти се отразява симулацията? — попита Исая. — Доктор Бибьо ми каза, че все още изпитваш болезнени странични ефекти.

Наталия кимна.

— Може да се очаква — отбеляза Исая. — Електромагнитните вълни временно потискат теменните дялове на мозъка, отговорни за пространствената и времевата ориентация. Потапяш се по-дълбоко и бързо в симулацията, но пък объркването е по-силно.

Всеки път ѝ обясняваше същото, почти дума по дума, сякаш никога не са водили подобен разговор.

— Главоболията не са чак толкова нетърпими — каза Наталия с надеждата да минат нататък.

— Радвам се. — Исая наклони едва забележимо глава наляво. — Да си виждала следа от него?

— Не.

— Сигурна ли си?

Не ѝ харесваше как винаги очаква второ потвърждение.

— Бих познала кама, способна да унищожи света.

— Вероятно — каза Исая. — Или пък не.

Наталия разбираше, че е нетърпелив, а всъщност и нейното търпение се изчерпваше. Беше тук само заради Райската реликва. Тя бе единствената причина всички да са тук в „Етера“, а Оуен и Хавиер — незнайно къде. Трябваше да я открият. Наталия обаче все още не беше сигурна кой е по-добре да я намери.

— Знаем, че е попаднала в ръцете на Баян през някой етап от живота му — намеси се Виктория. — Въпрос на време е.

— Ами ако е било на старини? — попита Наталия. — Доста години остават.

— Ако разполагахме с данните на Монро, щяхме да търсим целенасочено. — Очите на Исая проблеснаха, устните му се присвиха. — За съжаление още не знаем къде е и се налага да проследяваме живота на Баян част по част.

— Битка по битка — уточни Наталия.

Исая и Виктория не бяха споменавали скоро за Потомственото събитие. Знаеха, че Монро е открил нещо уникално в тяхното ДНК. Ала не знаеха какво точно.

— Какво е положението в настоящата симулация? — попита Исая.

Наталия му разказа за обсадата и за небивалото поражение, претърпяно от монголската орда.

— Всички са болни — добави тя. — Холера, малария или нещо такова.

Виктория плъзна пръст и почука върху екрана на таблета.

— Според някои източници Мъонгке хан е умрял от заразна болест по време на обсадата.

— Още не е — каза Наталия.

Исая забарабани с пръсти по обсидиановата маса, ноктите му потракваха ритмично.

— Можеш ли да се върнеш тази вечер?

Наталия поразмисли, разтърквайки слепоочия.

— Не. За днес приключих.

Исая погледна косо към Виктория, тя задържа погледа му за миг и после поклати глава, сякаш Наталия я няма и не ги вижда. Както и да е. Не можеха да я принудят, а сега не би се върнала там за нищо на света.

Исая прокара кокалчетата на пръстите си по масата, веднъж.

— Добре. — Изправи се в цял ръст. — Надявам се да си отпочинеш през нощта. А утре...

— Утре отивам на война — довърши Наталия.

2.

Оуен не изпитваше страх. Но се почуди дали не е редно да изпитва.

Седеше на кушетката до Хавиер. И двамата се бяха облегли на голата, измазана с хоросан стена на склада, където се криеше Грифин. Асасинът беше с гръб към тях, взрян в екрана на компютъра — разговаряше с шефа си.

— Сигурен ли си, че са открили мястото? — попита той с глас, наподобяващ глухо ръмжене на дизелов двигател; тъмната кожа на обръснатата му глава отразяваше светлината на единствената крушка по средата на стаята. — Взел съм необходимите мерки.

— Съвсем сигурен — отговори мъжът от монитора.

Оуен бе виждал лицето му — изпито, с гъста прошарена коса и брада. Гавин Банкс, водач на Асасинското братство.

— Ротенберг ми съобщи, че в момента натам се придвижва тамплиерски ударен отряд — продължи той.

Хавиер погледна към Оуен с присвити очи. Изглеждаше поразтревожен от него.

— Вярваш ли на този информатор? — попита Грифин.

— Да — потвърди Гавин. — Изгори всичко и изчезвай веднага оттам.

Грифин кимна.

— Вече съм набелязал ново място...

— Не — прекъсна го Гавин. — Отиваш в сборен пункт дванайсет. Ребека Крейн ще те чака там. Ще ти предаде следващите разпореждания.

— Ребека? — Грифин замълча. — Добре.

— Успех. Прекъсвам връзката.

Екранът почерня.

Оуен си пое дъх и Грифин се изправи.

— Съберете каквото можете в раница. Бързо.

Оуен и Хавиер се спогледаха, после скочиха от кушетката и се втурнаха към сандъците и щайгите, натрупани по металните полици в склада. Бяха го правили и преди — когато Грифин ги отведе на връх Макгрегър да търсят първата райска реликва. Сложиха си кожените якета и качулките и се снаряжиха — с ножове за хвърляне, стрелички, малки гранати, поразяващи с всичко от отровен газ до електромагнитни импулси, способни да свалят хеликоптер от небето.

Грифин също събра екипировката си, включително асасинската ръкавица, която не им позволяваше да пипнат. После включи командна програма на компютъра.

— Подгответе се и не забравяйте на какво съм ви учил — каза той.

Оуен не мислеше, че някога ще забрави изтощителната подготовка, на която ги бе подложил Грифин през последните седмици, включваща основни бойни техники и фрийрън.

Без да откъсва поглед от компютъра, асасинът поклати глава.

— Имаме три минути — обяви.

— До какво? — попита Хавиер.

Грифин не отговори. Написа команда, натисна „въведи“ и с маршова стъпка се отправи към ролетната врата на склада. С дрънчене и трополене я повдигна с дръжката.

Отвън слънцето беше залязло, но не се бе стъмнило съвсем — онова време на денонощието, когато всичко се обагря в свой оттенък на сивото, но подробностите все още са различни. Грифин ги поведе към съседната клетка, където държеше колата си, но преди да отключи, забързани далечни фарове осветиха далечния край на върволицата складаве.

— Това ли... — подхвана Оуен.

— Оставяме колата — прекъсна го Грифин и се втурна в другата посока. — Мърдайте!

Оуен хукна след него редом до Хавиер. Пробягаха няколкостотин метра. После Грифин се спусна напред и се изкатери върху покрива на складовете. Оуен го последва, все още леко стъписан от сякаш вродените си способности, излезли наяве след времето, прекарано в спомените на асасинските му предци. Чу Хавиер да го настига и тримата затичаха безшумно по покрива.

— Какво ще стане след три минути? — попита Хавиер.

— Двайсет и три секунди — поправи го Грифин.

Оуен погледна през рамо. Фаровете приближаваха техния склад. Появиха се и други от различни посоки, включително в небето.

— Идва хеликоптер — каза той.

— Чувам. Сnižете се — отвърна Грифин.

Оглушителна експлозия зад тях облъхна с гореща вълна врата на Оуен и прониза ушите му. Внезапно изригналото сияние освети редицата покриви, където се намираха, а също и съседните, по които десетина снишени фигури се придвижваха бавно към тях. Носеха черни униформи и шлемове, с чиято помощ откриваха и проследяваха трудни мишени.

— Тамплиери — прошепна Оуен и тримата се проснаха върху покрива.

— Ротенберг излезе прав. И са дошли подготвени — каза Грифин.

— Вдигна убежището си във въздуха? — учуди се Хавиер, взрян в дебелия димен стълб, издигнал се в небето; Оуен усещаше мирис на изгоряла пластмаса.

— Стандартна процедура — отвърна Грифин. — Няма да останат следи, които да ги отведат до Братството.

— Ще проследят нас — възрази Оуен.

— Няма. След мен!

Грифин пропълзля до другата страна на покрива и се спусна надолу. Оуен и Хавиер го последваха и скочиха върху паважа. Тъмната алея изглеждаше пуста.

Грифин нави ръкав и понамести ръкавицата си.

— Въръжете се.

Оуен вдиша дълбоко и измъкна от раницата няколко ножа и гранати. Хавиер извади пистолета със стреличките. Асасинът обърна китка нагоре, тръсна я леко и от ръкавицата изскочи скрито електрическо острие, дълго 15–16 мълниеносни сантиметра. Прибра го бързо, но Оуен долови острия мирис на озон, разнесъл се от него.

— Ще се уверим, че не ни преследват, и тръгваме към сборния пункт. — Грифин се огледа наляво и надясно. — Бъдете нащрек. Това не е упражнение.

Отдалечиха се на бегот от взривения склад. Оуен избистри сетивата си, както се бе научил от своя предшественик. Насочи ги към

земята под краката си и въздуха наоколо, вслушвайки се в звуците, отекващи в стените от двете им страни. Движеха се по ръба на алеята, подминавайки склад след склад. Не след дълго стигнаха до края на редицата и видяха телената ограда на десетина стъпки от тях.

Преди това обаче Оуен долови нещо.

Съсредоточи цялото си осезание напред и чу, подуши и почувства присъствието на тамплиерски агенти зад ъглите от двете страни на алеята. Дебнеха ги като челюсти на мечи капан. Грифин и Хавиер не притежаваха толкова изострени способности, но дори и те сякаш усетиха преследвачите. Тримата се заковаха мълком на място. Оуен подготви две електромагнитни гранати, Хавиер зареди пистолета със стрели. Грифин приклепна, готов за бой, и им кимна.

Оуен скочи напред, хвърли гранатите наляво и надясно и се сгуши до стената на съседния склад. Експлозиите бяха безшумни, ефектът им — не. Тамплиерите смъкнаха шлемовете си с болезнени викове и захвърлиха оръжията си с обезвредена електроника.

Бяха осмина — по четирима от двете страни. Хавиер изскочи иззад ъгъла, изстрелвайки стрели с невротоксин. Една от мишените му рухна. Грифин нападна най-близкия агент и жужащото му скрито острие го обезвреди с електрошок, по-силен от всякакъв тазер. Същата участ сполетя още двама.

След секунди половината тамплиери бяха извън строя. Четирима оставаха на крака. Оуен извади пушечна граната, за да предостави прикритие на Хавиер и Грифин, но се позабави. Ръката му трепереше и не успяваше да дръпне халката. Втренчи се в омекналите си пръсти, осъзнал смътно, че се страхува, и тялото му го е разбрало преди ума.

— Оуен! — изкрещя Хавиер.

Оуен понечи да се обърне, но тежък удар се стовари върху гърба му и го сгъна надве. Той залитна напред и едва след няколко крачки съумя да се обърне с лице към нападателя. Жената бе свалила каската си и държеше къс арматурно желязо като бейзболна бухалка.

Това не е упражнение.

Оуен скочи към нея, приклепна, за да отбегне първия удар, и я халоса с юмрук по хълбока. Тя обаче се оказа по-бърза и по-ловка. Острият ѝ лакът се заби в лицето му и пред очите му затанцуваха звезди. Зачака желязото да го довърши, но Грифин се спусна към тях и жената падна с врат, прогорен от асасинското острие.

Нещо тупна зад Оуен, той се обърна и видя, че Хавиер е зашеметил със стрела друг тамплиерски агент. Оуен най-сетне застави ръцете си да се раздвижат и сред дима, изригнал от гранатата, Грифин повали последните двама тамплиери.

— Бързо! — пролая задавено той. — Другите сигурно вече са разбрали, че тези тук мълчат.

Изкатериха се по оградата и затичаха по поляна, осеяна с празни консервни кутии и плевели. Изплъзнаха се от шарещите прожектори на хеликоптера и най-сетне стигнаха до оживена улица. Прибраха оръжията в раниците и се смесиха с тълпата. Оуен поприведе рамене и глава като човек, връщаш се вкъщи след дълъг работен ден. Веднъж Грифин бе споменал, че асасините умеят да остават невидими дори да не са скрити, но Оуен и Хавиер не проумяха какво точно има предвид. Даже не бяха истински асасини. Оуен бе с Грифин, за да помогне на приятелите си и да разбере какво се е случило с баща му.

Грифин погледна през рамо.

— Ще вземем такси.

— Такси ли? Асасините се возят в таксита? — смая се Хавиер.

— Именно. Невидими без укритие — натърти Грифин.

Подсвирна с показалец и палец и бял седан с ивица шахматни черни квадратчета спря до тротоара. Тримата се качиха отзад и Грифин упъти шофьора. Когато се вляха в движението, Оуен проточи врат и надникна през задното стъкло към поляната и складовете зад нея.

Ръцете му продължаваха да треперят; склучи пръсти в юмрук.

Какво го беше прихванало? Просто замръзна и ако тамплиерката го бе нападнала с пистолет или нож, а не с арматурното желязо, сигурно щеше да го убие. Вместо да става по-лесно благодарение на напътствията на Грифин, цялата ситуация сякаш се влошаваше.

През първите дни и седмици след симулацията, отпратила ги в разбунтувания Ню Йорк, Оуен се чувстваше уверен в способностите си. Дори могъщ. Сега се почуди дали самочувствието му не е било фалшиво. Просто ехо от съзнанието на предшественика му. Вариус бе опитен асасин и след преживелиците в спомените му Оуен също се бе почувствал способен. Постепенно обаче се отърсваше от съзнанието на Вариус и осъзнаваше, че сам може би не е чак толкова силен. Беше нищо и никакъв тийнейджър, а тамплиерските агенти бяха изпратени да го заловят или да го убият.

Мълчаха почти по целия път. Накрая Грифин каза на шофьора да ги остави на кръстовище, където след малко се качиха в друго такси и се насочиха към покрайнините. Оуен реши, че целта е да се отърват от преследвачи, и тактиката явно сработи. Светлините на тамплиерския хеликоптер избледняха и се стопиха сред контурите на града зад тях.

Грифин посочи безлична къща на тиха улица и таксито ги остави пред нея. Щом колата се отдалечи, тръгнаха отново пешком.

Хавиер се обърна към Оуен.

— Добре ли си?

— Да — отговори Оуен.

— Беше дива работа — отбеляза Хавиер.

— Добре се справи — похвали го Оуен с лека завист, че Хавиер е действал толкова умело и хладнокръвно.

— И двамата се справихте — вметна Грифин. — Агентите обаче бяха въоръжени с детски играчки. Ще обсъдим всичко, когато стигнем до уреченото място.

След около миля асфалтовото шосе свърши и тръгнаха по черен чакълест път между голи ниви. След още няколко мили през пусти поля и заоблени хълмове с пасбища, оградени с дървени стобори, свърнаха и сред дърветата се мярна голяма къща.

— Уха! — подсвирна Хавиер.

Къщата изглеждаше изоставена от сто години. Беше на два-три етажа с дъсчена фасада, по която тук-там се виждаха окръглени греди като люспеста броня — сиви, напукани и изгладени от ветровете. Опасваше я продънена предна веранда, в единия ъгъл четвъртита кула се издигаше над билото на покрива, сводест почернял прозорец с корона от ковано желязо се цъкеше под стряхата като око на циклоп. Входната врата и повечето други прозорци бяха заковани с летви.

— Стигнахме — каза Грифин.

Оуен огледа отново къщата.

— Това ли е?

— Да не би семейство Адамс да живеят вътре? — подметна Хавиер.

Грифин не му обърна внимание.

— Хайде!

Тръгнаха по застлана с камъни пътека право към входната врата. Тревата и бурените от двете страни им стигаха до коленете. Оуен усети

как го побиват тръпки. Не виждаше светещи лампи вътре, нямаше и помен от Ребека Крейн.

— Това ли е мястото на срещата? — повтори той.

— Да — потвърди Грифин.

Дървените стъпала до предната веранда — напукани, с щръкнали ръждиви пирони — стенеха под краката им.

Оуен потрепери.

— Но къде...

Вратата се отвори.

Хавиер извика тихо, Оуен отскочи назад и едва не се препъна на стъпалата.

— Грифин. — В тъмното преддверие стоеше жена. — Чаках те.

— Ребека. Радвам се да те видя отново в действие — каза Грифин.

Вратата очевидно само изглеждаше закована. Жената им махна да влязат.

Грифин се вмъкна пръв, след него Оуен, надзъртайки назад към Хавиер. Вътрешността на къщата беше в тон с фасадата. Избелели тапети висяха от стените, рамките на вратите бяха разкривени под всякакви ъгли, миришеше на прахоляк и плесен. Стълбище, на което Оуен определено не би се доверил. Водеше до втория етаж; дълъг коридор се простираше към непрогледен мрак. От двете им страни имаше празни стаи с покрити с паяжини полилеи.

Ребека затвори входната врата с електронна ключалка, определено липсвала в първоначалния замисъл на къщата, и Оуен се досети, че мястото вероятно е по-защитено, отколкото изглежда.

— Закъсняхте — отбеляза жената. — Някакви произшествия?

— Тамплиерите ни нападناха на тръгване — отговори Грифин.
— Наложил се да изберем заобиколен път.

— Жалко. Но пък вече сте тук.

— Какво е това място? — попита Оуен.

Ребека се озърна настрани и нагоре към тавана.

— Каквото изглежда. Предимно.

— Призрачна къща? — предположи Хавиер.

Ребека се усмихна; зъбите ѝ се мярнаха едва-едва в мрака.

— Единствените призраци тук са онези, които носите в своето ДНК, Хавиер.

— Знаеш името ми?

— Знаем го, разбира се.

На Оуен не му харесаха нито думите й, нито начинът, по който ги изрече.

— Е, какъв е планът? — намеси се Грифин. — Гавин каза, че ще ми дадеш инструкции.

Ребека кимна.

— Насам.

Тя тръгна към черния коридор под стълбището. Тримата я последваха, но Ребека не отиде далеч; след няколко крачки отвори врата вдясно.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди ги. — Слизаме в мазето.

Грифин тръгна решително надолу, следван от Хавиер. Оуен протегна ръце настрани, за да напипа парапета, и продължи бавно напред. Очите му отчаяно опитваха да открият опора в мрака, дори по принуда си измисляха неща. Пръстите на краката му намериха ръба на първото стъпало, на второто, на третото и така нататък — едно по едно. Под него стъпките на Грифин трополяха и издаваха глух екот. Над него Ребека затвори вратата към стълбите.

— Ще светнат лампи — каза тя. — Заслонете очи.

Оуен стисна клепки, но през тях различи как стълбището изплува от мрака. Отвори очи и откри, че тази част на къщата е пълна противоположност на всичко друго горе. Стените бяха гладки, покрити със сива ламперия. Стълбите ги отведоха в помещение, отговарящо далеч повече на представата на Оуен за асасинско скривалище. Повече от склад поне.

Имаше няколко компютъра, голяма стъклена маса, цяла стена с оръжия, дрехи, защитно облекло. В далечния ъгъл на стаята Оуен видя стол с висока облегалка, подобен на онзи, който Монро използваше за своя „Анимус“.

— Това ли е играчката ти? — Грифин кимна към него.

— Не — поклати глава Ребека. — Друго е. Нова технология на „Абстерго“. В Мадрид Шон попадна на процесор и подробни проекти. С тяхна помощ сглобих машината.

— Шон? — попита Хавиер.

— Имаме приятел с такова име — додаде Оуен.

— О? — Ребека наклони глава. Имаше къса кафява коса и смугла кожа, която напомняше на Оуен за Наталия. — И вашият приятел ли е циничен егоцентрик, мислещ се за най-големия умник на света?

— Ммм... не — позаекна Оуен.

Ребека сви рамене.

— Значи е друг човек. — Обърна се към Грифин. — Помниш ли как се работи с „Анимус“?

— Разбира се. Защо? Няма ли да останеш?

— Не. Чакаат ме другаде.

— Какво е по-важно от това? — попита Грифин. — Става дума за Райския тризъбец. Едното острие вече е открито. Второто...

— Знам — прекъсна го Ребека. — По света обаче се случват адски много неща, а редиците на Братството са доста оредели. Възложена ми е друга задача. Налага се да се справиш сам. Мястото е безопасно, организирана съм всичко. Натискаш копчето и играеш. Ще успееш ли?

Грифин замълча с присвити очи и Оуен долови напрежение между двамата асасини. Грифин изглеждаше разтревожен и ядосан. Очевидно в Братството невинаги цареше хармония. Моментът обаче отмина бързо, Грифин кимна и раменете му видимо се отпуснаха.

— Добре. Знам, че не решавааш ти.

— Да — кимна тя. — Но Гавин и Уилям също не са в състояние да избират. Тамплиерите ни отнеха тази възможност преди петнайсет години, когато едва не ни изстребиха до крак.

— Какво се очаква от мен? — попита Грифин.

— Ротенберг твърди, че в момента тамплиерите търсят втората кама, видяна последно в средновековен Китай. Трябва да стигнем първи до нея. — Ребека се обърна и посочи към Оуен. — Чрез призраците в неговата ДНК.

3.

Шон очакваше с нетърпение да се върне в „Анимус“. Виктория бе започнала да съкращава престоя му там, а вчера не му позволи изобщо да участва в симулация. Това го разстрои доста, но успя някак да избута деня, а тази сутрин веднага след закуската щеше да се върне в цилиндъра.

— Добро утро — поздрави го Дейвид, влизайки с прозявка в помещението, където се хранеха и почиваха. — Донесоха ли мъфините?

Шон кимна към бюфета.

— Днес са с банани и ядки.

Дейвид спря рязко.

— Е... все едно.

— Не обичаш ли банани? — попита Шон.

— Е, обичам ядки. — Дейвид побутна нагоре очилата си с бели рамки и дебели стъкла и се запъти към подносите.

По-голямата му сестра Грейс влезе в стаята. Тъмната ѝ къдрава коса бе прибрана на тила. Беше на петнайсет, почти връстница на Шон, и през изминалите седмици той се бе сближил с нея повече, отколкото с тринайсетгодишния ѝ брат. Грейс и Дейвид без малко да не останат в „Етера“. Баща им ги прибра вкъщи за няколко дни, после се върнаха. Шон още не знаеше защо, но скоро може би щеше да попита.

За него не съществуваше колебание дали да остане или не. Съдебното споразумение след инцидента преди няколко години едва покри таксите за престоя в болницата; родителите му се нуждаеха от парите на „Абстерго“. Грижите за здравословното му състояние поглъщаха по седемдесет хиляди долара годишно. И без това обаче Шон би пожелал да остане.

— Добро утро, Грейс — каза той.

— Добро. — Тя тръгна право към кафето. — Виктория ще те пусне ли днес?

Шон загреба от бърканите яйца.

— Така каза.

— Къде си сега? Томи върна ли се в Лондон?

— Да. Разследването приключи и пак съм сред размирици.

— Томи Грейлинг май харесва метежите.

Грейс седна до него.

— Не бих се изразил така.

— Добре де. — Грейс отпи глътка кафе и го погледна над ръба на чашите. — *Ти* ги харесваш.

Шон се усмихна.

— Харесвам екшъна, вярно. Но истината е, че през деветнайсети век в Ню Йорк просто е имало много бунтове.

— Виждал ли си Наталия днес? — попита Дейвид, докато слагаше върху масата чиния с бекон и яйца.

— Още не — отговори Шон.

Няма значение. И досега му беше неловко и се чувстваше на тръни, щом тя влезе в стаята. Не биваше да бърбори. Всичко между Томи и Аделина трябваше да остане в симулацията. Тогава обаче бяха по-объркани кой кой е и какво значи цялата работа. Не беше сигурен дори дали харесва Наталия, или любовта на Томи към предшественицата ѝ се рее из ума му.

— Защо те ограничава Виктория? — поинтересува се Грейс.

— Опасява се да не развия зависимост.

Шон побутна почти празната си чиния.

— Като наркоман? — попита Дейвид.

— Нещо такова — отговори Шон.

Той обаче не виждаше нещата така. Вярно, би прекарвал всяка минута в симулацията, но това не значеше, че е пристрастен. Възможно ли е човек да се пристрасти към въздуха?

— Знаеш, че ти няма нищо, нали? — вметна Грейс. — И нямам предвид симулациите.

Шон се взря в топлите ѝ кафяви очи. Изглеждаше съвсем искрена, за разлика от мнозина, изричали подобни думи. Спазваха поведение, както се полага пред инвалид, и бяха добронамерени, но не се получаваха. Грейс, изглежда, наистина го разбираше.

Шон почука по ръкохватката на инвалидния стол.

— Това не е съвсем нормално.

— Друго исках да кажа — отвърна Грейс. — Ти си...

— Добро утро.

Наталия влезе в стаята.

— Добро утро — поздрави я Дейвид. — Липсваше ни снощи.

— Чувствах се зле.

Наталия взе геврек и кисело мляко.

Недовършеното изречение на Грейс увисна във въздуха за миг, после се стопи като парата от кафето ѝ. Шон се зарадва, че смениха темата.

— Още ли те боли главата? — попита Грейс.

Наталия кимна.

— А вас?

— Главоболието ми минава за час-два — отговори Грейс.

— И моето — додаде Шон.

В началото му беше много неприятно, но вече не. Така или иначе си струваше да го изтърпи.

Наталия седна до масата срещу Шон и той усети как коремът му се свива. От живота в „Етера“ би променил само едно — привличането, което изпитваше към нея.

— Откри ли Райската реликва? — осведоми се Дейвид, дъвчейки резенче бекон.

Стаята утихна. Всички знаеха защо са тук. Всички знаеха какво се случи при симулацията с Монро, върнала ги в Ню Йорк по време на бунтовете срещу мобилизацията, преди от „Абстерго“ да ги открият и да им разкажат цялата история. Всички знаеха какво е заложено на карта, ако намерят и свържат трите остриета на Тризъбеца. Не говореха обаче нито често, нито открито за това. Имаха чувството, че говорят за извънземни или за магьосници.

— Още не — отговори спокойно Наталия.

— Как върви китайската симулация? — попита Грейс.

Наталия се втренчи в геврека в чинията.

— Тежко е. Има много смърт.

— Всеки би се натоварил — каза Шон в опит да помогне, но думите му прозвучаха някак пренебрежително.

Наталия кимна, без да вдига глава.

Прииска му се да избяга — бързо, преди положението да стане още по-конфузно.

— Томи ме чака — заяви той. — Ще тръгвам.

— До довечера — каза Грейс.

Дейвид му кимна и Шон изтъркаля количката назад, за да се отдалечи от масата, после я завъртя към вратата. Всеки път когато напускаше групата по този начин — сам, в количката — усещаше как другите се стараят да не го гледат. Хората му повтаряха, че всичко е в главата му, ала зад него винаги настъпваше мълчание, все едно се страхуват да проговорят, преди да си тръгне, все едно са длъжни да чакат, да покажат уважение или нещо подобно, докато той се бори. Мразеше това и с радост мина през вратата. В същия момент Дейвид се разприказва за симулацията в спомените на праядо си, служил като пилот във Втората световна война.

Шон се насочи към стаите за симулации. „Етерът“ се състоеше от пет постройки, свързани с остъклени коридори през дърветата. Шон и другите използваша две — главната приемна (там се срещаха с родителите си, които идваха да ги посетят или да ги изведат за няколко часа) и сградата, където се намираха в момента (в нея ядяха, спяха и пътешестваха из генетичните си спомени). Шон не знаеше какво правят служителите на „Абстерго“ в останалите три сгради.

Виктория вече го чакаше в стаята и той си придаде възможно по-небрежен вид.

— Добро утро — поздрави.

Тя стана от компютъра и се усмихна.

— Винаги мога да разчитам, че ще дойдеш пръв, Шон.

Той не разбра дали това е комплимент или забележка, или сбор от двете.

— Ще вляза ли днес? — попита.

— Разбира се — отговори тя. — Но почивката вчера бе необходима и полезна, нали? Ще гледам да вмъкна още няколко свободни дни в графика ти.

На Шон му се прииска да възрази, но реши да отложи спора. Сега искаше просто да влезе в симулацията, а се опасяваше, че ако дръзне да противоречи или прояви прекалено нетърпение, докторът ще промени решението си.

Иزتъркаля се до цилиндъра на „Анимус“. Виктория явно най-сетне се бе научила да не му предлага помощ. За разлика от краката, ръцете му бяха достатъчно силни, за да стигне почти навсякъде, където трябва. Дръпна спирачките на колелата, прехвърли се в металния

цилиндър и се промуши между коланите и ремъците; краката му увиснаха над подвижните платформи. Виктория закопча ходилата, ръцете и дланите му, после го свърза с машинариите, наблюдаващи мозъка и сърцето му.

Днес тя беше по-мудна, но той не каза нищо; със спокойно и търпеливо изражение наблюдаваше как намества всеки ремък.

— Готово — каза най-сетне Виктория.

— Добре. Ню Йорк ме очаква.

— Всъщност... — Виктория приближи до един от мониторите. — Вече няма да те пращаме в спомените на Томи Грейлинг.

— Какво? — Шон се извъртя в цилиндъра, за да се обърне с лице към нея. — Защо?

— Изглежда не ти се отразява здравословно.

— Това пък какво значи? Защо да не е здравословно?

Шон долови отговора на въпроса в тона, с който го изрече — нетърпеливо и гневно — но беше твърде късно да върне думите назад.

Виктория скръсти ръце.

— Знам, че имаме разногласия относно „Анимус“, Шон, но...

— Понеже не разбирате. Искате да ме спрете — прекъсна я той.

— Позволи ми да довърша.

— Не искам — тросна се Шон. — Искам да отида в спомените на Томи Грейлинг.

Вратата на стаята се отвори с тихо просъскване. Влезе Исая — в черен костюм от плат, който сякаш поглъщаше светлината.

— Изслушай доктор Бибьо, Шон. Тя заслужава уважение.

Шон не бе виждал директора на „Етера“ от седмица и внезапната му поява го накара да замълчи, отклонявайки вниманието му от гневните чувства.

Исая кимна към Виктория.

— Продължете, доктор Бибьо. Шон ще ви изслуша.

Тя срещна погледа на Шон. Той се навъси, но не продума.

— Исках да кажа, че според нас ползата от симулацията с Грейлинг се е изчерпала. „Анимус“ не е за забавление. Искаме да ти предложим повече преживявания с различни предшественици.

— Защо? — попита Шон.

Тя погледна към таблета — защитната й броня.

— Твърде рано е да се впускаме в подробности, но мислим...

— Защо? — повтори Шон.

Виктория се обърна към Исяя.

Директорът изгледа и двамата със сериозно изражение.

— Най-добре да му кажем. Достатъчно зрял е да разбере.

— Да разбере какво? — настоя Шон.

Виктория пак вдигна таблета като щит пред гърдите си.

— В нервната ти система се наблюдават интересни промени. Особено в онази част на мозъка, контролираща движението.

— Какви промени?

Шон знаеше, че не бива да таи напразни надежди, но му беше трудно да се овладее.

— Нека уточня — намеси се Исяя. — Не става дума да възстановим способността ти да ходиш със своите крака.

Шон усети как се свива в черупката си.

— За какво говорим тогава?

Виктория прочисти гърло.

— Симулацията в „Анимус“ активира моторния ти кортекс, както по времето преди да се парализираш. Най-общо казано, след инцидента на мозъка ти му е липсвала обратна връзка с краката. Досега.

Шон погледна надолу към рамката, поддържаща ходилата и краката му.

— И до какво води това?

— Интересува ни по-скоро до какво би могло да доведе — отвърна Исяя. — Посредством „Абстерго“ тамплиерите провеждат изследвания в различни области, включително медицината. Надяваме се да използваме събраните от теб данни, за да проучим по-добре мозъка на парализираните пациенти.

— И какво ще направите после? — попита Шон.

— Някой ден може би ще успеем да създадем уникални сензорни протези.

— Какво значи това? — повдигна вежди Шон.

— В момента реактивните протези са доста несъвършени — заобяснява Исяя. — Пациентът се учи месеци наред как да ги използва, неподатливи са и неприложими при хора с увреден гръбначен стълб. Надяваме се да разработим нещо ново. Революционно. Протеза, която пациентът вече ще знае как да използва,

защото ще е програмирана съобразно индивидуалните особености на нервната му система. Протезата ще е подготвена предварително да стане част от тялото на пациента.

Шон усети как сърцето, дишането, всичко у него замира, въпреки че компютърният монитор нарушаваше тишината с пиукане, отмерващо жизнените му показатели.

— Ще ходя отново?

— Не с твоите крака — отговори Исяя. — С протеза. Но те предупреждавам, че от този момент ни делят години. — Посочи към пода. — Намираме се в началната изследователска фаза. *Ти* си отправната точка.

— Какво искате да направя? — попита Шон.

Виктория пристъпи към него.

— Искаме да те наблюдаваме във възможно повече генетични спомени. С различни предшественици. Искаме да проучим из основи моторния ти кортекс. От Томи Грейлинг научихме всичко, което можяхме.

— О... — отрони Шон.

Беше се привързал към грамадния полицай както към никого през целия си живот. Оpozна ежедневието му, сприятели се с другарите му от Бродуейския патрулен отряд. С Томи участваха заедно в схватки, раняваха ги, разбиваха сърцата им. Оттегли се от отряда и замина с Томи за Лондон като агент на „Пинкъртън“. Оpozна себе си чрез и със силата на Томи.

— Ще се върна ли пак в спомените на Томи? Някой ден?

— Може би. Стига да не пречи на изследването — отговори Исяя.

— Ще уведоим родителите ти за всичко, разбира се — добави Виктория.

Шон не се подвоуми нито за миг. Щеше да помогне на Исяя и „Абстерго“, естествено. Просто му беше трудно да се сбогува с живот, който сякаш бе станал негов. Кимна най-сетне — не само на Виктория и на Исяя, но и на себе си.

— Добре. Кой е следващият?

Виктория прокара енергично показалец по таблета.

— Ще се върнем по-назад. Ирландия, края на осемнайсети век.

— Ясно. Да действаме!

— Отлично — усмихна се Исяя. — Създаден си за велики дела, Шон. Ние тримата ще променим историята.

Шон почти се смути от вълнението, което изпита. След инцидента сякаш никой не очакваше нищо от него, а всяко постижение — дори най-нормалната дреболия за човек със здрави крака — го превръщаше в герой. Добре е да го ценят за нещо истинско, нещо, което само той може да направи.

— Благодаря — каза той.

— Аз ти благодаря — отвърна Исяя. — А сега те оставям във вещите ръце на доктор Бибьо.

Прекося с широка крачка стаята и излезе.

Шон се понамести в цилиндъра и зачака търпеливо доктор Бибьо да пренастрои апаратурата. После тя се върна пред екрана на компютъра и се залови за работа. Шон погледна към тавана и се заслуша в почукването на клавишите, развълнуван от представата за новата симулация и какво ли ще му разкрие непознатият предшественик.

След няколко минути Виктория попита:

— Готов ли си да започваме?

— Готов съм — отговори Шон.

Виктория сложи каската върху главата му — покров от тишина и мрак, откъсващ го от света. Когато за пръв път пробва машината на „Абстерго“ след „Анимус“ на Монро, все едно скочи от конска каруца във ферари.

Чуваш ли ме, Шон? — попита Виктория.

— Да.

Настройките са готови. А ти?

Шон вдиша дълбоко. Не харесваше единствено тази част от „Анимус“, но затвори очи.

— Готов съм.

Отпусни се. Активирам Коридора на спомените.

Веднъж, когато беше петгодишен, падна в река, придошла от пролетните дъждове. Кипналото течение го отнесе, преди някой да успее да го подхване. Помнеше произшествието главно от разказите на родителите си по-късно. Собствените му спомени не бяха много, но пък бяха ярки. Усещане за пълна безпомощност пред нещото.

Неумолимата жива стена от вода го въртеше, тласкаше и го обезсилваше.

Така се чувстваше и под въздействието на електромагнитния стабилизатор.

Чичо му ловеше риба надолу по течението и успя да го измъкне от реката. Сега обаче чичо му го нямаше и това не беше река. Течението бушуваше в главата на Шон.

Коридорът на спомените изникна край него, отначало заслепяващ, после бързо се превърна в безформено мъждукане като в мъглив ден, когато не можеш да откриеш слънцето.

Активиране на симулацията след три, две, едно...

Смазващата вълна се блъсна в него.

4.

Грейс се чувстваше като Шон. Или поне по същия начин, както предполагаше, че се чувства той. Всъщност не знаеше, защото не бяха разговаряли за това. Мислеше обаче, че двамата са в „Етера“ по една и съща причина, макар външен човек да не би открил лесно връзката.

Тя го проследи с поглед как излиза от стаята, после Дейвид започна да разказва преживелиците си в спомените на праядо им, летял с „Мустанг Р 51“ в 302-ри отряд, съставен от афроамериканци.

— Под върха на дясното крило има три цветни лампички за предаване на кодирани сигнали до земята. Червена, зелена и кехлибарена. — И за петдесети път добави с широка усмивка: — Най-яката летателна симулация.

— Червена, зелена и кехлибарена? — повдигна вежди Грейс. — Това да не ти е компютърна игра? Не сме дошли тук за забавление.

— Но е забавно — настоя Дейвид. — Защо разваляш всичко, Грейс?

Грейс го слушаше с половин ухо. Мислеше за Шон и наблюдаваше Наталия, която бе вперила поглед във вратата и вероятно също мислеше за Шон. Грейс не знаеше какво точно се е случило помежду им, но Шон се изнервяше и смълчаваше в присъствието на Наталия. Очевидно я харесваше, но Грейс се чудеше какво изпитва Наталия към него. Момичето бе затворено като костенурка. Виждаш главата и краката и толкова.

Закуската продължи в същия дух. Грейс отпиваше от кафето, Дейвид бръщолевеше и яйцата в чинията му изстиваха.

— Как се отнасят с чернокожите летци? — включи се най-сетне Наталия.

Дейвид замълча.

— Вбесяват ме — призна той. — Белите ни гледат отвисоко, макар да сме по-добри от тях. Някои пилоти на изстребители отказват да ги прикриваме. Мислят, че щом сме черни, не може да сме добри летци.

— Съжалявам — каза Наталия.

Дейвид кимна безмълвно.

Грейс не посочи, че брат ѝ употребява „ние“ и говори в сегашно време. Случваше се на всички. И тя продължаваше да се обърква понякога, ако не внимава. Предполагаше, че донякъде това е причината за ежеседмичните им терапевтични сеанси с Виктория.

Наталия се обърна към Грейс.

— А твоята нова симулация?

Дейвид изпуфтя.

— Грейс е златотърсач.

Веждите на Наталия подскочиха нагоре.

— Така ли?

— Всъщност продавам злато — поясни Грейс. — В Западна Африка през четиринайсети век. През Средновековието сродниците на търговеца са били влиятелни хора в Гана и Мали. Така поне казва татко.

— Еха! Може ли да си сменим предшествениците? — попита Наталия.

— Разбира се — кимна Грейс; все пак се предполагаше, че предшественикът на Наталия е имал допир с Райската реликва. — Предпочитам да върша работата, заради която сме тук.

Наталия помълча, преди да отговори.

— Аз предпочитам да не убивам хора.

Грейс разбра, че думите ѝ не са упрек лично към нея. Представата да убива хора в симулация наистина не притесняваше Грейс толкова, колкото вероятно би трябвало. Но пък поне един от предшествениците ѝ — Илайза — бе асасин. Виктория не бе позволила на Грейс да припари повече до онези генетични спомени.

— Наистина ли им вярваш? — попита я Наталия.

— На кого?

— На Исая и Виктория.

— Знам, че ни дават възможност да направим нещо важно — отговори Грейс.

— Затова ли се върна? — любопитства Наталия.

Отговорът на този въпрос беше по-сложен от едносричното „да“, но Грейс каза само толкова.

В началото, с Монро, единствената цел на Грейс бе да се върне невредима вкъщи с брат си. После тамплиерите ги заловиха или спасиха — зависи от гледната точка. Агентите ги доведоха в тази централа на „Абстерго“ и им обясниха всичко. Как от паметивека водят тайна война с асасините. Мисията на тамплиерите била да създадат стабилен, мирен и прогресивен свят.

После родителите на Грейс и Дейвид дойдоха, разбира се, и баща им веднага ги прибра у дома. Дейвид възрази, Грейс също — слабо. Но баща им си беше такъв. Беше оксигенист и неведнъж го бяха уволнявали. Не вярваше на корпорации, грамадни и могъщи като „Абстерго“. Веднага след връщането им пак избухна гангстерска престрелка — този път на две пресечки от дома им. Родителите на Грейс се стараеха да опазят семейството, Грейс също полагаше усилия да държи Дейвид далеч от неприятностите, но попаднеш ли на грешно място в грешен момент, нищо няма значение. Ето защо баща им ги изпрати обратно в „Етера“, където ще бъдат на сигурно място. Ако обаче Дейвид не започнеше да взема нещата сериозно, Грейс се опасяваше, че „Абстерго“ ще изрита и двамата от програмата.

— Тръгваме ли? — попита Дейвид, след като изпразни чинията.

— Да — кимна Грейс.

Дейвид се обърна към Наталия:

— Идваш ли?

Тя поклати глава.

— След малко.

Казаха ѝ довиждане и се запътиха по стъкления коридор към крилото, където се помещаваше „Анимус“. Грейс остави Дейвид в стаята му, където го чакаше техник, и влезе в своята. И там завари техник, но не и Виктория.

Грейс зачака.

Чака дълго.

Най-сетне Виктория влезе позапъхтяна.

— Съжалявам, Грейс. Беше натоварена сутрин. Готова ли си за Западна Африка?

Чакането бе раздразнило Грейс.

— Райската реликва не е там.

— Прекара само няколко часа в тези спомени — каза Виктория.
— Тимбукту е голямо търговско средище.

— Губим време — възрази Грейс.

Виктория въздъхна и разтърка чело с палец и показалец.

— Знам, че си нетърпелива. Но няма друг начин. Данните от файловете на Монро са недостатъчно. Ако разполагахме с неговия „Анимус“, щяхме да знаем къде точно да ви изпратим.

— Значи не сте го открили?

— Да.

— А Оуен и Хавиер?

— Щяхме да ви уведомим, ако ги бяхме намерили. Информацията, с която разполагаме обаче, подсказва, че някои от предшествениците ви са се натъквали на Тризъбеца. Правим каквото ни е по силите — съпоставяме исторически свидетелства, анализираме данните от приятелите ти, опитваме се да стесним търсенето. Но всичко изисква време.

Грейс влезе в металния пръстен.

— Ще ми се да заема мястото на Наталия. Тя дори не иска да участва. А в момента е най-близо до находката, нали?

— Би било добре, признавам, ако можехме да те изпратим в нейните спомени. Но този „Анимус“ е по-бърз, по-стабилен и по-надежден от „Хеликс“.

— Значи трябва да чакам и да бездействам.

— Не бездействаш.

— Така изглежда.

— Защо?

Грейс забеляза промяна в позата на Виктория в момента щом превключи от учен на психотерапевт. Сега главата ѝ бе леко наклонена, очите — топли, искрени и сериозни. Грейс обаче не бе в настроение за психологически сеанси.

— Няма значение. Хайде! Към Западна Африка право напред.

Виктория се поколеба.

— Сигурна ли си? Не искаш ли да поговорим?

— Няма нужда. — Грейс се подготви за предстоящото. — Може би ще открия нещо този път.

— Щом смяташ. — Виктория се обърна бавно към компютрите. — Ще те върна там, където вчера прекратихме симулацията.

Закопча ремъците на Грейс, измери основните ѝ жизнени показатели в момента, сложи ѝ каската.

Готова ли си?

— Да.

Включвам Коридора на спомените след три, две, едно...

Ярки искри избухнаха в главата на Грейс и в следващия миг стоеше в познатата празнота от мъгляви форми, влизащи и излизащи от полезрението, без да очертаят нещо познато.

Как се чувстваш?

— Нормално.

Симулацията е готова. Само дай знак.

Грейс затвори очи и зачака електромагнитният стабилизатор да пробие стената на съзнанието ѝ като таран.

— Готова съм.

Включване на електромагнитен стабилизатор след три, две, едно...

Таранът я блъсна и сякаш разцепи черепа ѝ, но чувството отмина постепенно, сменено от особено усещане, че плува, намира се навсякъде и същевременно никъде. Между нея и света сякаш нямаше разлика. Границите между мислите, тялото и материята, съставляваща вселената, бяха размити и разлети.

Активиране на генетична идентичност след три, две, едно...

Стените около съзнанието на Грейс се върнаха и светът се стовари на място с цялата си тежест. Тя залитна леко и погледна към тялото на предшественика си.

Масире беше строен мъж. Носеше кепе, сандали и роба с пояс на кръста и кама. Стоеше пред прага на ума ѝ. Усети го как чака там и макар все още да ѝ беше трудно, вече свикваше да отваря вратата и да го пуска в мислите си.

Улесняваше я запознанството им вчера. Познаваше съпругата и децата му. Търговията и светът му. Всъщност той доста приличаше на баща ѝ.

Изчакай няколко секунди да...

— Готова съм.

Добре. Активиране на пълна симулация след три, две, едно...

Сивотата на Коридора на паметта се насити с кафеникави нюанси, вятърът навя пясък в очите и устата на Грейс. Ситните песъчинки напълниха бръчиците в крайчеца на клепките ѝ. После се озова на улица в Тимбукту.

Постройките около нея сякаш бяха изваяни от лоното на пустинята — с гладки стени от кирпич и пясък и покриви от палмови листа и трева. Над тях Грейс виждаше джамията, чиято кула със стърчащи дървени греди наподобяваше кактус. Бяло слънце притискаше всичко с горещина на нажежена ютия и Грейс едва дишаше.

Зад нея измуча камила и тя отскочи бързо от пътя ѝ. Животното носеше товар сол — изключително доходоносна стока, макар и не колкото златото на Масире.

Грейс му предаде властта и той тръгна към гостилницата, където щеше да се срещне с търговец от Маракеш. Масире се надяваше двамата да се споразумеят и така да получи достъп до испанците и другите немохамедански царства на север. Някои се въздържаха да търгуват с евреи и християни, но Масире съчетаваше вярата с прагматизъм.

По пътя той мина през пазара за луксозни стоки и спря да се възхити на топ изящна коприна от Персия. Червената тъкан се плъзна между пръстите му като вода и той реши на връщане да купи плата.

Търговецът от Маракеш се бе настанил в хан в края на града. По-редно би било да се представи на Масире в дома му, но простъпката бе пренебрежима в името на деловия интерес.

Ханджията упъти Масире към шатра в задния двор, където се бяха настанили търговецът и хората му.

— Познаваш ли го? — попита гостилничарят, присвил лявото си око.

— Чувал съм за него — отговори Масире.

Търговецът го посрещна с „добре дошъл“ и му посочи да седне върху изящна възглавничка.

— За мен е чест. Разбрах, че ви тачат и заради качеството на златото, и заради почтеността ви.

— Ласкаете ме — отвърна Масире.

Хората на търговеца се отдръпнаха към краищата на шатрата и се разположиха в кръг около тях. Това явно не обезпокои Масире, но Грейс се поразтревожи.

— Моля. — Търговецът посочи чайник върху мангал с дървени въглища. — Пийнете чай.

Масире сведе глава.

— Благодаря.

Търговецът напълни чаша и Масире отпи. През следващия час разговорът заобикаляше в широк кръг истинската причина за срещата; двамата обсъждаха какви места е посетил търговецът наскоро, как е минало пътуването от Маракеш. Едва след като кипнаха три пъти чаените листа, подхванаха главната тема.

— Имаш ли редовни купувачи? — попита Масире.

— Да — кимна търговецът. — Искат да им доставям твоето злато.

— И аз искам да търгувам с тях.

— Поставиха само едно условие.

Масире се приведе напред.

— Какво е то?

Търговецът се поколеба.

— Аз ти вярвам, Масире. С мъка поставям въпроса, но купувачите ми искат уверение, че доставките ти ще задоволят нуждите им. Искат да са сигурни, че мините ти няма да се изчерпят набързо, и да се наложи да търсят други източници на злато.

— Не ме обиждаш — отвърна Масире. — Давам ти дума, че златните ми мини ще просъществуват дълго след като си отида от този свят, и внуците ми ще сключват сделки с твоите внуци.

— Вярвам ти, но купувачите ми настояват да видят мините със собствените си очи.

Грейс пак усети тревога; този път и Масире се смути. Помести се върху възглавницата, която вече не изглеждаше толкова удобна. Въздухът в шатрата се бе сгорещил.

— Невъзможно е — каза Масире. — Уангарите пазят в строга тайна местоположението на мините. Това ти е известно, предполагам.

Търговецът кимна.

— Да. И не бих те молил, ако купувачите ми не бяха толкова неотстъпчиви.

— Значи ще останат разочаровани — каза Масире и примижа; зрението му се бе замъглило, яркото слънце явно го заслепяваше.

Грейс разбра истинската причина и ако можеше, щеше да накара Масире да се изправи и да побегне, преди да е станало късно. Знаеше обаче, че това ще промени спомена, ще я десинхронизира и ще я изхвърли от симулацията. Под бомбардировката на електромагнитния

стабилизатор десинхронизацията беше изключително неприятно преживяване.

— Няма ли начин да те убедя? — попита търговецът.

— Няма. — Масире имаше чувството, че някой е увил одеяло около главата му и макар на Грейс да ѝ се прииска да изкрещи, неговите думи се провлачиха: — Надявам... се... това... да не... е непреодолима... пречка.

Търговецът му се усмихна.

— Мисля, че ще се споразумеем.

Масире погледна празната си чаша и едва тогава разбра, че са го отровили. Свлече се върху килима, видя как хората на търговеца сключват кръг от сенки около него и после сенките го погълнаха.

* * *

— Той е в безсъзнание — каза Грейс, плувайки в по-тъмна празнота от Коридора на спомените.

Да, прозвуча непознат глас.

— Кой говори?

Аная. Техник съм. Срещали сме се. Доктор Бибьо е при Наталия. Добре ли си?

— Да. Просто трябва да почакаме — каза Грейс.

И преди се беше случвало. Когато предшественикът спи или е в несвяст, симулацията се плъзва в някакво небитие. В „Анимус“ обаче времето течеше по-бързо и това никога не продължаваше дълго. Ала сега Грейс наистина се тревожеше за Масире и искаше да разбере какво е последвало.

Изглежда се свестява, каза Аная.

Грейс се съсредоточи върху спомена и звездното нощно небе разпръсна тъмната сивота. Млечният път се простираше горе като пясъчна буря в небосвода и Грейс разбра, че Масире лежи по гръб. Отново отвори вратата на съзнанието си и го преотстъпи на него.

Масире опита да седне, но ръцете и краката му бяха вързани. Движението му обаче явно доведе някого. Пустинният пясък прошушна под нечийи сандали и след миг търговецът се надвеси над него.

Ядеше нещо и продължи да дъвче.

— Знаеш какво следва — каза най-сетне той.

— Ще ме освободиш и ще се върнеш с подвита опашка в Маракеш при недоволните си купувачи.

Търговецът се засмя.

— Няма купувачи. Знаеш.

Масире му се усмихна в отговор.

— Да, знам.

— Ще ме заведеш да видя мините ти.

— Няма.

— Тогава ще те убием.

— Няма да съм първият уангар, когото е застигнала такава смърт. Няма да съм и последният.

Грейс усети колко бързо бие сърцето на Масире, макар външно да изглеждаше спокоен. Нямаше представа къде са, но съдейки по тъмното небе, от часове бе в несвяст и сигурно се намираха далеч от Тимбукту. След като го бяха отровили, просто го бяха увили в килим и го бяха метнали върху камила. Съпругата му сигурно се чудеше къде е. Синовете му навярно го търсеха из целия град.

— Не би дръзнал да си покажеш лицето в Тимбукту — каза Масире. — Къде ще продадеш златото?

— Имам съдружници. Лесно ще стане.

— Питам се дали знаят, че имат вземане-даване с отровител.

— Няма значение — отвърна търговецът. — Златото е злато. А ти ще ни покажеш мините си. Няма да те моля дважди.

— Не е и нужно — отсече Масире.

Търговецът извади нож изпод робата си. Масире позна своето острие. Търговецът се наведе и го прокара по бузата му. Бърз, нехаен разрез. Масире усети горещата, лепкава кръв, а после и болката.

— Няма да ти отредя лека смърт — обеща търговецът.

— Има ли лека смърт? — Масире облиза крайчеца на устната си, където кръвта се беше стекла. Грейс също усети вкуса на желязо.

— По-смел си, признавам, отколкото предполагах — каза търговецът.

Масире не продума. Всъщност не се мислеше за смел и Грейс долови ужаса му, макар да се опита да си вдъхне увереност, че предшественикът ѝ ще оцелее. Сигурно се беше спасил, иначе нямаше

да предаде този генетичен спомен. Но какво ли щеше да преживее дотогава?

— Ще поспя — каза търговецът. — Ти обаче няма да заспиш. Ще мислиш какво ще ти сторя утре, а на сутринта ще те сполети нещо още по-лошо, ако не ме заведеш до мините.

— Колко време имам за размисъл? — попита Масире.

— Пет часа до зазоряване. Много време.

Преди Масире да успее да каже още нещо, похитителят му се отдалечи и разкри отново обзора към звездите. Масире се вгледа в тях. Понеже хитро бе научил часа, успя да определи къде се намира. Никой не броди из менливите пясъци без мислена карта. Изглежда бяха на десет мили западно от града на път към великото речно корито, където се криеха земните богатства.

Масире пробва отново въжетата, но те не поддадоха — клуповете се впиха още по-силно в китките му. Завъртя врат във всички посоки и откри, че е овързан към колове, забити в земята. Нямаше как да избяга.

Търговецът и хората му се бяха разположили на десетина метра встрани, но не бяха разпънали шатри. Лежаха около огъня, говореха и се смееха, заслонени на завет до камилите. Масире погледна отново към небето, помоли се на Аллах и поведе Грейс из мислите си, сновейки в дълбините на нейния ум.

5.

След като Грейс и Дейвид я оставиха, Наталия закусва дълго, толкова дълго, че се зачуди дали Исяя или Виктория няма да дойдат да я потърсят. Не дойдоха и най-после тя въздъхна и тръгна бавно към своята стая с „Анимус“. По пътя спря и излезе на малък незаключен балкон да се полюбува на дърветата и да се наслади на свежия въздух.

Косите утринни лъчи огряваха игличките по земята под боровете, лек ветрец полюшваше върховете на дърветата, сякаш танцуват в съпровода на музика. Нещо ефирно, може би „Боровете на Рим“ на Респиги — една от любимите композиции на баща ѝ. Тя затвори очи, вдиша дълбоко и усети как ръцете ѝ настръхват от студа. Стига да поиска, можеше да изтича в гората и да се спусне по планинския скат. Защо това ѝ се струваше като бягство? Не беше затворник тук. Никой от тях не беше.

Точно това я объркваше.

Монро бе казал, че тамплиерите са безмилостни и не заслужават доверие. Искат да завладеят света, зачерквайки свободната воля. Но засега Наталия не забелязваше нищо подобно. Дойде тук, защото видя лицата на майка си и баща си, когато Исяя им съобщи какво възнаграждение ще получат, ако дъщеря им остане. Родителите ѝ никога не биха я принудили да остане, но участието в „научното изследване“ на „Абстерго“ щеше да им спести доста работни часове, без да броим „образователната полза“, която според тях щеше да извлече детето им. Ето защо Наталия ги увери, че иска да остане, макар изобщо да не бе сигурна.

Представеше ли си симулацията с Баян, почти ѝ се приискваше да им бе позволила да я приберат вкъщи.

Някой почука по стъклената врата зад нея и Наталия се обърна. Исяя стоеше вътре, от другата страна на вратата. Помоли с жест за разрешение да излезе при нея.

Наталия кимна и той пристъпи на балкона. Вдиша с пълни гърди.

— Настоях в „Етера“ да има много такива места — каза. — Усамотени кътчета за размишления и покой.

— Хубаво е — призна Наталия.

Той застана до нея и се приведе напред, облегнат на парапета.

— Питам се дали ще пропуснеш „Анимус“ днес.

Наталия не каза нищо.

— Нормално е — продължи той. — Мисля, че вчера проявих нетърпение. Извини ме, ако си останала с впечатление, че те притискам.

Наталия сви рамене.

— Искаш ли почивен ден? — попита Исяя.

Леко изненадана, Наталия обмисли предложението. Осъзна обаче, че е стигнала до предела на отлагането и от тук нататък всяка отсрочка само ще усложнява положението.

— Мога да го направя — отговори тя.

Исяя кимна.

— Ела, когато си готова.

Влезе отново в сградата, оставяйки я сама на балкона за още няколко минути.

После тя го последва и скоро стигна до своята стая. Там не я чакаше нито Исяя, нито Виктория — странно, след като вчера ясно ѝ показаха колко надежди възлагат на нейната симулация. Може би някой от другите бе открил Райската реликва. Това определено би смъкнало товара от раменете ѝ.

След известно време Виктория влезе и се извини, задето я е накарала да чака. Обясни, че Шон и Грейс се нуждаели от повече внимание. Наталия си отбеляза мислено да ги поразпита.

Виктория я измери с професионално съчувствения си поглед.

— Готова ли си?

— Да — кимна Наталия.

— Вероятно преживяваш нещо като посттравматичен синдром. Това е...

— Знам какво е — прекъсна я Наталия.

Но Виктория може би беше права донякъде. Снощи се събуди в три и половина след полунощ, плувнала в пот и уплашена, че я обстрелват от крепостта на Сун.

— Преживяваш го на две нива. Като очевидец, но и като участник в събитията чрез спомените на предшественика си. Искаш ли по-късно да поговорим?

— Може би — сви рамене Наталия.

— Важно е да ми кажеш, ако започнеш да усещаш нещо... необичайно. Извън симулацията, имам предвид.

— Например?

— Ярки спомени. Или сънища. Такива неща. Ще ми кажеш, нали?

Целият разговор смущаваше Наталия.

— Добре — кимна тя.

— Наталия. — Виктория се обърна към нея, за да я погледне в очите. — Наистина... ти мисля само доброто. Разбираш го, надявам се. Неочакваното вълнение в тона ѝ смути Наталия още повече.

— Благодаря — каза тя, но думата прозвуча като въпрос.

— Преживях труден период. Тамплиерите ми помогнаха да го преодоля. Можем да ти помогнем. Не го забравяй. — Виктория се отдръпна. — А сега да те подготвим.

Приблужи се до компютъра, а Наталия се намести по средата на металния цилиндър. Няколко минути по-късно електромагнитният чук заудря по темето ѝ и не след дълго Баян обсеби сцената на съзнанието ѝ, готов за фронтална атака срещу непревземаемата крепост. Наталия си спомни поговорката за срещата между непреодолима сила и непоклатим обект. Почуди се как ли ще завърши този сценарий.

Озърна се. Триста войници бяха разположени по защитния вал и чакаха знак от Уан Дъчън да атакуват градската порта. Наталия предаде съзнанието си изцяло на своя предшественик — по няколко причини. Не искаше да я сполети болката от десинхронизацията, ала най-вече не искаше да участва по никакъв начин в убийствата, които щяха да последват.

Баян пое командването, давайки заповеди на войниците си с безмълвни жестове. Стратегията на Уан Дъчън се основаваше на изненадата — да сварят армията на Сун неподготвена — и Баян се надяваше тази нощ Ордата най-сетне да пробие стените.

Въпреки късния час въздухът не се бе разхладил и копринената подплата на бронята на Баян подгизваше от пот, докато чакаха Уан Дъчън да даде сигнал за нападение.

Пълководецът крачеше пред строя с лъснал шлем. Конете щяха да предупредят врага за появата им, затова щяха безшумно да се прокраднат пешком до портите и да използват въжетата и куките. Трябваше само луната да се скрие.

Баян зърна командира на близкия *арбан* — познаваше го и си спомни, че Чън Лун е в неговия отряд. Огледа се и забеляза тангута сред другарите му — жалък и уплашен както преди.

Изад завесата на презрението му Наталия съжали младежа. И тя се чувстваше като Чън Лун; не искаше да участва в това, макар да бе опознала светогледа на Баян и живота, който го е оформил. Знаеше за Тенгри, Бащата Небе, и Едже, Майката Земя, изпратили монголците от далечната степ да завладеят света. Усещаше колко уверен е Баян, че ако боговете не подкрепят похода, властта на Великия хан ще рухне. Разбираще, но разбирането не бе равносилно на одобрение.

Преди луната да залезе, плътна пелена от облаци забули звездите и небесното светило. Уан Дъчън даде заповед и сигналните знамена се вдигнаха, подавайки командата на целия строй. Ордата пое напред, напускайки безопасността на окопите. Войниците се таяха в сенките на дърветата и следваха безшумно падините и възвишенията на влажния терен.

Стигнаха подножието на планината и Уан Дъчън даде друга заповед; флаговете се вдигнаха и предадоха сигнал за спиране. После знамената призоваха пехотата напред, включително отряда на Баян, следвани от стрелците.

Изкачването започна. Дърветата и остриите скали по ската им пречеха да поддържат обичайния стриктен ред в строя, влажните листа на ниските клони мокреха лицето на Баян. Луната още не се бе появила, когато пехотата стигна до външната каменна стена на града и Баян разбра, че Тенгри е с тях.

Уан Дъчън даде нова команда — пехотата да се подготви за атака, а стрелците да опънат лъковете. Баян усети как студеният огън на битката лумва в ръцете и краката му, сабята му жадуваше кръв. На Наталия ѝ се прииска да намери път за бягство от споделеното пространство на мислите им.

Десетки опитни хвърлячи пристъпиха напред с куки и въжета и с пастирска ловкост и точност ги метнаха във въздуха до върха на стената, където куките се впиха в камъка.

Като един хвърлячите се оттеглиха и линията на Баян се насочи към въжетата; воините му ги сграбчиха и забиха стъпала в стената. Започнаха бавно да се катерят по вертикалната повърхност, а стрелците под тях с опънати лъкове следяха да не би някой съгледвач на стената да вдигне тревога.

Баян се увери, че всичките му войници са поели нагоре, преди да хване своето въже. Наказанието за дезертьорство често застигаше не само провинения, но и командира му. Първите му войници още не бяха стигнали до върха на стената, но го приближаваха. Баян заби ботуши в камъка, на места хлъзгав от плесен.

Намираще се на десет стъпки над земята, когато войник падна отгоре с крясък. Баян го изгледа объркан, после още петима войници се строполиха от двете му страни, удряйки се в земята с глухо тупване.

Стрела улучи стената близо до левия крак на Баян. Металното острие отскочи разискрено от камъка, гъвкавата дръжка издрънча звучно. Не идваше от монголските стрелци, нито отгоре; бе излетяла от гората на северозапад.

Баян се огледа и по-скоро чу, отколкото видя следващия залп в мрачината; после половината войници паднаха с вой от въжетата. Пронизаните бяха толкова много, че се строполяваха един върху друг с хрущящи кости. След миг към тях рукна дъжд от стрели и от върха на стената.

Сред крясъците на умиращите Баян чу заповедта на Уан Дъчън:

— Обратно в строя!

— За Уан Дъчън! — извика Баян на хората си и се спусна на земята.

Вече усещаше мирис на кръв, стрели шептяха в ушите му.

Дяволите на Сун някак си бяха разбрали за нападението и ги бяха заобиколили отзад, извън крепостната стена. Баян се прикри зад купчина тела, докато войниците му слизаха, и близо до дланта си зърна отворените очи и кървавото лице на Чън Лун. Отвърна глава от изцъклените очи и обходи с поглед гората, търсейки противниковите стрелци. Щом и последният от войниците се спусна на земята, той се втурна с тях към укритието на дърветата.

Гората ги прикриваше донякъде, но стрелите от стената и от тъмните дебри вляво продължаваха да улучват жива плът.

Баян заповяда на хората си да сплотят редици, после потърси с поглед Уан Дъчън и го видя смръщен недалеч; върху шлема му тъмнееше кърваво петно.

— Останахме с третина по-малко — каза Баян.

— Не са срязали всички въжета — Уан Дъчън посочи през дърветата. — Ако стрелците ни отблъснат врага от стената, ще успеем да стигнем догоре.

— А противникът по фланга? — попита Баян.

— Поведи хората си натам. Привлечете им вниманието, за да ви вземат на прицел.

— Да, командире — каза Баян.

Продължаваше да се пита как войниците на Сун са съумели да извършат маневрата, но сега не бе време за решаване на главоблъсканици.

Снишавайки се зад стволовете на дърветата, Баян се върна при другарите си. След бърз оглед откри трима капитани и им нареди да съберат *арбаните* си. Минути по-късно се явиха двацетима оцелели — не много, но достатъчно да изпълнят поставената им задача.

На Наталия мисията ѝ се струваше самоубийствена. Баян обаче не се поколеба и тя неволно се възхити от смелостта му, макар да ненавиждаше кръвопролитие.

Баян се прокрадваше напред към вражеските стрелци, молейки се луната да се появи отново. Ордата бе изгубила предимството на изненадата и сега тъмнината помагаше на войните на Сун, които познаваха терена.

Баян извади тихо сабята си; дланите му бяха хлъзгави — от влага, пот, кръв или от трите заедно. Хората му също подготвиха оръжията си и продължиха да напредват, без да разклащат шубраците, докато зърнаха първия стрелец. Стоеше зад дърво — сянка с лък. Нощта и гората скриваха другите, но сигурно и те бяха наблизо.

Баян заповяда безмълвно на хората си да се разгърнат, за да създадат илюзия за по-многоброен отряд, и даде сигнал за атака.

Двацетимата войници изреваха, изтърбушвайки тишината, и се втурнаха напред. Баян нападна стрелеца, извърнал се изненадан към звука, и го прониза със сабята. След миг към тях полетяха стрели, ала не бяха добре насочени. Уан Дъчън можеше да нападне отново стената, без да притискат фланга му.

Баян и другарите му се снишаваха от дърво до дърво, налитаха и се оттегляха бързо, за да не предоставят лесна мишена на стрелците. Баян зърна втори стрелец да изпраща стрели напосоки, заобиколи го в широк кръг и се спусна към него. Преди да го достигне обаче, друга сянка го връхлетя.

Баян отбягна ножа и се обърна към новия враг. В същия момент лунна светлина ненадейно изпълни пространството помежду им. Облаците се бяха разпръснали. Баян видя, че мъжът е стар боец с лице, набраздено от дългогодишни битки; с крайчеца на окото си мерна също, че стрелецът опъва лъка.

Баян отскочи машинално, но мигом един от хората му нападна стрелеца и двамата се вкопчиха в ръкопашен двубой. Баян се обърна към ветерана и отблъсна на косъм ножа му със сабята си. Противникът се отдръпна, преди да успее да отвърне на удара.

Сега беше ред на Баян да нападне. Със сабята имаше по-голям обсег, но старият воин се оказа необичайно пъргав. Отново и отново отбягваше острието и всеки път се приближаваше към Баян, подготвяйки своя решителен ход. В близката схватка Баян забеляза, че му липсва почти цялото ляво ухо.

Внезапен ожесточен замах към рамото на Баян щеше да му осакати ръката, ако ризницата не бе поела удара. Баян простена и осъзна, че старият воин ще го надвие, но не се оттегли, рискувайки да умре.

Отскочи настрани, вдигна сабята и...

Експлозия разклати земята, ослепителна заря освети гората. Оръдията на врага бяха открили огън срещу Уан Дъчън и Баян разбра, че битката е изгубена.

Ветеранът използва моментното разсейване и нападна, но Баян очакваше атаката. Залитна назад, уж от изненада, и принуди възрастния воин да пристъпи напред. Завъртя се със сабята и я заби в хълбока му почти до дръжката. Наталия мислено нададе беззвучен вик.

Ударът бе смъртоносен, смъртта настъпи мигновено и Баян измъкна острието от тялото на падналия воин.

Рогът за отстъпление процепи въздуха. Баян свика хората си и ги поведе към Ордата под рехав дъжд от стрели. В предната линия цареше хаос. Съборени горящи дървета бълваха пушек и искри към

небето, войници се щураха напред-назад, неколцина се бяха струпали около нещо на земята.

Баян приближи до тях и видя, че са скупчени около Уан Дъчън. В гърдите на генерала зееше ужасна рана — назъбена пролука в бронята и плътта — от главата му шуртеше кръв.

— Помогнете ми! — изкрещя Баян, макар да разбра, че и двете рани са смъртоносни. — Да го занесем на безопасно място!

Двама войници се наведоха да подхванат генерала, а другарите им се запуснаха тичешком по ската. Бранителите на крепостта не напуснаха укрытието си, за да ги преследват. Явно бяха чували за монголската тактика на мнимо отстъпление. Баян благодари мислено за това.

Когато наближиха защитния вал, бегачите ги забелязаха и хукнаха към лагера. Щом Баян влезе в генералската шатра, шаманът вече ги чакаше там, надянал маската си и короната с пера. Разпореди да оставят генерала на земята, смъкна дрехите и ризницата му и огледа раните, напявайки призови към боговете и духовете на предците.

— Изкормете вол и го сложете в търбуха му! — изкрещя най-сетне шаманът.

Неколцина воини изскочиха от шатрата и след минути Баян чу някъде отвън да реве вол. Помогна на шамана да изнесе генерала от шатрата. Животното вече лежеше безжизнено на земята, обърнато настрани с прерязано гърло. Многобройна група войници се бяха събрали около него. Един от другите командири извади сабята си и срязва корема на вола. Червата се разпиляха по земята и при вида им Наталия бе обзета от ужас, по-различен от онзи по време на битката — смесица от отвращение и абсолютно недоумение, макар да разбираше, че за Баян този ритуал изобщо не е странен.

— Уан Дъчън! — проехтя глас.

Всички се обърнаха към Великия хан, който бързаше към тях, облечен в златна ризница. Разделяйки се да му сторят път, войниците се свеждаха в поклон. Шестнайсетгодишният му син Асутей крачеше до него.

— Оръдията на Сун го повалиха, господарю — изрече Баян, навел ниско глава.

Ханът застана до своя генерал.

— Помогни ми!

Без никакво колебание Баян протегна ръце и с шамана и Великия хан натикаха тялото на Уан Дъчън в корема на вола. После шаманът подхвана пак напевите си, заудря по барабан и затанцува.

— Изгубя ли го, губя дясната и лявата си ръка — каза Великия хан.

Баян не беше сигурен дали говори на него, затова остана с наведена глава и не продума.

Ханът обаче се обърна към него.

— Там ли беше?

— Мисля, че знам какво се случи, господарю.

— Кажете ми.

Баян вдигна глава.

— Войниците на Сун знаеха, че идваме. Излязоха някак и ни заобиколиха изотзад. Разбрахме чак когато ни обсипаха със стрели. Уан Дъчън реши да атакува повторно, но го раниха.

Мъонгке хан кимна и цялото му тяло се разтърси от необуздан гняв.

— Отнесете го в храма в Дзин Юн! — изкрещя той и се отдалечи с тежка стъпка.

Баян погледна към генерала в търбуха на вола. Барабанът биеше в лудешки ритъм, шаманът разтърсваше диво глава и се въртеше в танц. Всички го наблюдаваха с надежда и се молеха, докато група войници докараха каруца и натовариха вътре вола с генерала. После поеха на юг към храма.

Наталия долови съмнение у Баян — за пръв път от началото на тази симулация. Навярно боговете се бяха обърнали срещу Великия хан и му бяха отнели най-храбрия пълководец. Сигурно му се гневяха, задето през цялото знойно и зловонно лято се е застоял тук. Говореха, че мнозина го съветват да се оттегли, ала той упорства. Дали това бе наказание за самонадеяността му? Сигурно имаше отговор. Сигурно имаше причина.

Подобни мисли се въртяха в ума на Баян. Най-настойчиво го глождеше въпросът откъде се бяха появили стрелците на Сун.

Той обаче тръгна да намери командира си и да му докладва; после щеше да нагледа хората си и да разбере колцина е изгубил.

Как си? — попита внезапно Виктория и Наталия усети как я обзема благодарност. — *Искаш ли почивка?*

— Да, моля — прошепна Наталия.
Само така можеше да отмие кръвта от ръцете си.

6.

В мазето на злокобната асасинска къща Оуен посочи новия „Анимус“.

— Ще ме изпратиш в Китай?

— Да — кимна Ребека. — През 1259 година. Тамплиерите са открили нещо в данните на Монро и смятат, че Мъонгке хан има Райска реликва.

— Мъонгке хан? — повдигна вежди Хавиер.

Ребека се обърна към него.

— Внук на Чингис хан. Дядо му бил убит от Кулан Гал.

Хавиер скръсти ръце.

— И кой е той?

— Един от нашите — отвърна Грифин.

— Данните на Монро звучат правдоподобно — каза Ребека. — Монголската империя е продължила да се разширява след Чингис хан. През Русия и Персия монголците стигнали до прага на Европа и по онова време мнозина вярвали, че са изпратени от ада като Божие наказание. Изглежда логично ханът да е разполагал с малко помощ от невероятно напреднала технология, вероятно непонятна за тях.

— Не знаех, че имам китайски предци — каза Оуен.

Ребека кимна.

— Повечето хора биха се изненадали какво носят гените им. Колко сме свързани всички. Чингис хан вероятно има шестнайсет милиона живи наследници.

— Какво се е случило през 1259? — поинтересува се Хавиер.

Ребека застана до стъклената маса. Докосна повърхността и от стъклото изскочи холограма, както от масичката на Монро в склада. На Оуен му се струваше, че оттогава е минало много време.

Върху изображение на земното кълбо се очертаваше област в Южен Китай.

— През 1259 година Мъонгке хан нападнал една от последните твърдини на империята Сун. — Ребека посочи мигаща точица върху

глобуса. — Наричала се Дяю Чън, Рибарският град. Могъща крепост. Ханът загинал при обсадата и това възпряло завоевателния поход на монголите.

— Ако е имал един от зъбците... — подхвана Грифин.

— Вероятно е там — довърши Ребека. — Или поне ще започнем да търсим от това място и време.

Оуен пристъпи към холограмата и я огледа.

— Значи ще е както в Ню Йорк. Влизам в „Анимус“ и опитвам да открия нещото или да разбера къде е отшило.

— Точно така — кимна Ребека. — Готов ли си?

— Да — отговори Оуен.

— Ами аз? — попита Хавиер.

Ребека погледна към него.

— Ти ще мируваш засега.

— Не може ли да правя нещо? — свъси вежди Хавиер.

— Не — поклати глава Ребека. — В момента не.

Хавиер очевидно не се зарадва, но на негово място Оуен също нямаше да е доволен. Налагаше се да се примири.

— Как Монро е разбрал всичко? — попита Грифин.

Ребека промени холограмата. Пред очите им се появи двойната спирала на ДНК.

— Тризъбецът не е магически предмет, а технология. Много, много напреднала технология, но все пак технология. Зъбците, изглежда, излъчват особена енергия или радиация, взаимодействаща с човешкия геном. Лъчението оставя отпечатък, генетичен маркер, който се предава. Не знаем какво представлява този маркер, но Монро явно е разбрал. Въпрос на време е тамплиерите също да разберат.

— Радиация ли? — попита Оуен. — Променила е генетичния ми код?

— Така изглежда — отговори Ребека. — Не сме сигурни. Проучваме въпроса.

— Искане ми се Монро да е тук да ни обясни — каза Оуен. Все още не беше сигурен какво да мисли за Монро. Кой беше той и каква роля играеше?

— И аз бих искал да си поговоря с него — вметна Грифин, но със заплашителна нотка.

Ребека изключи холограмата.

— Ако си готов, да действаме. Трябва да тръгвам.

— Готов съм — потвърди Оуен.

Прекосяха помещението и Оуен седна в новия стол на „Анимус“ — по-различен от приспособлението на Монро, по-усъвършенстван и малко по-удобен.

— Използвах новия процесор и новата програма, но деактивирах компонент от машината — обясни Ребека.

— Какъв компонент? — попита Оуен.

— Доколкото разбрах — подхвана Ребека, овързвайки Оуен с всевъзможни ремъци и кабели, — в „Абстерго“ са разработили начин за потискане на дейността на париеталния лоб. Така се постига изключително силна симулация, но не смея да я изпробвам върху теб, преди да узная повече. Няма да е от полза да ти повредим мозъка. Така че симулацията ще протече, както предишните, в които си участвал. Ясно?

— Да.

— Да действаме тогава.

Ребека започна да включва Оуен към „Анимус“.

— Късмет — пожела му Хавиер.

— Събуди ме, ако ми потекат лигите — каза Оуен.

Ребека му надяна каската, закри ушите и полезрението му. Все едно се гмурна в тъмна цистерна с вода с телесна температура и течността запълни сетивата му и го откъсна от външния свят.

Всичко наред ли е? — попита Ребека. — Чуваш ли ме?

— Ясно и силно.

Радвам се. — Настъпи пауза. — *Добре, Коридорът на паметта е активиран.*

— Натискай бутона — каза Оуен.

Дадено.

Ослепителна, болезнена за миг светлина обля вътрешността на каската и Оуен стисна силно клепачи. Постепенно болката стихна и той отвори очи. Намираше се в безформената чакалня на „Анимус“. Нищо изненадващо. Беше идвал тук преди. Изненада се обаче, когато погледна надолу.

— Жена съм.

Проблем ли има?

— Не — отговори той. — Просто... наблюдение.

Той се съсредоточи върху предшественицата си, облечена в черни дрехи на пластове с щампована кожена броня. На хълбока ѝ висеше меч и носеше ръкавици. Едната беше със скрито острие, другата представляваше малък арбалет.

Оуен вдигна и двете оръжия пред себе си.

— Асасин е — каза той.

Вероятно. Но нямаме данни за нея от онази епоха.

— Нормално ли е това?

Не е необичайно. Тамплиерите крадат и унищожават книжката ни, когато ги открият. Времето също не помага. Някои хроники просто са скрити твърде добре, дори от нас.

— Усещам я как ме притиска. — Така го чувстваше Оуен — като тежест в ума си, пред която трябва да отстъпи. — Активирана ли е симулацията?

Остават няколко секунди.

Оуен допусна напиралните чужди мисли в съзнанието си и разбра, че името ѝ е Джан Джъ. Баща ѝ също беше асасин.

Готово. Само дай знак.

— Давам — каза Оуен.

Празнотата в Коридора на спомените сякаш лумна в пламъци и електрическата буря изпепели съзнанието на Оуен. Мъглата обаче постепенно се разнесе заедно с болката и той видя, че седи върху рогозка на дървен под. Стените около него приличаха на паравани от бамбук и дърво със сводеста врата вдясно. Беше лятна нощ и сетивата му се изостряха с всяка изминала секунда. Най-сетне тежестта на Джан Джъ го завладя напълно.

Монголите бяха пред портите. Баща ѝ бе отишъл да се сражава с тях. Оръдейни залпове кънтяха в нощта. Баща ѝ не се беше върнал.

Джъ пробва да задейства Орловото зрение — умение, което още не бе усъвършенствала. Баща ѝ я обучаваше в изкуството на ръкопашния бой, да борави с различни оръжия и да изпълнява акробатиките, които Оуен наричаше „фрийрън“. Джъ бе овладяла майсторски уроците, но Орловото зрение ѝ убягваше. Сега се опита да разпростре осезанията си, да долови незримо присъствие във въздуха и във вибрациите на дъсчения под. Не постигна нищо. Знаеше, че приближава някой с тежки стъпки, но не можеше да разгадае нищо

друго. Намеренията на посетителя оставаха забулени. Предвид събитията през нощта, може би не искаше да ги узнае.

След момент мъж прочисти гърло на прага. Тя се обърна и видя войник в ризница от лакирани плочици.

— Изпратиха ме да те отведа — изрече той със сведена глава.

— Къде?

Войникът вдигна глава.

— При баща ти. Не мога да кажа защо.

Джъ се изправи. Имаше много причини баща ѝ да не се появи лично, но всяка от тях я плашеше. Тя вкопа пети в страха и тръгна след войника. Излезе от стаята и се отдалечи от бащината къща.

Вървяха по улиците на Рибарския град, където животът продължаваше постарому въпреки обсадата. По това време на нощта обаче всички спяха и по улиците бдяха стражи. Рибарският град разполагаше с достатъчно храна и вода. Откакто монголите бяха връхлетели преди няколко месеца, единствено връзката с външния свят бе секнала, а с нея и търговията.

По главното шосе напуснаха града, подминаха пустия имперски дворец на север и лунната пътека върху Голямото небесно езеро. Насочиха се към осветените казарми, където цареше бурна деятелност. Тревогата на Джъ се върна и се задълбочаваше с всяка крачка; устните ѝ пресъхнаха, сърцето се вледени. Битката срещу монголите явно бе приключила, но резултатът оставаше.

— Насам — посочи войникът и я поведе към вътрешните постройки. Спря пред врата и каза: — Съжалявам... Подготви се.

Думите му потвърдиха страховете, които Джъ се стремеше да усмири. Тя влезе в просторно правоъгълно помещение и усети мирис на кръв. Лекарите се грижеха за ранените войници, ала баща ѝ бе сред мъртвите.

Генерал Уан Дзиен стоеше до него с израз на дълбоко почитание. Джъ падна на колене до бащиното си тяло — в нозете на генерала — и заплака.

Под тежестта на спомена Оуен усети как у него се надига задушаваша скръб по неговия баща. При него не бяха изпратили никого, както при Джъ. Никой не бе отдал почит на баща му. Вместо генерал пред прага им се появи костюмирано ченге и със сериозен, но

не и тъжен глас обясни какво се е случило. Апендиксът на баща му се спукал и той починал в затвора.

И край.

Баща му изчезна.

Без сбогуване. Без последно „обичам те“. Просто изчезна.

— Той спаси града — каза генерал Уан Дзиен.

Джъ се изправи и избърса очи. Оуен се постара да се върне при нея.

— Какво се случи? — попита тя.

— Съгледвачите ни видяха монголите да приближават. Подготвихме се да ги посрещнем. Баща ти и група подбрани бойци минаха през пещерата Фейен, за да атакуват врага откъм фланга. Северняците паднаха в капана, отблъснахме ги. Малоброен отряд обаче нападна баща ти и хората му. Смъртоносният удар го е убил веднага. Не е страдал. Баща ти спаси града.

Джъ се вгледа в бащиното лице. В дълбоките бръчки. В белега от битката, в която бе изгубил ухото си преди дълги години. Усети как сълзите се връщат, ала ги преглътна. Щеше да скърби, щом остане сама.

— Ще го почетом — продължи генералът. — Лично ще уредя погребението и ще поема разноските.

— Благодаря — каза Джъ. — Той ви уважаваше много.

— С баща ти често имахме разногласия, но знам, че обичаше нашия народ и земята ни.

С поклон генералът отиде при другите си воители, ранени, ала все още живи.

Джъ приклепна, стиснала крепко длани в скута си, и целуна баща си по челото. Свали ръкавицата от китката му. Скрытото острие бе извадено. Убиецът му вероятно не бе постигнал лесно целта. Джъ се върна в града, понесла ръкавицата като светиня, която ще ѝ напомня за него в дома им. В *нейния* дом. Сега щеше да живее сама.

Когато пристигна обаче, се оказа, че не е сама. От прага усети, че Кан я чака. Не бе необходимо да прибягва до Орловото зрение. Старият ментор на баща ѝ винаги миришеше на риба.

— Влизай — подвикна тихо той. — Трябва да поговорим.

Джъ тръгна към него с твърда стъпка и го свари седнал в любимия стол на баща ѝ — нисък, с висока облегалка и овални крака.

При вида на стареца, кръстосал крака върху него, у нея се надигна гняв.

— Не се чувствам готова за разговори — отсече Джъ, застанала близо до прага.

— Ако чувствата ти можеха да спасят народа ни...

Той не довърши. Фенерът до него засенчваше половината му сбръчкано лице.

— Отиде си заради теб — каза Джъ. — Ти му нареди да...

Кан се засмя с глас.

— Така ли мислиш? Защото според мен Ордата на хана с радост би си приписала заслугата за смъртта му.

Джъ искаше да му стовари вината и да продължи да се гневи, но разбра, че старецът казва истината. Оуен откри колко сходни са чувствата им. Той също искаше да хвърли вината за смъртта на баща си върху родителите на майка си. Ядосваше се, защото не бяха приели баща му; за тях той винаги бе останал онзи развеипрах, с когото дъщеря им е излизала в гимназията. В крайна сметка обаче Оуен призна, че те не са виновни за смъртта му.

— Хайде, Джъ, измени последните крачки — каза старецът. — Не може винаги да се помайваш на прага.

Тя го погледна и единствено обичта на баща ѝ към Кан я подтикна да пристъпи напред. Джъ не разбираше тази привързаност, но реши поне да го изслуша в знак на уважение към баща си.

— Така... — подхвана Кан, когато тя седна върху недодяланото столче срещу него. — Първо трябва да те поправа. Не съм заповядал на баща ти да защитава крепостната стена.

Джъ се втренчи в него.

— Нима?

— Да. Винаги съм съветвал баща ти да не се бърка в делата на армията. Братството ни работи по друг начин. Баща ти обаче не можеше да се примири, че загиват добри, храбри мъже. И това му прави чест, разбира се.

Джъ му повярва и гневът ѝ към стареца изтля, макар да остави след себе си сгорещена жаравя.

— Ала честта не го спаси — добави Кан.

Гневът на Джъ лумна отново.

— Сега ти ще заемеш мястото му — продължи старецът. — Но как ще го почетеш? Със славна смърт на бойното поле, каквато избра той? Или ще потърсиш свой път?

— Не знам.

— Не очаквам да ми отговориш тази нощ. Ще те оставя да размислиш. — Кан се изправи, взе бастуна си и закуцука към вратата. — Но сега съм твой ментор и ще се погрижа делата ти да не посрамят нито бащиното име, нито Братството. Можеш да спасиш народа ни.

— Как? — попита Джъ.

— Като бъдеш каквото аз не мога да бъда. — Застанал пред вратата, старецът се обърна и каза: — Ще бъдеш асасин.

Джъ остана на стола дълго след като Кан си тръгна. Взираше се в светлината на фенера и тънеше в спомени за баща си с крехката надежда, че някак си той не е мъртъв. Просто още не се е върнал къщи. Тялото, което е видяла, е било грешка.

Оуен също бе преживял нещо подобно. Помнеше как започна да моли майка си да отидат в затвора. Полицаят е допуснал грешка и баща му е там — жив. После престана, понеже молбите разплакваха майка му, и в крайна сметка осъзна защо. Да си затваряш очите не помага, напротив — влошава нещата, щом най-сетне прозреш истината.

Джъ стигна до това заключение призори, когато фенерът догоря. Просна се върху леглото и заплака, стиснала ръкавицата на баща си. После взе решението, което Кан очакваше от нея, и най-сетне заспа с просълзени очи.

Оуен пропадна в сивкавото никъде на симулацията. Беше го виждал и преди, с Вариус.

Добре ли си? — попита Ребека.

— Да. — Отговорът прозвуча тежко в унисон с чувствата му.

Оттук всичко изглежда наред. Предавам те на Грифин. Вероятно ще съм тръгнала, когато излезеш. Казвам ти довиждане сега. И късмет.

— Благодаря — отвърна Оуен.

След момент грубоватият глас на Грифин прекъсна мислите му.

Скоро май ще се събудиш.

— Ясно — каза Оуен.

Наистина ли си добре? Хавиер се притеснява, че тази симулация те натоварва.

— Благодарни му от мое име, но се държа.

Добре. — Пауза. — Нещата явно се задействат.

Мътносивият пушек на празнотата се разнесе и Джъ отвори очи. Беше късно сутринта, поредният зноен ден. Това я зарадва. В града имаха вода, много езера и сянка; понякога от върха на планината появяваше вятър. Долу монголите нямаха разхлада.

Джъ стана, изми си лицето и изпи чаша чай. Влезе в стаята на баща си, повдигна хлабава дъска от пода и пусна ръкавицата в тъмнината. Върна дъската на мястото ѝ и тръгна да търси стареца.

Градът се бе разбудил преди доста време и мрачната атмосфера ѝ подсказва, че новината за среднощната битка се е разчула. Уан Дзиен бе удържал победа, но градът нямаше да възвърне предишния си облик, докато монголската орда не се оттегли напълно.

Джъ излезе от пределите на града, мина край Голямото небесно езеро, обагрено сега от синевата на небето, заобиколи работилницата на инженерите с деветте врящи котела и стигна до храма Ху Гуо. Отвъд него се простираше Рибарският скат, където според преданието великан извадил безброй риби от реката. Джъ прекоси каменната тераса и в далечния ѝ край откри Кан — седеше пред колибата си и кърпеше мрежа.

— Радвам се да те видя — каза той. — Гледах те как приближаваш и си мислех колко приличаш на баща си.

Не искаше да говорят за баща ѝ. Решила бе да крие скръбта дори от себе си, докато не постигне поставената цел.

— Имам отговор за теб.

— Така ли? И какъв е той? — попита старецът, без да откъсва поглед от възлите.

— Ще убия Мъонгке хан.

Пръстите му застинаха и той отпусна мрежата върху коленете си.

— Кажи го пак.

— Ще убия Мъонгке хан.

Старецът се усмихна.

— Вярвам ти. А сега е време истинското ти обучение да започне.

7.

Шон тъкмо се бе насладил на вкусна вечеря, а предшественикът му стоеше пред камината, облеган на полицата над нея, и се взираше в пламъците. Оженил се повторно на стари години, той се бе усамотил в тихата библиотека, докато младата съпруга и дъщерите му седяха в дневната. Англичанинът Брандън Болстър живееше в имението си в Ирландия. Водеше приятен живот и Шон реши, че лесно ще остане дълго в тази симулация, пък дори и без Райската реликва.

Вратата на библиотеката се отвори и синът му Ричард влезе вътре.

— Трябва да видиш нещо — каза той.

Не беше вечерял със семейството, но се налагаше често да отсъства — дори дни наред — зает да стопанисва имението.

— Какво? — попита Брандън.

Ричард му подаде омачкано парче хартия.

— Беше заковано на вратата на конюшните.

Смръщил вежди, Брандън взе листа. Почеркът беше груб, правописът — отчайващ, но смисълът бе ясен дори за Шон.

— Не звучи като начало на философски трактат — подсмихна се Брандън.

Ричард взе бележката и я размаха пред лицето му.

— Това е сериозно, татко. Не се шегувай. Вече избиха добитък и събориха стени в съседните имения.

— Знам.

— Какво ще правим тогава?

— Какво да правим? Да изпълним исканията им ли предлагаш?

— Не. — Ричард погледна към бележката. — Не... всички.

— Не всички ли? — Брандън се отдалечи от камината. — Но да изпълним някои?

Ричард поклати глава.

— Вече не знам. Предполагах, че арендаторите и земеделците ще възнегодуват, задето превърнахме нивите в пасбища. Нямах представа

обаче, че ще се стигне дотук.

— Това е нашата земя — натърти Брандън и грабна листа от ръката на сина си. — Имаме право да разполагаме с нея, както намерим за добре. А щом извличаме повече изгода от добитъка, отколкото от зърното, „Белите момчета“ могат да вървят по дяволите.

Той хвърли бележката в камината и огънят мигом я превърна в разпиляна черна пепел.

— Но ние им отнехме препитанието — възрази Ричард. — Семействата им гладуват. Не помислихме за тях.

Брандън вдиша дълбоко, за да се успокои.

— Дължни ли сме да мислим за тях?

— По закон или според повелите на честта?

— Има ли разлика? — попита Брандън.

— Понякога ми се струва, че има.

— Не съм съгласен. Ами честта на семейството ни? Като господари на тази земя, имаме дълг да се грижим за нея, та ти и децата ти, и техните деца да наследите процъфтяващо имение. Така нацията ни поддържа мира и порядъка.

Синът му впи поглед в ботушите си и Брандън забеляза, че са покрити с кал като на прост работник. Ричард не си беше направил труда да се събуе в къщата, но сега очевидно не бе моментът да му посочи простъпката.

Понесен от течението на спомена, Шон навлизаше в мислите на предшественика си и постепенно осъзнаваше пред какво затруднение е изправен. Променящото се стопанство на Ирландия бе лишило от земя много селяни и арендатори. Гневни и гладни, те сформираха тайни общества. „Белите момчета“, „Сърцатите дъбове“ и други банди мародерстваха из провинцията и наскоро бяха стигнали до Корк, областта, където живееше Брандън. Настояваха да им се предостави обработваема земя и заплашваха с насилие и разруха, ако не получат желаното. Бележка именно в такъв дух бе открил Ричард върху вратата на конюшната.

— Как предлагаш да постъпим? — попита го Брандън.

— Да се срещнем с тях — отговори синът му. — Да ги изслушаме и да опитаме да се споразумеем.

— Да се срещнем с тях ли? — повдигна вежди Брандън. — Та те са метежници! Искаш да преговаряме с разбойници?

— Те са земеделци, татко, не са разбойници.

— *Бяха* земеделци. — Брандън се обърна гърбом към огнището и към сина си. — Така се случва, когато кръвта на добрите мъже кипне и подирят утеха в кръчмите. Това не е народно движение, а сбирщина.

Ричард въздъхна.

— Дават ни срок до утре вечер. Моля се дотогава да размислиш.

С тези думи синът му напусна библиотеката.

— Празни заплахи — изрече Брандън на себе си, усещайки как огънят в камината сгорещява гърба му.

* * *

На другата сутрин след безсънна нощ, през която Шон ту излизаше, ту влизаше в сивкавата празнота на унеса, Брандън стана преди зазоряване, облече се и излезе на разходка из имението си.

Пое на север през хълма, където се намираше домът му. Пътят се виеше край открити пасища и поля, оградени с каменни зидове и живи плетове. Загражденията бяха сравнително нови, издигнати да задържат добитъка. От върха на хълма пътеката се спускаше плавно в гориста долчинка. Забулваше я синя утринна мъгла, провиснала като воал над короните на дъбовете и тисовете. Брандън спря там и седна върху живия плет с лице на запад. Чакаше, потънал в съзерцание.

Шон не беше сигурен дали някога в живота си е изпитвал подобно удовлетворение, дори преди инцидента. Ядоса се, че някои искат да разрушат тази пълнота. Предшественикът му бе наследил имението; земята принадлежеше на семейството му от поколения и той се бе трудил усърдно да я облагороди. С какво право впиянчените „Бели момчета“ му поставяха ултиматум?

Светлината бавно се промени. Слънцето изгря зад гърба на Брандън, озарявайки света, и полята и живите плетове се обагриха в жизнерадостни цветове. Брандън би предпочел сивата на небето пред купища сапфири, зелената на пасбищата — пред шепи смарагди. Шон споделяше чувствата му.

Вдясно мъглата разбули долчинката и се оттегли в сенките сред дърветата. На младини Брандън бе ловувал тук с баща си, а после на свой ред беше водил Ричард на лов. Такъв беше житейският порядък.

Слънцето се вдигна по-нависоко и стопли гърба на Брандън. Той затвори очи за миг, но ги отвори, дочул нечий стъпки.

Двама пастири вървяха по пътеката, понесли тоягите си; по петите им припикаше куче. Отиваха да изведат на паша стадата на Брандън. Свалиха шапки за поздрав и му пожелаха добро утро, но Брандън зърна непокорни искри в очите им. Дали и те се бяха включили в тайното общество? Нима работят в имението му и същевременно заговорничат с „Белите момчета“ срещу него? Така се размътват водите. Бунтовете подкопават доверието и връзките, всяват хаос и разруха в обществото като гибелна епидемия.

Брандън видя как пастирите минават през портата и прекосяват пасбището на запад. На чия ли страна щяха да застанат вечерта, ако исканията в онази пъклена бележка не бъдат изпълнени?

Брандън стана от плета. Нямаше да се поддаде на страха. Щеше да отстоява своето. Не би позволил на шайка разбойници да унищожи наследството, което бе получил и опазил. Щеше да се изправи непреклонно срещу размирниците.

В спомена Шон подкрепяше предшественика си. Не съществуваше никакъв риск от десинхронизация, защото той би направил същия избор. Пиян мъж с кола го бе парализирал. Човек, който не е на себе си. Би трябвало да го спрат, ала не се бе намерил кой да го стори. Шон беше на мнение, че Брандън прави точно това — застъпва се за правдата.

Брандън влезе в къщата и разпореди да извикат сина му. Прислужник се завтече и доведе Ричард в библиотеката. Брандън му подаде ключа за шкафа, където държаха пушките.

— Въръжи и себе си, и онези, на които имаш доверие — каза му.

— Татко?

— Трябва да сме готови, ако „Белите момчета“ решат да изпълнят заплахата си.

Ричард му върна ключа.

— Това не е война. Познаваш тези хора.

— Мислех, че ги познавам — отвърна Брандън. — Те скъсаха връзката с мен, когато заковаха заплашителната бележка на конюшните ми.

— Според тях *ти* си скъсал връзката, отнемайки им земята.

— Няма да споря с теб, Ричард. Изглежда смяташ да наблюдаваш безучастно как опожаряват дома ни.

— Ще говоря с тях, преди да се стигне дотам. Моля се до довечера да си промениш мнението.

Синът му излезе с тежка стъпка от библиотеката и Брандън се отпусна в едно кресло, вече обзет от умора. Шон остана с него до края на деня. Брандън раздаде мускети на двама пазачи и на прислужник, заявил, че е точен стрелец. Опита да убеди съпругата и дъщерите си да отидат при сестра му в Кинсейл, но те не склониха да го оставят сам. А и съпругата му все пак умееше да стреля не по-зле от него. Брандън разпореди да намокрят сламените покриви на конюшните и плевните, за да не пламнат лесно; във всяка стая донесоха ведра с вода.

Синът на Брандън не участваше в подготовката. Ала когато семейството седна да вечеря, Ричард най-сетне пристигна и с безмълвно кимване зае мястото си до масата. Никой не се хранеше с охота, настроението беше тежко. Всеки шум отвън обтягаше атмосферата в стаята, докато не се окажеше, че е безобиден.

След вечерята съпругата и дъщерите на Брандън се оттеглиха в дневната и той понечи да ги придружи, но Ричард сложи ръка върху рамото му.

— Може ли да поговорим в библиотеката?

Брандън кимна.

— Разбира се. — Усмихна се на съпругата си и последва сина си, а когато останаха сами, попита: — Ще се биеш ли, ако се наложи?

Ричард се отдръпна от него с обидено изражение.

— Разбира се. Ти си ми баща, това е домът ми. Съмняваш ли се в моята преданост?

— Надявах се вярата ми в теб да се оправдае. — Брандън пристъпи към сина си. — Не съм се надявал напразно.

— Имаме разногласия, но мястото ми е до теб.

Сега Брандън сложи ръка върху рамото на сина си.

— Да се надяваме заплахата на „Белите момчета“ да остане на думи.

— Цял ден разговарях с онези, които все още са приятелски настроени към нас. Постарах се да ги убедя.

Брандън отдръпна длан.

— Как?

— Не съм давал обещания. Напомних им просто нашата добронамереност.

Брандън се възхити от прямотата и оптимизма на сина си и му се прииска той също да го сподели.

— Сигурен съм, че усилията ти не са отишли на вятъра.

— Може би. Дали съм постигнал нещо обаче...

Брандън се усмихна.

— Съдя човека според подбудите му. Хайде да отидем при сестрите ти.

Влязоха в дневната, където Брандън изпита същото чувство на удовлетворение, както сутринта на хълма. Джейн, по-голямата му дъщеря, свиреше тихо на рояла, другите четяха или разговаряха, осветени от топлото сияние на лампата. Брандън и Ричард седнаха и следващите часове минаха приятно. Когато стана време за лягане, съпругата и дъщерите му отказаха да се качат горе. Останаха в дневната, докато Брандън и Ричард барикадираха вратите. После засноваха из стаите на долния етаж, поглеждайки през прозорците.

Шон долови страха на предшественика си и също го почувства. Всичко беше заложено на карта. Постоянното напрежение подяждаше ставите и мускулите на възрастния мъж и причиняваше болка, непозната за Шон. Предишната симулация в спомените на Томи Грейлинг беше съвсем различно преживяване. Томи бе далеч по-млад и силен от Брандън. И двамата обаче бяха смели и упорити.

Мисля, че е време да те изтегля, каза внезапно Виктория.

— Какво? — възкликна Шон. — Защо?

Получихме необходимите данни от моторния ти кортекс и сме деветдесет и седем процента сигурни, че предшественикът ти не е имал допир с тризъбеца.

— Може ли да остана още малко? — попита Шон; искаше да преживее спомена до края.

Виктория замълча.

Няколко минути.

— Благодаря.

Шон остана в симулацията и два часа преди изгрев-слънце съгледвачите вдигнаха тревога. По пътя към къщата напредваше тълпа. Всички заеха позиции, готвейки се за предстоящото. Брандън нареди по един стрелец да застане във всяка ъглова стая и през своя прозорец

видя как размирниците приближават, облечени в бели ризи, а неколцина страхливци бяха закрили лица с бели качулки.

Носеха вили, коси и факли. Стигнаха до къщата и дори не пожелаха да преговарят. Крещяха и хвърляха тухли. Улучиха прозорците и по мебелите и пода се разлетяха парчета стъкло. Брандън бе наредил на въоръжените с мускети възможно най-дълго да се въздържат от стрелба, за да не разярят тълпата.

— Да се надяваме, че искат просто да ни сплашат — обади се Ричард до него.

— Да се надяваме.

Мъжете с факлите обаче тръгнаха решително към къщата. Брандън се прицели в единия и зачака, затаил дъх. С вик нападателите метнаха факлите през счупените прозорци, та вътре да лумне пожар.

В същия момент Брандън натисна спусъка и ушите му заглъхнаха от трясъка. Ричард стреля, последван от пазачите в отсрещния ъгъл на къщата.

Няколко факлоносци паднаха, поразени от оловните топчета, и другарите им ги издърпаха далеч от сградата.

Другите ревноха гневно и размахаха оръжия, но отстъпиха назад.

— Дано се откажат — каза Брандън, зареждайки мускета.

— Видях Майкъл Дули — поклати глава синът му. — Днес говорих с него. Стисна ми ръката.

— Съжалявам. — Брандън подаде на сина си рога с барут. — Поне разбра с какво си имаш работа.

Ричард кимна и зареди оръжието си. Подготвиха се за следващата вълна.

Първо не се случи нищо, макар че нападателите им ругаеха и дюдюкаха. Брандън също зърна познати лица. Земеделци, които познаваше от години. Но не и пастирите, поздравили го сутринта, и това му донесе малка утеха.

— Опитват се да подпалят конюшните — каза Ричард. Брандън погледна натам и видя как неколцина мъже, несъмнено разгневени от отпора на земевладелеца, бяха насочили разрушителните си намерения към другите постройки. Мократа слама обаче отказваше да се запали. Брандън се надяваше, че няма да влязат в конюшнията, за да избият конете. Погледна отново към тълпата пред къщата. Хората се бяха скупчили, явно се съвещаваха.

— Дали ще се оттеглят? — попита Ричард.

— Едва ли. Кроят нещо.

След минута страховете му се потвърдиха. Тълпата се разгърна в редица, някой даде заповед и всички нападаха едновременно. Брандън се прицели и стреля, но ръцете му трепереха и не улучи. Ричард успя да повали мишената, един от пазачите — също, но вълната прииждаше. Брандън погледна към сина си.

Нямаха време да заредят.

Не бяха достатъчно, за да поведат битка.

През счупения прозорец влетя факла и падна на пода. Ричард я заля с ведрото, но тълпата бе стигнала до стените на къщата. Вили и факли трошаха прозорци, пердето пламна. Брандън и Ричард се оттеглиха в средата на стаята, после Брандън чу писък — крещеше дъщеря му.

— Джейн! — извика Брандън.

Време е, Шон. — Гласът на Виктория прозвуча ясно сред шумотевещата.

— Какво? Не! — възрази Шон.

Съжалявам. Коридор на спомените след три, две, едно...

— Не! — възкликна Шон отново, но къщата лумна в други пламъци, а когато пращящата бяла буря стихна, Шон стоеше върху нищо и в нищо.

— Върни ме! — изкрещя той.

Не можеш да промениш събитията — каза Виктория. — Случили са се преди двеста години. Не забравяй обаче, че предшественикът ти е оцелял, щом е предал спомените си.

— А Ричард? А дъщерите ми?

Неговите дъщери, Шон. Изречи го. Неговите дъщери.

Това го укроти.

— Дъщерите му — каза той по-спокойно.

Не са твои. Имаш различен живот. Върни се към него.

Шон обаче не искаше да се връща. Не искаше да се връща в тялото си.

Помни, че правиш добро. Научаваме много от теб.

Шон издиша продължително. Приложи наставленията на Виктория — представи си печеното месо, специалитет на майка му, припомни си как дърводелската работилница на баща му ухае на

кедър. С приятните спомени обаче дойдоха и други — от болницата, ужасни спомени за тръбички, болка и мъчителни нощи.

Готов ли си за излизане? — попита Виктория.

— Да — отрони тихо той.

Добре. Три, две, едно...

Шон усети как цунами блъсва черепа му, завърта го и после водата се отдръпна, захвърляйки го разнебитен и окървавен върху брега на собственото му съзнание. Зашеметен, той не отвори очи, докато Виктория не свали каската. За момент му се повдигна, но преглътна горчилката; този път явно щеше да се размине с въпросния гаф.

— Как се чувстваш? — попита Виктория, смъквайки ремъците и кабелите, свързващи го с машината.

— Добре. По-добре от миналия път.

— Радвам се. Редно е да става по-леко.

Шон кимна, но изчака стаята да спре да се върти и едва тогава се надигна да излезе от металния цилиндър.

— В настроение ли си за разговор?

— За терапия, искаш да кажеш? — Шон прокара пръсти през косата си. — Не мисля.

— Не с мен. С Ися — уточни Виктория.

Ися разговаряше рядко с тях, макар че вероятно се срещаше често с Наталия. Сутрешният разговор с директора бе изключение и Шон се почуди какво ли ще поиска Ися сега. Колебливият тон на Виктория му подсказа, че може би не е особено доволна от това.

— Какво ще обсъждаме? — попита той.

— Възможностите ти — отвърна тя.

8.

Грейс разбра, че Масире няма да успее да се освободи от въжетата. Налагаше се да дочака утрото, когато търговецът ще го развърже.

Това обаче нямаше да стане, ако Масире не му разкрие къде се намират златните мини — нещо, което честта не би му позволила. Би могъл, разбира се, да излъже, но те щяха бързо да разкрият измамата, да го убият и да умре още по-далеч от дома и семейството си. Масире трябваше да върне търговеца обратно в града, където имаше съюзници, и начинът да го направи беше само един.

Нощният въздух стана по-студен, но пясъкът под гърба на Масире продължи да излъчва дневната топлина. После Масире усети с кожата си насекоми и всевъзможни пълзящи неща да излизат на лов в хладния мрак. Не им обърна внимание. Посрещна невъзмутимо и студа, който постепенно се просмука в кожата му и го накара да затрепери. Не заспа.

Когато зората сипна бледия си светлик над пустинята и капките роса се събраха и изчезнаха почти в един и същи миг, търговецът пак застана над Масире. Прозя се, протегна се и попита:

— Добре ли спа?

— Достатъчно добре и за двама ни — отвърна Масире.

— Ще ми кажеш ли къде са мините ти?

— Не мога — отговори Масире.

Търговецът извади ножа.

— Предупредих те. Бях търпелив, но търпението ми се изчерпа.

— Недей да се кориш — успокой го Масире. — В случая дори неизчерпаемо търпение не би помогнало.

— Защо?

— Защото не мога да отговоря на въпроса ти.

Търговецът насочи ножа към него.

— Как така?

— Казах ти. Не знам отговора. Не знам къде са мините.

— Лъжеш.

— Искан ми се. Заради мен, не заради теб.

Ножът трепна колебливо.

— Обясни ми — каза търговецът.

— Така се договорихме с брат ми. Той да се занимава с мините.

Аз — с търговията. Той е в безопасност, аз поемам риска, ако някой ме принуди да издам къде са мините ни. Изгодно е за брат ми.

— И не толкова за теб. — По лицето на търговеца се изписа гняв. Мнимото му добродушие се изпари и Масире зърна студенината в непресторения му поглед. — Също и за мен. Смъртта ти няма да ми донесе нищо.

Замахна надолу с ножа.

— Грещиш! — изрече Масире, останал почти без дъх от внезапната паника, и в спомена Грейс мислено се заслони от острието.

Ножът застина, преди да стигне до врата на Масире.

— Вече ти казах, че търпението ми е изчерпано...

— Има карта.

Търговецът се изправи, но ножът остана в ръката му.

— Карта ли?

— Карта на мините. За мен, ако нещо се случи с брат ми.

— И къде е картата?

— Пази я доверен приятел в града. Запечатана е. Той не знае какво съдържа.

Търговецът повъртя върха на ножа върху палеца си, после го прибра.

— В града значи?

— Близо до дома ми.

— Все ми е едно къде ще те убия. Там или тук...

— Не се съмнявам. Но ако получиш картата, ще ми обещаеш ли нещо?

— Мислиш ли, че си в положение да преговаряш? — Търговецът се засмя, надянал отново добродушната маска. — Интересно ми е обаче. Какво искаш?

— Да пощадиш брат ми, когато се добереш до мините.

Търговецът извърна глава.

— Зависи от брат ти.

Не след дълго хората на търговеца дойдоха и измъкнаха коловете, приковали Масире към земята. Не разхлабиха въжетата около китките му. Дадох му да пийне вода и го подкараха на изток, притиснали острие на сабя в гърба му. След десет мили първите сгради се появиха на хоризонта сред дюните и търговецът застана до Масире, извадил отново ножа.

— Знам, че си намислил нещо, но ме чуй. Зърна ли дори най-дребен знак, че ме лъжеш или се опитваш да ме предадеш, ножът няма да заиграе по теб. Ще отида в дома ти и ще намеря семейството ти. Разбираш ли ме?

Масире разбираше отлично и гневът му се нажежи до червено. Но той го задържа у себе си — гърне с капак, което видимо не вреше.

Търговецът пристъпи по-наблизо.

— Разбираш ли?

Масире кимна.

Търговецът го изгледа втренчено, после му развърза китките.

— Води ме. И знай, че дори да не го виждаш, ножът е опрян в гърба ти.

— Натам — посочи Масире и тръгна към града.

Минаха край шатрата до гостилницата, където се беше срещнал с търговеца и го бяха отровили. Минаха и през пазара с топа коприна, който бе решил да купи. По пътя мнозина спираха да го поздравят. Той кимаше и се усмихваше, сякаш няма нищо нередно, макар да го разпитваха къде е бил, защото близките му го бяха търсили. Масире се стараеше да ги убеди, че всичко е наред. Търговецът с лекота приспиваше подозренията на всички срещнати.

По пладне стигнаха до къщата, където се намираше картата.

— Помни — просъска търговецът. — Твоят живот и животът на семейството ти са в моите ръце.

— Не съм забравил — отвърна Масире.

Мъжът, който го посрещна на прага, явно се изненада да ги види, но преди да проговори, Масире каза: — Идваме с мир, приятелю, ала нося ужасна новина. В мините е станала злополука и брат ми е загинал.

— О? — възкликна мъжът пред вратата.

— Придружителите ми ще се закълнат, че говоря истината — добави Масире.

— И какво искаш от мен?

— Картата, поверена ти преди години. Картата за семейните мини. Дойдох да я взема.

— Разбирам — кимна мъжът, отвори широко вратата и покани посетителите да влязат. — Почакайте в двора, ще я донеса.

Масире влезе вътре с търговеца и хората му. Озоваха се в красив двор с фонтан и овошки. Въздухът бе прохладен и благоуханен.

— Ще се позабавя, докато я намеря.

— Ще чакаме — увери го Масире, хвърляйки поглед към търговеца, който, изглежда, се подразни, ала не каза нищо.

Следващите няколко минути минаха много бавно и в пълна тишина, нарушавана единствено от бълбукането на фонтана. Търговецът държеше ръката си под робата, несъмнено стиснал дръжката на ножа. И той, и хората му се взираха неотклонно в Масире, докато мъжът не се върна с картата, навита на руло и запечатана.

— Трябва да изпълня условие, преди да ви я дам — каза мъжът.

— Какво условие? — Търговецът проговори за пръв път, откакто бяха влезли в къщата.

— Думата ви не е достатъчна. Трябва да се уверя, че братът на Масире е мъртъв.

— Как? — попита търговецът.

— Като видя тялото, разбира се.

— Ще отидем да го донесем — отвърна търговецът. — Но за това ни е нужна картата.

— Вярно е. Ще ви дам картата, но вие ми оставете гаранция.

— Колко? — попита търговецът.

— Не искам пари. Ако отвън няма керван със злато, не бихте могли да дадете достатъчно. Искам нещо далеч по-ценно.

— Какво? — настоя търговецът.

— Живот — отговори мъжът. — Животът на Масире. Оставете го при мен. Върнете ли се с тялото на брат му, ще го освободя. Ако ли не, съдбата му ще зависи от мен.

Търговецът скръсти ръце и обмисли предложението. Погледна към хората си, после към Масире, който се постара да си придаде уплашен вид. Най-сетне търговецът кимна.

— Споразумяхме се.

— Отлично — каза мъжът и му подаде картата.

Търговецът се обърна с усмивка към Масире.

— До нови срещи — рече.

Даде знак на хората си и заедно излязоха бързо от къщата.

След като се скриха от поглед, мъжът се обърна към Масире.

— Как се забъркаш в такива неприятности, братко? — попита той.

Масире въздъхна.

— Лош късмет.

Откритието смая Грейс. Бе допуснала Масире в ума си и въпреки това той някак беше успял да скрие истината от нея. Сякаш за да заблуди търговеца, бе скрил истината дори от себе си. Масире се отличаваше с остър ум, самообладание и храброст. Всички качества, които Грейс би желала да притежава. Фактът, че е наследила гените му, я обнадежди. Прииска ѝ се също да има брат, на когото да разчита, както Масире разчиташе на своя.

— Някой ден късметът ще ти изневери — каза братът на Масире.

Масире приседна върху ръба на фонтана и натопи пръсти във водата.

— Каква карта им даде?

Брат му махна нехайно с длан.

— Отбелязах място на петдесет мили от града. Няма нищо там.

— Ще се върнат.

— Разбира се. Но ние ще сме подготвени. — Обърна се към къщата. — Ял ли си?

— Не съм. От вчера.

— Влез тогава. Трябва да обсъдим как да се подготвим.

Грейс? — Гласът на Аная се чу сред ромона на фонтана. — *Споменът явно приключва. Вероятността този предшественик да е виждал Райската находка е минимална.*

— Мисля, че си права — съгласи се Грейс.

Ала дори без Райската реликва, симулацията все пак не бе прарасано време за нея. Преживяването беше приятно и имаше чувството, че е извлякла някаква полза от него.

Все още не разбираше точно каква, но лека-полека щеше да проумее.

Готова ли си за излизане?

— Да.

Добре. Исая иска да говори с теб.

* * *

Грейс почука на вратата и Исая ѝ подвижна да влезе. Това беше кабинетът му, но тя подозираше, че не е *истинският* му кабинет. Предполагаше, че има по-голям и по-изискан някъде другаде в „Етера“. Тук обаче се срещаше с нея и с приятелите ѝ. Седеше зад бюрото, върху което нямаше нищо. В стаята липсваха всякакви лични вещи. Дори стандартните черно-бели снимки по стените изглеждаха преднамерено безлични. Мост, обвит в мъгла. Листа по земята. Стара дървена ограда сред поле.

— Седни, моля — подкани я Исая.

Грейс се настани в един от четвъртитите столове с хромирани крака.

— Аная ми каза, че искаш да говориш с мен?

— Да. Виктория спомена, че нещо те потиска.

— О...

— Мога ли да ти помогна?

— Как?

— Защо не ми обясниш какво те тревожи?

Грейс се поколеба. Тази сутрин искаше просто да участва в мисията и да открие Райската реликва, да докаже, че двамата с Дейвид са ценни за програмата. След като преживя спомените на Масире обаче, процесът на проба и грешка в „Анимус“ вече не я изнервяше толкова.

— Да започнем с това, което си казала на Виктория — подхвана Исая. — Искаш да си смените местата с Наталия?

— Виктория всичко ли ти казва?

— Само каквото е нужно да знам. — Той се облегна удобно назад и кожената тапицерия проскърца. — Така ли се чувстваш наистина?

— Понякога.

— Защо?

— Тя ще открие едно от остриетата на тризъбеца.

— И?

— Затова сме тук.

Исая стана и заобиколи бюрото. Седна по-близо до нея, скръсти ръце и златният часовник проблесна върху китката му.

— Баща ти първо отхвърли предложението ми и прибра теб и брат ти вкъщи.

Грейс кимна.

— После ви върна.

Очевидно.

— Чудя се какво ли го е накарало да размисли. — Исая изглеждаше искрено заинтригуван. — Не ми обясни, а и не попитах. Но се съмнявам да са парите.

— Не са парите — потвърди Грейс.

— А каква е причината тогава?

Грейс се поколеба. Столът беше гъвкав и поместеше ли се, подскочаше леко. Тя се постара да не помръдва.

— Той иска да ни осигури най-доброто.

— И кое е най-доброто за теб и брат ти?

— Образование. Възможности. Сигурно място, където да не ни сполитат неприятности.

— И ти не искаш да го разочароваш?

По-сложно беше, защото всъщност не ставаше дума само за баща ѝ. Тя също си поставяше цели. Ала се задоволи да кимне в отговор.

— Уверявам те, Грейс, че правиш нещо изключително важно. Може би чувстваш, че няма да те оценим по достойнство, ако не откриеш острието на Тризъбеца. Не е така обаче. Останеш ли с нас, резултатът няма да закъснее.

— Какъв резултат?

— Велики открития. И някой ден ти ще си в центъра на събитията. Умна си, уверена, находчива.

— Благодаря.

Грейс се почувства поласкана, макар да не беше сигурна, че Исая е съвсем искрен.

— В „Абстерго“ работят много хора като теб. Целеустремени, усърдни. Те ще променят света, Грейс. Доволен съм, че си готова да заемеш мястото на Наталия, но на твое място не бих го искал. Ти си имаш свое място, отредено единствено за теб.

— Благодаря — повтори тя, вече по-убедена в откровеността му. Исая обаче не спомена Дейвид. — А брат ми?

— Зависи от него — отвърна Исая. — А сега върви.

Грейс стана и с кимване излезе от кабинета. Затвори вратата след себе си и се запъти към помещението за почивка, където Дейвид и Шон пиеха кока-кола. Виктория често им напомняше след „Анимус“ да пийнат нещо, за предпочитане със захар или фруктоза.

— Къде беше? — попита Дейвид.

Грейс извади портокалов сок от хладилника.

— Исая ме извика да говори с мен.

— Искаше да говори и с мен — каза Шон.

Дейвид се престори на сърдит и свъси вежди.

— Мен не ме е викал.

Грейс си каза, че това не бива да я тревожи.

— Какво обсъждахте?

— Симулацията.

Тя загълта сока, осъзнала колко е жадна всъщност.

— Какво преживя?

Шон погледна през прозореца, към дърветата, но сякаш се взираше в нещо много по-надалеч.

— Несправедливост, предполагам. Анархия срещу порядък. — Той погледна отново към Грейс. — А с теб за какво говори?

Тя допи сока и взе бутилка вода.

— Пита ме дали се чувствам добре тук.

— Е, аз се чувствам добре — вметна Дейвид. — Днес се бихме с италианците. Беше...

— *Ние?* — прекъсна го Грейс.

Дейвид я погледна.

— Да, ние. Или те, все едно. Важното е, че беше страхотно. Най-добрата пилотска симулация на...

— Не е игра — подчерта Грейс. — Колко пъти да ти го казвам?

— Не е игра, но това не значи, че не може да е забавно — възрази Дейвид.

Тя поклати глава. Не чуваше за пръв път този довод. Ако Дейвид не започнеше да взема по-сериозно поставените му задачи, щеше ли Исая да го задържи в „Етера“? Грейс не искаше да си помисля какво

може да му се случи в квартала им, ако тя не го наглежда. Обърна се към Шон.

— Имаш ли малък брат?

— Имам малка сестра.

— Усложнява ли ти живота?

— Защо да не се позабавляваме, докато сме тук? — обади се Дейвид. — Никой друг няма такъв шанс.

Шон сви рамене.

— Прав е.

Грейс се облегна назад и скръсти ръце.

— А какво би ти казал татко сега?

Отбранителното изражение на Дейвид се промени. Той отвори уста, сякаш ненадейно му е хрумнало нещо.

— Чудите ли се какво друго става тук? — попита.

— В смисъл? — повдигна вежди Шон.

— Влизаме само в две сгради. — Дейвид посочи прозореца. — Там има още три. За какво ли служат?

— Защо не попиташ? — подхвърли Грейс, все още раздражена от нехайството му.

— Може би няма нужда. — Дейвид побутна нагоре очилата си.

9.

Кан не приличаше никак на баща ѝ. Джъ го знаеше, но по време на обучението различията ставаха по-очевидни. Кан не прощаваше грешките и не търпеше недостатъците. Оуен я съжаляваше, наблюдавайки как се разгръща споменът. Усещаше тежестта на скръбта ѝ. Баща ѝ бе загинал неотдавна, пепелта от погребалната клада още не беше изстинала, а срещите със стария учител ѝ напомняха какво е изгубила. Така се чувстваше и той след смъртта на баща си. Родителите на майка му и особено дядо му винаги го връщаха назад.

— Пак! — извика Кан.

Джъ изпълняваше маневра сред гората — тичаше, прескачаше препятствия, катереше се, намушкваше мишени със скритото острие или ги прострелваше с арбалета, закопчан на другата ѝ китка.

От скалата над нея Кан я наблюдаваше и отмерваше секундите с тоягата си. Когато заданието приключи, той поклати глава.

— Пак! По-бързо!

Тя дишаше тежко, мускулите ѝ трепереха. Втренчи се в него, изглеждаше ѝ невъзможно да скъси времето.

Кан посочи дърветата зад нея.

— На три места можеше да спестиш секунда. Търси нови маршрути, използвай нови техники.

— Съжалявам, учителю.

— Ще искаш прошка от хана, задето си му нарушила съня. Преди да те подложи на мъчения и да те убие.

Джъ сведе глава.

— Така ли ще почетеш паметта на баща си?

— Не — прошепна тя.

— Тогава започвай пак. По-бързо!

Джъ заби нокти в свитите си длани и се върна в началото на трасето. По пътя събра стрелите за арбалета и насочи към упражнението целия гняв, който изпитваше към Кан.

Втурна се отново напред, прескачайки скали, корени и дънери. В промеждутъка между две вдишвания търсеше по-добри, по-кратки пътища. Острието ѝ проблясваше, стрелите пееха и улучваха мишените. През цялото време тоягата на Кан отмерваше провала ѝ.

— Беше само с една секунда по-бърза — извика той. — Пак!

На Джъ ѝ се прииска да му кресне, че се старае, но се задоволи да го изгледа свъсено.

— Мразиш ме — отбеляза Кан с тънка усмивка, сякаш му е приятно да я измъчва. — Но аз не съм врагът. Мъонгке хан е врагът. Не го забравяй.

Лесно беше да сбърка.

— Искам да се върнеш жива — каза старецът. — Искам да заемеш мястото на баща си в Братството.

— И аз искам същото.

— Значи трябва да го заслужиш. Да докажеш, че можеш да бъдеш асасин. — Той посочи началото на трасето с върха на тоягата. — Пак!

Джъ изпълни упражнението още няколко пъти, преди да Кан да остане доволен от уменията ѝ. Показа го с пестеливо кимване. Изцедена до краен предел от усилието, тя не изпита никакво удовлетворение. Искаше ѝ се единствено да се строполи на земята. За щастие Кан ѝ предостави рядка възможност да отдъхне.

Седнаха заедно на Рибарския скат и се нахраниха мълком със студена риба и ориз. Джъ наблюдаваше мястото, където трите реки се сливаха под тях, и околните хълмове, обагрени в оранжево от залязващото слънце. Топлите му лъчи оросяваха с пот челото ѝ, ала не полъхваше ветреца да го изсуши.

— Не те ли изумява? — попита Кан.

— Кое?

— Оцеляването на империята ни зависи от този къс земя. — Той почука върху скалата, където седяха. — Едно възвишение. Една крепост.

— Един човек — добави Джъ.

— Да — кимна той. — Но се питам дали не хвърляме камъчета в реката.

— Защо?

— Наистина ли променяме течението? Има ли някой от нас такава сила? Или просто надипляме водата и си казваме, че потича в друга посока?

— Няма да ме обезсърчиш — отсече Джъ.

— И не искам. Неизбежността не е оправдание за бездействие.
— Той се обърна към нея. — Кога си решила да действаш?

— Чакам да ми кажеш, че съм готова.

Той се разсмя. Въпреки изтощението ядът отново се надигна у нея.

— Забавно ли ти е?

Старецът поклати глава.

— Явно не ме познаваш. Смя се на двама ни.

— Защо?

— Защото аз чаках теб. Да ми покажеш, че си готова. — Засмя се отново. — Изглежда и двамата ще продължаваме да чакаме.

Тя се почуди как ли очаква да му покаже, че е готова, но не беше в настроение да се включва в игричките му.

Беше изморена след дългия ден. Стана и се нареди да си върви.

— По-лесно е, отколкото си мислиш — изрече Кан зад нея.

Тя спря, понечи да отговори, после поклати глава. Може би утре щеше да събере сили да спори с него.

— Лека нощ — каза и се отдалечи.

— Утре по изгрев-слънце! — извика той. — Не закъснявай!

Джъ продължи да крачи напред. Мина край работилниците и езерото и навлезе в града. Стигна до дома си и влезе право в бащината си стая. Извади ръкавицата му изпод дъската, както правеше всяка нощ, откакто той бе отишъл на крепостната стена.

Сложи ръкавицата в скута си, усети мириса на кожа и смазан метал от острието и заговори на духа му. Разказа на баща си как се обучава и колко мрази Кан. Призна колко ѝ липсва и обеща да почете паметта му, като убие Великия хан и стане асасин. После заспа. Очите ѝ се затвориха и сякаш след миг се отвориха. Някак си бе дошло утрото и настъпваше поредният ден. Тя стана, готова всичко да се повтори наново.

Оуен ѝ съчувстваше. Беше преживял същото. Ала изпитваше и възхищение. Въпреки упреците на Кан Джъ беше силна, способна и ловка. Оуен дори се надяваше Ефектът на преливането да пренесе у

него част от способностите ѝ през границата на „Анимус“. Вече бе придобил известни умения от времето, прекарано под тежестта на мислите на Вариус, ала искаше още.

В поредното горещо утро Джъ прекоси града. Спря да си купи закуска и разбра, че монголите не са предприемали нова атака след онази нощ. Мнозина бяха благодарни на баща ѝ, приписваха победата на него, макар да не знаеха какво е истинското му призвание.

Джъ стигна до колибата на Кан и го свари да я чака, седнал отвън. Щом приближи, той вдигна поглед към небето.

— Закъсна. Слънцето изгря отдавна.

— Бях изморена.

— Не бой се. Ханът ще ти даде достатъчно време за почивка, когато те намаже с биволска мас и те завърже за кол, забит в земята, та мухите и мравките и...

— Стига толкова! — прекъсна го Джъ.

— Стига ли? Да не мислиш, че ханът...

— Стига! — изкрещя тя. — Знам какво ще направи ханът! Чувала съм историите. Мислиш ли, че им придавам някакво значение?

— Какво има значение за теб тогава?

Джъ присви очи разярена и отвратена.

— Не ми се подигравай, старче.

— Не ти се подигравам. — Той се изправи и закуцука към нея. — Какво има значение за теб?

Тя пристъпи към него и усети мириса на риба.

— Споменът за моя баща.

— И?

— Няма „и“. В момента това е всичко, от което се нуждая.

Кан поклати глава.

— Грещиш. Когато загърбиш желанието за мъст... Когато си предана на Братството, както на баща си... Когато почиташ Кредото, както почиташ паметта му... Тогава ще си готова.

— Не решаваш ти — отсече тя.

— О, напротив. — Той се върна пред колибата и седна отново. — Баща ти беше като теб. Поставяше честта пред Братството. Избра да не се крие. Отиде на крепостната стена, макар да го предупредих, че мястото му не е там. И ето какво се случи. Смъртта му не донесе много.

Оуен усети как гневът на Джъ изригва. Тя се спусна към стареца, но не успя да го удари. Тоягата му я халоса по слепоочието и я събори на земята. Джъ усети вкус на пръст, разискрени мълнии я заслепиха.

— По-импулсивна си от него — отбеляза Кан, който сякаш изобщо не беше помръднал. — Още нещо за шлифоване, преди да приключача с теб.

Джъ примижа и поклати глава; докосна мястото, където я беше ударил. Вече започваше да се надига цицина, ала болката не я разколеба — знаеше, че Кан греши.

— Смъртта му не беше напразна — каза, едва поемайки си дъх.

— Вярно е донякъде. Спечели битката, както всички твърдят. Но можеше да спечели войната.

Джъ не искаше да слуша повече пренебрежителни думи за баща си. Особено от устата на човек, комуто той се бе доверявал. Изправи се с усилие на крака. Главата ѝ беше толкова замаяна, че дори Оуен се зашемети. Честта ѝ принадлежеше само на нея, не на Братството. Никой не би заслужил по-дълбока преданост от него. Отмъщението беше по-важно от всякакво Кредо. Кан не можеше да я спре и тя осъзна, че не се нуждае от разрешението му. Обърна му гръб, готова да си тръгне.

— Обмисли думите ми — каза старецът.

Тя не отговори.

— Утре по изгрев-слънце! — извика той. — Не закъснявай!

Джъ обаче не възнамеряваше да се връща тук.

* * *

Късно през нощта, когато обсаденият град потъна в неспокоен сън, Джъ надяна черната си кожена ризница и мантията с качулка и се въоръжи с арбалета и стрелите. После влезе в стаята на баща си и подържа ръкавицата му.

Когато нощта отдавна бе изместила деня и бяха настъпили часовете на необятната черна пустиня преди изгрева, Джъ закопча скритото острие върху китката си и го пристегна. Прилегна ѝ почти по мярка. Излезе от къщата и се запъти към пещерата Фейен. Прилепите,

чието име носеше, бяха напуснали леговището си, за да ловуват в мрака. Тя се вмъкна в дома им, поела по дирите на своята плячка.

В каменния под бяха издълбани стъпала. Спускаха се от входа и се виеха успоредно на подземен поток, който изпълваше пещерата със звуци. Щом се потопа в непрогледна тъмнина, Джъ запали фенер и светлината разпръсна сенките от скалите и насекомите. Миришеше на глина и на влага, въздухът беше по-хладен.

Пещерата бе забранено място за нея и за другите деца от града. Говореха, че в нея живеела гигантска змия. Слизайки надолу, Джъ не видя змия. Стигна до равна естествена пътека, разширена от хората много отдавна, та войниците и пратениците да влизат и да излизат тайно от крепостта. Проходът се спускаше през недрата на планината и в долния му край бяха поставени знаци, че изходът приближава. Щом ги видя, Джъ изгаси фенера и измина пипнешком останалия път.

Ботушите ѝ разплискваха леко бълбукация поток, преди водата да се отклони в друг улей, издълбан, за да не издава местоположението на пещерата. Прокарвайки длани по хлъзгавата каменна стена, Джъ най-сетне зърна отпред резенче нощно небе, съвсем малко по-светло от тъмната пещера. Стигна до отвора и спря.

Този предел бележеше началото на истинската ѝ мисия. Още не бе напуснала крепостта, но сега щеше да прекоси отвъд. Тя погледна към бащината ръкавица със скритото острие и прекрачи навън.

Въздухът миришеше на пепел в старо огнище, гората оживя около нея. Зад гърба ѝ сенките на скалите заблуждаваха окото и скриваха пролуката в ската. Джъ се разтревожи дали ще успее да я открие на връщане. Ако успееше да се върне.

Надяваше се да успее, но това не засягаше мисията ѝ.

Комарите, жегата и влагата бяха още по-неприятни в долините и деретата — поредното доказателство за издръжливостта на монголите. Джъ видя почернелите останки от дърветата, опожарени при последната битка, но хората от степите явно бяха прибирали мъртвците си.

Тя се завтече като фурия на югоизток, търсейки прикритието на сенките. Сякаш чуваше тоягата на Кан да отмерва времето от крепостта над нея. Постара се обаче да прогони натрапчивия спомен и да се съсредоточи върху безшумното движение към лагера на монголите.

Измина бързо дългия път и скоро стигна до първите кръгли шатри на монголите. Имаше стражи, но щеше да ги избегне лесно — по-добре, отколкото да ги убие. Не биваше да рискува да вдигне тревога, преди да настъпи решителният момент.

Продължи напред, спираше, слушваше се, оглеждаше се. Постовите бяха дисциплинирани и точни — за да се промъкне между тях, й беше нужно единствено търпение. Кожените шатри, скрепени с одялани колове, бяха разположени в строг порядък и навсякъде имаше коне. Джъ беше чувала за привързаността на монголите към бързоногите животни, ала се питаше дали конете обичат ездачите си, довели ги в летния зной с рояци мухи.

Размерът на лагера първо я впечатли, после я порази. Изуми я и великолепието на някои шатри. Стотици дървета бяха изсечени, за да освободят място за хилядите шатри, а ханът и приближените му явно бяха донесли малки дворци от севера. Суетата им щеше да улесни Джъ да определи коя шатра принадлежи на Мьонгке хан. Трябваше просто да открие най-голямата и най-разкошната.

Забеляза я не след дълго. Двама войници пазеха входовете, нямаше как да се прокрадне между тях. От сенките Джъ изстреля две стрели от арбалета почти едновременно и двама войници паднаха безшумно, стиснали вратовете си. Тя прескочи телата им и влетя в шатрата.

От дебелите греди над нея висяха фенери, пушекът от пламъците им и от благовонията закриваше като пелена високия таван. Стените бяха покрити с коприна и гоблени, бели дървени паравани, резбовани и украсени със скъпоценни камъни и благороден метал, разделяха пространството на коридори и зали.

Джъ разполагаше със секунди, преди да открият убитите постови отвън. Тя се промъкна до масивна дървена колона и се изкатери по нея като по дървесен ствол. Стигна до подпорните греди над параваните и огледа помещенията. От наблюдателницата си под тавана лесно щеше да открие хана.

Така се и оказа. Бързо различи трапезарията, тронната зала и покоите. Из шатрата имаше стражи, но горе имаше добро укритие, а по широките греди щеше да пропълзи незабелязана до постелята на хана.

Джъ застана точно над него, спря за миг и го погледна отвисоко. Беше едър, силен мъж. Колко ли живота бе погубил? Колко ли жертви

лежах в краката му и в нозете на неговите предци?

Отвън настана суматоха, гласове вдигаха тревога.

Тялото на Джъ се изопна. Трябваше да действа. Веднага.

Скочи от гредата право в леглото на хана и острието на баща ѝ се заби мигновено в гърлото му. Очите му се отвориха рязко, устата му зяпна, но не издаде звук. Джъ задържа погледа на умиращия, докато кръвта спря да шурти от раната и духът напусна тялото като празна черупка. Джъ скочи от леглото и се изкатери отново върху гредите. В същия момент Оуен забеляза камата до ризницата на хана, близо до постелята. Джъ нямаше представа какво е това, но той позна оръжието. В спомените на Вариус бе държал в ръка двойника му. Второто острие от Райския тризъбец.

Джъ обаче се бе съсредоточила върху бягството. Трябваше да побърза, защото откриеха ли мъртвия хан, в шатрата нямаше да остане безопасно укритие.

Отвън се надигна още по-силна врява. Повечето стражи в шатрата се спуснаха към входа, откъдето долиташе шумотевицата, или към покоите на хана. Джъ пое в обратната посока.

Скочи на земята близо до изхода и излезе от шатрата. Двамата постови паднаха мигом, единият прострелян с арбалета, другият — с пронизан от ножа ѝ врат.

Този път обаче имаше и други войници.

Сочеха я с крясъци и вадеха сабите си. Скоро щяха да полетят и стрели. Тя побягна между шатрите. Понякога се покатерваше върху тях и долавяше как кожата се огъва леко под стъпалата ѝ, а дървените подпори проскърцват. Монголите се спуснаха подире ѝ, разбуждайки целия лагер.

Стаен зад мислите ѝ, Оуен се разтревожи за Джъ. Молеше я да побърза, както я пришпорваше Кан. Единственият ѝ шанс бе гората на няколко метра от обширния лагер — разстояние, наглед невъзможно, ала тя го пробяга, изострила сетива и насочвана от интуицията. Въпреки страха Джъ се усмихваше при всяка крачка и се смееше с всеки дъх. Бе отмъстила за баща си. Бе почела паметта му. Острието му бе изпълнило отредената задача.

Дори да я заловят, беше постигнала поставената цел.

10.

След вечерята Дейвид лежеше в стаята си, будуваше и мислеше. Нещо около „Етера“ го тревожеше още от ранния следобед. Не сподели с другите, но имаше връзка с въпроса на Грейс.

Какво би ти казал татко сега?

Тя едва ли предполагаше, че е взел думите ѝ сериозно, ала той наистина се замисли. И осъзна, че какво би казал баща му, зависи от това какво знае, а в момента баща му не знаеше много. Всъщност никой от тях не знаеше, защото не бяха разпитвали. Бяха твърде заети да мислят за симулациите. Когато обаче той отдели време да поразмишлява, „Анимус“ внезапно му заприлича на средство за отвличане на вниманието. После си спомни как Монро бе описал „Абстерго“ и тамплиерите.

Запита се — ако хората от „Абстерго“ нарочно ги карат да се съсредоточат върху едно, „Анимус“, значи ли това, че има друго, за което тамплиерите не искат да ги разпитват?

И какво е то?

Първо му хрумна, че отговорът се крие в самия „Етер“, защото дори не бе зървал какво става в останалите сгради. Струваше му се странно, но Грейс и Шон, изглежда, не проявяваха никакъв интерес.

Дейвид обаче беше любопитен и реши да направи нещо. Скоро след един посред нощ той стана, облече се и се измъкна крадешком от стаята.

Никога не бе излизал по това време. „Етерът“ беше тих и тъмен, ала някак си жив — вдишваше въздух през вентилаторите, през стъклата дори долетя приглушен крясък на сова или на някаква друга птица в гората.

Дейвид прекоси тихомълком коридора, после втори и трети чак до остъкления мост към съседната сграда. Сигурно навсякъде имаше охранителни камери и нищо чудно да го хванат всеки момент. Искаше да види възможно повече, преди да го забележат.

Входната врата на моста бе затворена, но се оказа отключена. Той тръгна бързо по високия стъклен тунел сред гората, която го заобикаляше от всички страни.

В далечния край влезе в сграда, където не беше стъпвал преди. Приличаше много на мястото, където живееше със сестра си и другите. Почуди се дали в някои от стаите не спят деца като тях. Може би целият комплекс приютяваше участници в изследователските проекти на „Абстерго“.

Продължи напред и стигна до втори тунел. Той обаче не се отвори. Електронната ключалка имаше сензор за пръстов отпечатък и екран за въвеждане на код или парола. Дейвид пристъпи да огледа устройството отблизо и в същия момент в отсрещния край на коридора се чуха приближаващи стъпки.

Шмугна се бързо в странична ниша, събу си обувките и се залепи до стената. Вратата се отвори и през нея мина охранител. Човекът изобщо не се огледа. Дейвид се прокрадна на пръсти зад него и успя да се вмъкне, преди вратата да се захлопне със съскане и прищракване. Намираше се в по-дълъг стъклен проход, който сякаш се спускаше надолу и изчезваше в мрака сред гората. Дейвид се обу и погледна назад към заключената врата. Охранителят го накара да се замисли какво ли ще го сполети, ако го хванат да се промъква така. Вкъщи ли ще го изпратят? Баща му нямаше да остане доволен. Дрогата и кварталните банди го тревожеха. Честно казано, Дейвид също се страхуваше.

Но може би Исая ще направи нещо по-лошо, вместо просто да го изгони?

Реши, че щом е стигнал дотук, най-добре да продължи напред и да види повече, преди да го хванат. Тръгна бързо през тунела.

Наклонът, който бе забелязал, се оказа стълбище над планинския склон. Дейвид слезе по него и стигна до друг коридор. След няколко метра застана пред врата, която сякаш водеше към вътрешността на планината. Част от комплекса се намираше под земята.

Дейвид опря ухо във вратата и се послуша, преди да я отвори. Не чу нищо. Побутна я и откри, че не е заключена. Ярки лампи осветяваха коридора, където влезе, и той замижа, докато очите му се приспособят.

Тази част от „Етера“ изглеждаше по-строго охранявана. Коридорът се разклоняваше в четири посоки и Дейвид реши да тръгне

право напред. Всички врати, край които минаваше, бяха с електронни ключалки и нямаше как да надникне в стаите. Продължи крадешком напред, наострил слух.

Коридорът изведнъж стана по-широк и свърши пред двукрила врата. Дейвид мина през нея и влезе в грамаден гараж, пълен с коли, пикапи и миниванове като онзи, довел ги за пръв път в „Етера“. Един автомобил обаче привлече погледа му — черен като нощна сянка, с овална източена броня, под която явно се криеше малък реактивен двигател, и огромни гуми. Затъмнените предни стъкла опасваха сякаш пилотска кабина, а задната броня се повдигаше нагоре като хълбок на дебнеща пантера.

Колата беше невероятна. Дейвид пристъпи към нея, не се стърпя и пробва вратата. Отвори я, седна зад волана и се почувства като в космически кораб — командното табло бе осеяно с активиращи се с допир екрани и контролни бутони. Дейвид затвори вратата, хвана широкия волан и си представи, че управлява автомобила.

После реши да не се застоява повече. Понечи да излезе, но забеляза, че в далечния край на гаража се отваря масивна врата. Сنيшен на седалката, видя през нея да влизат няколко автомобила. Паркираха близо до него и фаровете им угаснаха. Жена в подобие на военна униформа слезе от първия ван. После Исая, както винаги в тъмен костюм, се появи иззад двукрилата врата. Тръгна към униформената жена и заедно приближиха до автомобила, където Дейвид се криеше разтреперан. Двамата заговориха и приглушените им думи се процедиха през стъклото на колата.

— Те са тийнейджъри, Коул — каза Исая. — Не разбирам какво ви е затруднило.

— Асасините очевидно са ги обучили — отвърна жената. — Особено единият, Хавиер, изглежда е много способен.

Дейвид усети как косъмчетата по врата му настръхват. Явно ставаше дума за Оуен и Хавиер. Би било невероятно съвпадение да говорят за други тийнейджъри, единият от които се казва Хавиер.

— Щеше да е по-лесно, ако задачата ни не беше да ги заловим — отбеляза Коул. — Както и да е. Скриха се на ново място, нямаме представа къде. А и вероятно имат достъп до „Анимус“.

— Точно това ме притеснява — кимна Исая — и задачата ти се променя. Сигурно ще ти олекне, защото целта вече не е задържане.

— Моля?

— Асасините в никакъв случай не бива да се доберат до тези генетични спомени, дори това да значи, че и аз няма да успея. За съжаление си упълномощена да отстраниш и двамата.

Дъхът на Дейвид секна. Не би могъл да сбърка смисъла на думите. Искаха да убият Хавиер и Оуен и внезапно всички предупреждения на Монро за тамплиерите се върнаха в ума му. Колко са опасни и безпощадни.

— Разбрано — каза жената.

— Непременно ги открийте. Дръжте ме в течение.

Исая се обърна и излезе от гаража, а Коул и другите агенти разтовариха автомобилите. Дейвид остана свит на седалката, потен и толкова неподвижен, че мускулите и ставите го заболяха. Най-сетне обаче гаражът утихна и опустя.

Дейвид чака дълго, преди да дръзне да вдигне глава и да се озърне. Увери се, че пътят е чист, излезе от колата, мина бързо през двукрилата врата и прекоси коридора и остъкления тунел над планинския склон. Входът към втората сграда отново беше заключен, само че този път не се чуваха ничии стъпки. Дейвид се притаи в сянката на най-близката ниша с надеждата отнякъде да се появи охранител. Чака цяла вечност, но търпението му бе възнаградено. Отново мина на косъм през пролуката, преди вратата да се затвори.

Прекося тунела през дърветата и се върна в своята сграда. Почуди се дали да събуди Грейс, или да изчака още няколко часа до сутринта. И в двата случая обаче трябваше да се обадят на баща си и да се махнат оттук.

Вървеше към стаята си и мислеше какво да му каже, когато зад него се чу глас.

— Хей! Какво правиш?

Дейвид се паникьоса и импулсивно се обърна рязко надясно. Удари се в стената, после отново и отново, както муха се блъска в прозорец.

— Хей! Добре ли си? — извика охранителят.

Дейвид налетя още веднъж срещу стената, после охранителят го сграбчи за рамене и го обърна към себе си.

Дейвид се престори, че се събужда.

— Ъ? — Придаде си объркан и уплашен вид и разтърка очи. —
Къде...?

— Насън ли ходеше? — попита охранителят.

— Сигурно... — Дейвид примигна и потри глава. — Не ми се е случвало отдавна. Дали е от „Анимус“?

— Не знам. — Мъжът сбърчи лице и мустаците му се накривиха. — Връщай се в стаята си, а аз ще уведомя доктор Бибьо.

— Добре. — Дейвид се прозя. — Благодаря, че ме събуди.

Обърна се и тръгна право към своята врата. Охранителят го съпроводи и му кимна, преди да влезе. Малката спалня, която дотогава му се струваше по-просторна от стаята му вкъщи, внезапно му заприлича на затворническа килия.

* * *

Не успя да заспи. Лежеше буден и обмисляше какво да каже на другите. Страхуваше се, че щом охранителят ѝ спомене как се е разхождал насън, Виктория ще поиска записите от камерите, за да провери какво е вършил. Щом Исая беше готов да убие Оуен и Хавиер, не би пощадил и него.

Когато будилникът най-сетне иззвъня, Дейвид се изкъпа надвечер, облече се бързо и отиде в общата зала. Наталия вече беше там, ядеше йогурт. Дейвид седна до нея и затупка с крак.

Минаха няколко минути.

— Какво? — попита Наталия.

Дейвид се намръщи.

— Какво какво?

— Изглежда искаш да кажеш нещо.

— Да — кимна Дейвид. — Но ще изчакам да дойдат Грейс и Шон.

Наталия се зае отново с йогурта.

— Добре.

Сестра му се забави много, но пък Шон се появи веднага след нея. Взеха си храна и седнаха. Дейвид се приведе към тях.

— Трябва да се махнем оттук.

— Защо шепнеш? — попита Грейс.

— Защото не искам да ме чуят — отговори Дейвид. — Очевидно. И съм сериозен. Трябва да се махнем.

— Къде ще отидем? — поинтересува се Шон.

— Вкъщи — отвърна Дейвид. — Но сигурно и там не е безопасно.

— Какви ги говориш? — повдигна вежди Грейс.

Дейвид им разказа всичко. Как е излязъл от стаята си да разузнае, как е открил черната реактивна кола и какво е казал Исаия. Обясни им как на връщане е излъгал охранителя. Изслушаха го със свъсени вежди и сбърчени чела. Когато приключи, Шон поклати глава.

— Съчиняваш си.

— Не си съчинявам!

— Тогава си сънувал — предположи Шон. — Може наистина да си ходил насън.

— Не съм! — възрази Дейвид.

Тримата се спогледаха.

— Не съм сънувал — повтори Дейвид, вече притеснен не на шега.

— Помисли — подхвана Шон. — Тук сме от седмици и винаги можехме да си тръгнем. Отнасят се добре към нас. Изведнъж изтърсваш обаче, че искат да убият Оуен и Хавиер. Не ти вярвам. Тамплиерите не са каквито ги представяше Монро. Работят за доброто на света. Точно това правим с Исаия в момента...

— Така иска да мислим! — Дейвид се обърна към сестра си. — Трябва да се обадим на татко.

— И какво ще му кажем? — попита тя. — Как зад „Абстерго“ всъщност се крие тайно общество и хората в него избиват деца?

— Да — кимна Дейвид.

— Знаеш ли какво мисля? — Грейс повдигна вежда и го изгледа отвисоко, както се полага на по-голяма сестра. — Мисля, че си прекалил с играта на световни войни.

— Това не са измишльотини! — възкликна Дейвид. — Сестра си ми! Защо не ме подкрепяш?

— Винаги те подкрепям — отвърна Грейс. — Няма ли *ти* да ме подкрепиш поне веднъж?

— Мислиш, че не те подкрепям?

— Да. Старая се да останем тук, а ти какво правиш? Промъкваш се нощем. Ще ни изхвърлят заради теб!

Дейвид се отдръпна назад. Единствено Наталия не бе продумала. Обърна се към нея.

— Ти какво мислиш?

Тя побутна настрани празната чаша йогурт.

— Определено нямам доверие на „Абстерго“. Но не съм убедена, че биха убили Оуен и Хавиер.

Дейвид се смая. И тримата бяха идиоти.

— Хей! — Наталия протегна ръка над масата към него. — Не мисля, че лъжеш. — Не знам обаче дали си чул правилно какво говорят.

Дейвид знаеше какво е чул и видял. Просто не можеше да ги накара да му повярват.

— Разбираш ли от какво се отказваме, ако си тръгнем? — попита Шон.

— Парите ли имаш предвид? — отвърна Дейвид.

— И те са важни — вметна Наталия.

— Но не са всичко — добави Шон. — Тръгнем ли си, отказваме се от възможност, каквато няма да намерим никъде. Не съм готов да я пропусна.

— И аз — додаде Грейс.

Нямаше, значи, никаква надежда. Дейвид искаше да си отиде, но не би оставил сестра си, а без подкрепата на Грейс не би успял да убеди баща си да дойде да ги вземе. Той се облегна назад с чувството, че се е плъзнал в някакъв паралелен свят, където просто се налага да забрави, че Исаия иска да убие двама негови приятели, и да продължи със симулациите в „Анимус“, все едно нищо нередно не се е случило.

— Тръгвам — Шон избута количката назад. — Доскоро.

— И аз тръгвам — каза Грейс и стана.

Дейвид я погледна и тя почака малко. Обикновено излизаха заедно, но този път той скръсти ръце и нищо повече. Тя подбели очи и се отдалечи, оставяйки го сам с Наталия.

— Каза, че „Абстерго“ не ти вдъхва доверие — подхвърли Дейвид.

— Да.

— Защо?

— Защото знам, че имат таен план. Не ни казват всичко. Но това не значи, че са убийци.

— Монро обаче каза...

— Монро също имаше таен план. И на него вярвам колкото на „Абстерго“. Предлагам да почакаме и да видим какво ще стане. Съгласен?

Дейвид не отговори.

Наталия се изправи.

— Идваш ли?

— След малко.

— Добре.

Тя изхвърли чашката от йогурта и излезе от залата.

Дейвид поседя още няколко минути до масата. После, понеже не виждаше какво друго би могъл да направи, стана и последва другите. Прекоси коридора и свари Виктория да го чака в стаята с неговия „Анимус“.

— Дейвид — кимна му тя. — Радвам се, че дойде. Разбрах за малкото ти приключение снощи.

— Да...

Внезапно го обзе паника. Какво ли още беше разбрала?

— Охранителят ми каза, че си се блъскал в стената. Притеснена съм, защото ходенето насън и други проблеми със съня понякога се дължат на Ефекта на преливането.

— Така ли?

— Да. Ще те наблюдаваме внимателно. Може да се наложи дори да заключваме вратата на стаята ти нощем, докато се уверим, че си в безопасност.

Думите ѝ му прозвучаха много зловещо, но Шон и Грейс сигурно щяха да кажат, че е за негово добро.

— Май не искам да заключвате вратата.

— Само временно — успокои го Виктория. — Разпоредих също да ми дадат записите от камерите, за да видя какво става.

Дейвид се паникьоса още повече и сърцето му заби трескаво.

— О...

— Не се смущавай — каза тя. — Просто не искам да ти се случи нещо лошо.

11.

Оуен отново беше в центъра на събитията, а Хавиер бе принуден да си кротува и да гледа как Грифин наблюдава симулацията на приятеля му в лъскавия нов „Анимус“. Но все едно. Така стояха нещата и точно затова се бе отдръпнал от Оуен. На него самия му се бяха струпали достатъчно неща, та да се разправа и с проблемите на Оуен. Сега обаче беше друго. Не можеше да се сърди на приятеля си. Чувстваше, че му е длъжник.

Това обаче не значеше, че не се отегчава до смърт да седи и да чака до втръсване.

Ребека си беше тръгнала преди няколко часа. В порутената плевня, видите ли, били паркирани две коли. Тя бе поела с едната, вероятно на поредната асасинска мисия. Другата обаче си стоеше в плевнята и Хавиер сериозно се изкушаваше да я подкара нанякъде.

Но накъде?

Неслучайно се криеха наред нищото. Тамплиерите бяха по петите им и разполагаха със значително числено превъзходство. Хавиер започваше да си мисли, че в основни линии това е да си асасин — постоянно бягаш и се криеш, най-често сам.

Донякъде точно така се бе чувствал и той през почти целия си живот. В трети клас разбра, че е различен. В седми клас му даде име. После дълго криеше почти от всички, че е гей, и се чувстваше много, много самотен. Положението се подобри, когато разкри истината пред родителите и брат си, а след като сподели и с Оуен, още частица от самотата си беше отишла. Мислеше обаче, че никога няма да се освободи напълно от нея. Детето у него винаги щеше да му нашепва, че играе роля. Просто се преструва, че е като другите.

— Гладен ли си? — попита Грифин, седнал пред компютърния екран, където следеше симулацията на Оуен.

— Да — отговори Хавиер.

— В онзи ъгъл има малък хладилник. Ребека сигурно го е заредила.

Хавиер стана от щайгата, която му служеше като стол. И отиде да провери. Отвори вратата, усети как отвътре го лъхва студ и откри зеленчуци и пакети с тофу, гръмко оповестяващи, че има вкус на пуйка и кашкавал.

— Ребека случайно да е вегетарианка? — осведоми се той.

— Да, защо? — Грифин го погледна през рамо.

Хавиер кимна към хладилника.

— А! Ужас! — каза Грифин.

Пазарски плик върху хладилника съдържаше хляб с пшеничен зародиш. Волю-неволю Хавиер си направи сандвич от не-пуйка и не-кашкавал и подвижна на Грифин:

— Искаш ли?

Асасинът се позамисли, после кимна неохотно. Хавиер направи още един сандвич и му го подаде.

— В момента е в монголския военен лагер. — Грифин посочи кода, нижещ се по екрана, и предшественицата на Оуен, която се прокрадваше край шатрите. — Искаш ли да дръпнеш стол и да гледаш?

— Тук съм си добре — отговори Хавиер и седна пак върху щайгата.

Не искаше да гледа. Искаше да прави нещо. Нещо реално, а не преиграване на стар спомен в „Анимус“.

— Колко още ще е там? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Грифин, вече преполовил сандвича. — Приятелят ви Монро не ни остави пътна карта.

Картата би свършила работа, *преди* Монро да ги въвлече в тайния подземен свят. Хавиер си спомни онзи пръв път в „Анимус“, когато Оуен се надяваше да докаже невинността на баща си с помощта на генетичната памет. Съдът едва ли би приел подобно доказателство, но пък Оуен едва ли очакваше точно това. По-скоро искаше да докаже нещо на себе си.

Тази мисъл даде идея на Хавиер какво би могъл да направи. Как наистина да помогне на Оуен и същевременно да постигне нещо важно. В коженото му яке имаше доста снаряжение, останало от бягството им по-рано през нощта.

— Искам да се поразходя — каза той.

Грифин му хвърли кос поглед през рамо.

— Не е добра идея.

— Ще полудея, човече. Трябва да подишам чист въздух.

Грифин изсумтя.

— Наоколо няма нищо.

Хавиер стана от щайгата.

— Няма да се отдалечавам.

Грифин най-после се обърна към него, погледна го в очите и рече:

— Добре. След двацет минути да си тук. Не ме карай да те търся. Трябва да следя симулацията.

Хавиер кимна и се изкачи по стълбите от асасинското високотехнологично убежище до призрачната къща горе. Не възнамеряваше да се връща след двацет минути, но Грифин беше с вързани ръце. Сигурно щеше да се ядоса, ала не би оставил Оуен без надзор в „Анимус“. Ядосан или не, все едно. Така или иначе цялата работа засягаше Оуен, а не него.

Навън беше тъмно както преди, къщата все още беше скърцащ скелет от ръждиви пирони, трески и прахоляк.

Хавиер излезе през предната врата, затвори я грижливо, увери се, че електронната ключалка прищраква, после тръгна право към плевнята.

Беше излязъл вятър, повеите люлееха дърветата и високата трева. Хавиер вдигна качулката, пхна ръце в джобовете си и поприведе глава. Широката врата на плевнята се отвори е пискливо стенание. Зад нея бе паркиран най-обикновен седан. Следващият проблем бяха ключовете. Хавиер нямаше представа как се пали кола с жички и се надяваше асасинският протокол за бягство да изисква ключовете да са в автомобила.

Оказа се точно така — бяха под постелката под краката му.

Той включи двигателя и потегли полека без фарове, докато излезе от плевнята и подмине къщата. Очакваше Грифин да изскочи навън, но асасинът не се появи. На стотина крачки от къщата Хавиер пусна фаровете, даде газ и пое по обратния път към града.

* * *

Полицейският склад дори не беше под строга охрана. Двамина в сини униформи стояха на пост пред вратата, но Хавиер не смяташе да влиза през главния вход. Не беше сигурен дори дали не си губи времето. Искаше обаче да направи нещо за Оуен, за да компенсира годините, когато го бе изоставил без обяснение.

Телена ограда с шипове отгоре опасваше склада; охранителни камери в ъглите на мрежата и на сградата обхождаха района. С по една стрела от арбалета Хавиер извади от строя най-близките камери. После се изкатери по оградата и се прехвърли над шиповете, приземявайки се леко на крака.

Втурна се към стената на склада и запълзя нагоре. Отначало имаше чувството, че се е върнал в спомените на Кормак и се катери по нийоркските сгради. После обаче, в реалния свят, нещата станаха потрудни. Пръстите му отмаляха, мускулите затрепераха. Той застина, вкопчен във вертикалната повърхност, и вдигна поглед. Най-близкият прозорец се намираше чак на двайсет стъпки над него. Нямахше да успее.

След миг ръцете му се плъзнаха и падна тежко на земята. Явно Ефектът на преливане имаше граници. Десният глезен го заболя, но Хавиер не мислеше да се отказва. Прокрадна се покрай стените на склада и откри товарна рампа и заден вход. Задейства електромагнитна граната, възстарата електронна ключалка изщрака и вратата се отвори. В склада се озова сред безброй високи рафтове, по които се редяха кашони с всевъзможни размери и форми. Обходи бързо етикетите и разбра, че са подредени по дата и номер на делото. Знаеше горе-долу кога се е провел процесът срещу бащата на Оуен, но не и номера на делото.

Сведе търсенето до определен период от време и зачете етикетите по кашоните, катерейки се нагоре-надолу по етажерките. Едва след четиресет и пет минути откри каквото му трябваше и издърпа кутията от рафта.

Остави кашона на пода и го отвори. Вътре имаше оранжеви пликове с улики — видеозаписи от охранителни камери, гилзи — и цял куп папки и протоколи. Надяваше се сред тях да има нещо, което да закрие случая за Оуен — по един или друг начин.

— Ще проверя там — чу се женски глас от отсрещния край на помещението.

После проехтяха стъпки.

Хавиер грабна кашона и побягна безшумно в обратната посока, снишавайки се зад рафтовете: Стигна до товарната трампа, но на пътя му се изпречи полицай. Хавиер се спусна към него, блъсна го с рамо и двамата паднаха на земята. Кашонът се смачка, но Хавиер не го изпусна. Скочи на крака, излетя през вратата и се втурна към оградата.

— Натам! — изкрещя полицаят зад него.

Хавиер хвърли поглед през рамо и видя, че мъжът тича след него с ръка на хълбока.

Бръкна в джоба на якето, извади пушечна граната и я метна назад. Експлозията замъгли въздуха на петнайсетина стъпки, давайки възможност на Хавиер да спре и да зареди арбалета със сънотворни стрели. Щом полицаят се появи, той го простреля и след секунди мъжът се строполи на земята.

Оградата се намираше на десетина метра, но нямаше да успее да я изкатери с кашона. Трябваше да мине през нея.

Зад него пак се надигнаха викове — другите полицаи го настигаха.

Хавиер извади граната, каквато не бе използвал преди. Нямаше представа дали ще му свърши работа, или ще го вдигне във въздуха, но я хвърли отдалеч към оградата и се просна на земята.

Ушите му писнаха от взрива, обсипаха го чакъл и прах, дребни камъчета се забиха в темето му. Щипеха, но не бяха болка за умирање. Той скочи пак на крака, щом пушекът се разнесе. Тесен нацърбен отвор зееше в оградата, може би щеше да мине, може би — не. Хукна към него — единственият му изход — метна кашона през пролуката, после се провря. Разкъсаната тел захвана якето му, но той го освободи и побягна към колата. На няколко крачки от нея хвърли още една пушечна граната, за да се скрие от погледа на полицаите, и измина последните метри на спринт.

Отвори вратата на автомобила, запрати кашона вътре и скочи зад волана. След секунда запраши по пътя, хвърляйки поглед към огледалото за задно виждане. Не забеляза кръжащи сини светлини, но чу вой на сирени. Не го преследваха, явно се бяха насочили към склада.

Въпреки това сърцето му не забави ход и дишането му не се успокои, докато не стигна до магистралата извън града. Докато

караше, небето на изток просия от първото зарево на изгрева. Върна се в призрачната асасинска къща три часа след като бе тръгнал. Слънцето вече се издигаше над хоризонта.

Докато паркираше колата в плевнята, се запита какво ли ще му стори Грифин, но грабна решително кашона и отиде да разбере.

Грифин вече стоеше на верандата със скръстени ръце и гневен поглед.

— Тук ли ме чакаше през цялото време? — попита Хавиер.

Грифин изглеждаше готов да избухне в пламъци.

— Следя те, откакто тръгна, дребосък. Мислиш, че можеш да ми откраднеш колата ли?

На Хавиер му хрумна, че този човек редовно убива хора и навярно е разумно да продължи с помирителен тон.

— Съжалявам — каза той и пристъпи към асасина. — Не съм...

Грифин го сграбчи за яката и го придърпа по-близо.

— Не знаеш по колко тънък лед стъпваш. Ще ми кажеш ли какво надrobi в полицейския склад?

— Отидох заради Оуен. — Хавиер разклати кашона. — Това са уликите срещу баща му.

Думите му сякаш поохладиха гнева на Грифин. Той го пусна и изръмжа:

— Влизай вътре. По-късно ще се занимаем с това.

Хавиер го последва и двамата слязоха по стълбите в мазето. Оуен седеше отпуснат в стола за „Анимус“ и Грифин се върна безмълвно пред компютърния екран. Хавиер сложи кашона върху масата, за да разгледа по-внимателно какво съдържа.

Извади всичко и го подреди върху стъкления плот. Пликовете с улики бяха лесни, но папките изискваха четене и подреждане. Имаше доклади от местопрестъплението, снимки, резултати от аутопсията на охранителя в банката, свидетелски показания, стенограми от разпити, финансови извлечения. Хавиер разстла всички книжа и отстъпи назад, потривайки брадичка.

— Да постъпиш грешно, воден от правилни подбуди, си остава грешка — изрече Грифин зад него.

— Казва го човек, който убива хора. И всъщност бих направил същото.

Грифин кимна.

— Знам. Това е проблемът. Ами ако те бяха заловили? Арестували? Ако те бяха проследили дотук?

— Не ме проследиха.

— Достатъчно умен си да разбереш какво искам да кажа.

— И съм достатъчно умен да не ме хванат.

Грифин приближи до масата и огледа уликите.

— Асасините имат Кредо — рече тихо той.

Бяха тайно общество. Имаха Кредо, *разбира се*. Хавиер обаче преглътна саркастичния отговор, защото долови колко е сериозен Грифин.

— Три правила — продължи асасинът. — Дръж острието си далеч от плътта на невинните. Оставай скрит пред очите на хората. Не подлагай на риск Братството.

— Хубаво — кимна Хавиер. — Звучи... просто.

— Явно не е чак толкова просто, след като днес наруши третото правило.

— Не съм член на Братството.

— Още не — съгласи се Грифин. — Но участваш в тази война, независимо дали ти харесва, или не. Рано или късно ще се наложи да избереш страна. Искане ми се да избереш нас.

— За твоё сведение — рече Хавиер, — Монро ни предупреди какво ще стане.

— И по-точно?

— Каза ни, че вие и тамплиерите ще се опитате да ни привлечете в своя лагер.

— Прав е бил.

— Каза ни също да не вземаме страна.

— Е, може би нямате избор.

Хавиер се подсмихна.

— А уж асасините се застъпвали за свободната воля...

— Схванах иронията. Но още не си готов за това.

Грифин не отговори. Върна се пред компютъра. Хавиер поклати глава и пак заоглежда уликите. Оуен винаги повтаряше, че някак си са натопили баща му. Поставили са му капан или нещо такова. Трудно беше обаче да се обясни как така пистолетът, с който е убит охранителят, се е оказал в колата на баща му. Как можеха да се оспорят пръстовите отпечатъци на местопрестъплението? И хазартните

дългове, снабдяващи баща му с мотив в размер на сто хиляди и шейсет и седем долара. Хавиер не искаше да повярва и не би го казал никога на Оуен, но истината бе, че той вероятно също би гласувал „виновен“.

Тръсна глава да прогони тази мисъл, огледа пак масата и си кимна доволно. Щом приключи със симулацията, Оуен ще прегледа всичко. Все ще открие нещо пропуснато — и от него, и от съдебните заседатели.

Взе една комбуча от малкия хладилник на Ребека и седна пак върху щайгата, втрънен в темето на Грифин.

След минути въпросната обръсната глава се приведе към монитора.

— Твоето момче загази — рече асасинът.

Хавиер стана.

— *Той* ли?

— Предшественицата му.

Хавиер прекоси стаята и погледна над рамото на Грифин. Видя китайката да тича през лагер с грамадни шатри, следвана буквално от цяла монголска армия.

— Някаква следа от Тризъбеца?

— Да — процеди през зъби Грифин.

12.

Думите на Дейвид разтревожиха Наталия. Нямахме как да не го признае. От самото начало имаше едно наум за „Абстерго“ и тамплиерите, но не подозираше, че биха убили някого, особено дете. Може би в миналото, ала днес, в модерния свят, това звучеше по-скоро като безумна конспиративна теория. Колкото и невероятна да изглеждаше обаче, историята на Дейвид засили съмненията на Наталия. Те витаеха в ума ѝ, докато чакаше в своята стая за симулации.

Виктория влезе с доста разсеян вид и изморени, зачервени очи.

— И така... Наталия — подхвана тя и се взря в таблета, сякаш да си припомни нещо. — Докъде бяхме стигнали? А, да. Добре.

— Наред ли е всичко? — попита Наталия.

— Разбира се — отговори Виктория. — Готова ли си за симулацията?

— Да.

Наталия влезе в металния цилиндър и Виктория започна да свързва кабелите със същото обезпокоително отнесено изражение. Наталия реши да поопипа почвата:

— Открихте ли Оуен и Хавиер?

Виктория застина. Погледна към нея.

— Защо питаш?

Настроението в стаята се промени и Наталия се почувства като Баян, стъпил на вражеска земя. Изглежда бе допуснала грешка.

— Просто се чудех. Тревожа се за тях.

Виктория затвори очи и кимна.

— И аз се тревожа за тях. Знаем какво представляват асасините. — Продължи да свързва Наталия към „Анимус“. — Вярваш или не, навремето дори им помагах, макар да не станах една от тях. Тамплиерите ми дадоха втори шанс и ми показаха по-добрия път. Ще помогнем и на приятелите ти. В момента обаче трябва да се съсредоточим върху най-належащата задача.

Тя се премести до контролното табло.

— Добре — съгласи се Наталия, доволна, че сменят темата, поне засега.

— Готова ли си?

— Да.

* * *

Баян стоеше зад последната редица шатри и скърбеше за Уан Дъчън. Бойният дух на Ордата бе помръкнал след смъртта на генерала. Всички се питаха какъв ли знак е това и дори Великият хан се бе оттеглил като буреносен облак в шатрата си. Говореха, че спи по цели дни.

Нощната атака бе проведена безупречно и съобразно всичко, което знаеха дотогава. Войниците на Сун никога не бяха напускали крепостта, ала този път се бяха появили като духове сред гората. Някъде сигурно имаше таен проход, вероятно пещера. Друго обяснение нямаше и Баян реши да открие скрития подстъп към града.

Отиде при командира си, обясни му какво е намислил и поиска разрешение през нощта да проучи терена край крепостната стена. Получи позволение и прекара деня в подготовка и почивка. Беше будувал през цялата предишна нощ и през тази също нямаше да мигне. Подвоуми се дали да вземе двама бойци от своя отряд, но реши, че е по-вероятно да остане незабелязан, ако действа сам.

Когато слънцето се скри и шлейфът на залеза се свлече зад хоризонта, Баян си сложи ризницата, препаса сабя и взе лък. Изрече молитва към Бащата Небе и се измъкна от лагера. Почувства се в опасност обаче едва след като прекоси защитния вал на северозапад близо до планината. Гората му предлагаше сенки и укрития, през които се запромъква безшумно към портата Ху Гуо. По пътя си раздвижваше гъсталака и раздразнените комари нападаха пръстите, ушите и врата му дръзко като бойци от степите.

Стигна до полесражението и усети, че още мирише на изгоряло от падналите дървета, превърнали се в черни въглини. Миризмата прогонваше насекомите и му осигуряваше временно облекчение от жилата им. Баян успя да огледа околността по-спокойно и разсъдливо, отколкото по време на нападението.

Каменната арка на портата се издигаше над стръмния планински склон, стъпалата и стените се извисяваха на петдесет стъпки над земята. По цялото протежение на стената горяха факли и известно време Баян наблюдава стражите, уверени в непробиваемата си защита и безочливо предизвикателни. Гневът му към тях прерасна в омраза, задето бяха убили Уан Дъчън. Наталия обаче долови по-дълбоката причина за ненавистта му — войниците на Сун бяха пробудили съмнение у него.

Баян тръгна на запад в опит да се върне по стъпките си. Спомените от онази нощ се надигнаха като мъгла от земята. Бойните викове, мирисът на кръв. Тялото на Баян се изопна, сякаш всичко се повтаря, и сърцето му заби като чук в гърдите.

Откри мястото, където го нападна войникът без ухо. Онзи, който едва не го уби и сигурно щеше да го надвие, ако артилерийският огън не го бе разсеял за миг. Тялото го нямаше, разбира се. Баян обаче застана там, където възрастният боец беше паднал, и обходи с поглед пролуките между дърветата. Тук бе отправната точка, откъдето да търси входа на тайната пещера. В тишината той долови тихо ромолене, недалеч отвисоко се стичаше ручей. Възможно бе водата да излиза от проход в скалите.

Баян се насочи към бълбукащия поток. Прокрадваше се снишен от дърво до дърво, защото ако наистина имаше таен вход, вероятно го охраняваха. Нямаше смисъл да го открие и да го заловят, преди да съобщи какво е намерил.

Сега водата шуртеше по-наблизо, ала изведнъж се чу друг звук — тих плисък и леки стъпки. Баян се сниши доземи и залегна в мрака. Не видя откъде дойде врагът. Проследи я обаче как слиза по хълма, облечена в черно. Явно не го забеляза и той реши да я плени, вместо да търси прохода. Подложена на мъчения, съгледвачката щеше да разкрие доста неща.

Баян се спусна след нея, но не успя да я настигне. Тя летеше през гората, сякаш земята я познава и приветства, а към Баян се отнася враждебно. Планината го препъваше, оплиташе го, шибаше го с клонаци, жилеше го, докато съвсем изгуби от поглед съгледвачката.

Неуспехът му свидетелстваше за всичко сбъркано в този завоевателен поход. Баян беше повече от сигурен, че ако гонитбата се бе състояла в откритата степ, жената вече щеше да е овързана и

метната върху коня му. Тук обаче, в чуждата земя — чумава и знойна — Ордата не успяваше да завземе непристъпната крепост.

Баян поднови мисията, довела го в планината. Може би щеше да открие прохода. Върна се до мястото, където бе зърнал съгледвачката, и най-сетне намери откъде се стича водата. Никаква полза обаче. Ручеят бликаше от тясна цепнатина в скалата, достатъчно широка за гризач и за нищо друго. Баян изруга тихо и се наведе да отпие. Водата беше сладка и студена. Още една причина превземането на Рибарския град да се окаже толкова трудно. Щом Сун оставяха толкова вода да изтича надолу, значи зад крепостните стени разполагаха с повече от достатъчно. Преди няколко седмици бяха хвърлили по хълма две грамадни риби, прясно уловени, и стотина топли питки, за да покажат колко много припаси имат.

Баян отпи още глътка, намокри си врата и продължи да търси. Жената бе потвърдила подозрението му, че наблизко има излаз. Той кръстоса хълма надлъж и шир, но след два часа методично издирване не откри никакъв вход на пещера. Най-сетне реши, че е най-добре да изчака съгледвачката да се върне. Изкатери се на високо дърво, близо до извора — най-вероятното според него място — настани се между клоните и застана нащрек.

Наталия си отдъхна за кратко; радваше се, че жената е успяла да избяга от Баян, и се надяваше да успее отново. Придвижваше се като асасин и нищо чудно да беше набелязала хана за своя жертва. Убийство, предотвратяващо убийства. Напомняше ѝ Уроборос — змията, ядяща опашката си.

Баян възприемаше нещата по съвсем различен начин. Той гледаше небето над себе си и земята под него и вярваше, че боговете са ги изпратили в тази страна, за да я накажат. Ако враговете им просто се бяха предали, щяха да ги пощадят.

Движение долу привлече вниманието на Баян.

Съгледвачката се връщаше.

Сега беше много по-шумна и трескава. Чу я как диша тежко, когато мина под него.

Баян осъзна, че скоро ще изчезне сред дърветата и ще отнесе тайната за прохода, ала не изглеждаше вероятно да успее да я залови жива. Реши да не я убива веднага, а да я рани и да я накара да

проговори. Може би щеше да извика и да привлече вниманието на стражите, но той щеше да действа бързо.

Опъна лъка и се прицели в бедрото ѝ; рогът, дървото и тетивата се огънаха покорно в ръцете му. На Наталия ѝ се прииска да нададе предупредителен вик, ала Баян пусна свистящата стрела. Жената падна мълком.

Баян слезе бързо от наблюдателницата си и се втурна към нея с извадена сабя. Когато приближи, тя някак си бе успяла да се изправи на крака, с нож в ръката и малък арбалет, пристегнат около другата ѝ китка. Той предположи обаче, че няма стрели, иначе вече щеше да го е използвала.

Неговата стрела не бе улучила бедрото, а коляното ѝ. Болката сигурно бе нетърпима, но тя стенеше през зъби и го гледаше втренчено с очи, които му напомняха боеца, нападнал го преди две нощи.

— Къде е проходът? — попита той на нейния език.

Тя се изплю и понечи да заеме отбранителна позиция, но залитна и Баян видя колко тежко е осакатена. Забеляза също, че ножът в ръката ѝ е пристегнат към китката както арбалета.

— Ако ми кажеш, ще те убия бързо. Не е нужно да страдаш — рече той.

Тя отстъпи няколко крачки, от раненото ѝ коляно бликаше кръв и се стичаше по крака. Нямахше да му бъде от полза, ако припадне от кръвоизлива.

Той пристъпи към нея.

— Умри в мир. Работата ти приключи. Вече няма защо да защитаваш града. Бащата Небе те доведе при мен.

Тя примигна и поклати глава.

Явно трябваше да я рани по-сериозно. Наталия се ужаси, ала не можеше да направи нищо. Баян прекрачи надясно. Младата жена премести тежестта си, разкривила болезнено лице, за да застане с лице срещу него. Той не бързаше, обмисляше атаката, вперил очи в острието върху китката ѝ. Беше ранена, но все още много опасна. Запита се защо ли не бе извикала за помощ.

Стрелна се напред и нещо се удари в дясното му рамо, после жестока болка прониза цялата му ръка и го принуди да изпусне сабята и да залитне напред. Съгледвачката свали арбалета, когато се блъсна в

нея, и той разбра, че е криела последната си стрела. Преди да успее да се изправи, острието ѝ го прониза под мишницата.

Той изръмжа от болка и ритна стрелата, стърчаща от коляното ѝ. Дръжката се пречупи, жената изпищя и се отдръпна назад.

Той също отстъпи. Ножът ѝ не бе нанесъл смъртоносен удар, но стрелата в рамото му явно бе намазана с отрова и ръката му се бе вцепенила. Трябваше да се оттегли, преди да изгуби съзнание.

Баян се обърна и се запуска тромаво по хълма. Едва се удържаше прав. Раната под мишницата му пречеше да диша, мъртвото бреме на вкочанената ръка го дърпаше надолу. След няколко метра се замая съвсем и се търкулна тежко по ската. Ударът в земята заби стрелата по-надълбоко в рамото му, но не му причини непоносима болка. По останалия път до подножието на планината Баян се олюляваше, падаше и ставаше. Оттам запълзя към невъзможно далечната цел — защитния вал. Наталия почувства всичко и през притъпената болка най-сетне изпита известно възхищение от Баян. Волята и решимостта го пренесоха през скалите и калта, докато стигна до монголските окопи.

Другарите му се втурнаха с викове към него и той се претърколи по гръб, най-сетне позволявайки си да умре или да изгуби сваят — каквато съдба му бе отредил Бащата Небе.

* * *

— Мъртъв ли е? — попита Наталия с чувството, че дори мислите ѝ са останали без дъх.

Не е възможно да е мъртъв — отговори Виктория. — Предал е този спомен, значи е оцелял. Иначе нямаше да го преживееш.

— О, да — каза Наталия; за момент бе забравила.

В безсъзнание е, но знаем, че ще се опомни.

— Това беше...

Ужасно. Как си?

— Не знам... Не особено добре.

Искаш ли да излезеш?

Наталия се замисли, но след като битката бе приключила, всъщност я глождеше любопитство да види какво ще стане с Баян. Не

се тревожеше, ала все пак някак си бе замесена. Освен това сивкавата празнота в ума му ѝ предостави време да се възстанови.

— Ще остана — каза тя.

Добре. Щом си готова да продължиш, ще ускоря симулацията.

Наталия въздъхна и се отнесе, благодарна на безформията, което я обгръщаше. Знаеше, че в „Анимус“ времето е относително и няма да се задържи дълго тук, ала се възползва от възможността да обмисли всичко случило се преди малко.

Баян беше силен, ала жената асасин навярно беше по-силна. Бе победила Баян в двубой, и то със стрела в коляното. Наталия не можеше да си представи какво ли се изисква, за да се надскочиш до такава степен. Почуди се дали жената е успяла да се върне в града.

Забелязвам раздвижване на спомена, каза Виктория.

Празнотата се преобрази в полуформи, появяващи се и бледнеещи; лица, огнище, греди на шатра, маска на шаман — всичко премина през сцената на ума ѝ. Наталия веднага разбра, че за Баян се грижат и той долавя откъслечно какво се случва с него. Когато най-сетне се свести, младият син на Великия хан стоеше до леглото му в роба от коприна и злато. Държеше къса стрела за арбалет.

Баян опита да се надигне и пред очите му избухна бяла вихрушка от болка. Мястото под мишницата туптеше мъчително, но това неудобство беше нищо в сравнение с рамото, където някой сякаш бе натикал нажежена пръчка.

— Не мърдай — каза му Асутей. — Ще отвориш раните.

Баян се предаде след миг и запъхтян се отпусна назад.

— Извадиха това от теб. — Асутей завъртя стрелата с пръсти.

— Проявих невнимание. — Гласът на Баян прозвуча, сякаш някой прокарва стъргало по необработена кожа.

— С нея ли се би?

Баян кимна.

— Но тя никога вече няма да се бие. Прострелях я в коляното.

— Направил си повече от всеки друг воин. — Асутей забарабани по дланта си със стрелата. — Баща ми е мъртъв.

Баян повдигна глава.

— Какво?

— Жената, с която си се преборил, го уби в съня му.

— Как...?

Как е възможно? Великият хан да е мъртъв? Съвсем сами ли ги е изоставил Бащата Небе тук, на това прокълнато място?

— Малцина знаят — продължи Асутей. — След смъртта на Уан Дъчън другите генерали се боят, че това ще срази напълно бойния дух на Ордата.

Баян пропъди своите съмнения, за да се съсредоточи върху настоящето.

— Как ще го запазите в тайна?

— Ще кажем, че е заболял от треска. След няколко дни ще обявим, че е умрял от болестта.

Планът изглеждаше разумен. Смъртта на хана бездруго щеше да се отрази зле на бойците, ала положението щеше да се утежни, ако разберат, че човек на Сун го е погубил. Треската беше по-обяснима, ала смърт от вражеска ръка по време на обсада и в собствената му шатра значеше, че с властта на Великия хан е свършено.

— Утре ще издигнем наблюдателната кула, която той подготвяше, все едно битката ще продължи — добави Асутей.

— А ще продължи ли?

— Не — въздъхна Асутей. — Чичовците ми ще научат новината и ще започне борба за власт. Нищо чудно да избухне война между тримата братя. Хулегу вероятно ще подкрепи Кублай срещу Арик Боке.

Баян кимна, но усети нещо нередно.

— Защо ми казвате всичко това, господарю?

Младият мъж замълча за момент, после вдигна стрелата.

— Всички други, улучени от такова острие, загинаха.

Баян замълча стъписан.

— Аз... искрено съжалявам — изрече най-сетне.

— Слушах много за теб. За подвизите ти в предишни битки. За героизма ти пред портата Ху Гуо. Как си тръгнал да търсиш таен проход, изправил си се срещу асасин и си се влачил полумъртъв до лагера ни.

Баян свъси вежди.

— Не успях да я убия, нито да открия прохода, господарю.

Асутей прибра стрелата в кожена кесия на кръста си.

— Това няма значение за мен. Разбрах всичко необходимо.

— Господарю?

— Ще станеш *кхешиг*. Назначавам те за свой личен телохранител.

Очите на Баян се разшириха.

— За мен е чест, господарю. Огромна чест. Но съм ранен...

— Казаха ми, че ще оздравееш. Имам нужда от мъже като теб. Когато обявим, че баща ми е умрял, ще подготвят тялото му и ще го съпроводя до Бурхан Халдун, където ще го погребат до Чингис хан и предците му. Ти ще ме придружиш.

Болката и изтощението пречеха на Баян да осъзнае ясно предложението. А и не знаеше какво да отговори. Кимна бавно, за да наподоби поклон, и каза просто:

— Давайте ми повече, отколкото заслужавам.

— Хановете възнаграждават доблестта — отвърна Асутей и преди да тръгне, добави: — А твоята доблест не подлежи на съмнение. Знаем, че мога да разчитам на теб. Почивай сега.

При тези думи младият благородник се отдалечи, а разбуненият ум на Баян потъна в сън.

13.

Шон тръгна към стаята с „Анимус“, развълнуван къде ли ще попадне днес. Преживяването в Ирландия беше трудно за него. Дори малко болезнено. Събуди се през нощта уплашен, че „Етерът“ гори, а и все още искаше да разбере какво се е случило с Брандън и семейството му.

Виктория и Исая обаче му напомниха, че тези спомени са минало, история отпреди стотици години. Не подлежаха на промяна. Единствено бъдещето може да се промени, а за какво бъдеще мечтаеше Шон?

Бъдеще, подвластно на свирепи метежници и хаос? Където невинните страдат?

Или за мирен, подреден свят?

Не беше нужно дори да се замисля за отговора.

В стаята му мониторите на повечето компютри бяха потъмнели. До отворен панел в съседство с металния цилиндър бе коленичил техник и човъркаше някакви чаркове вътре.

— Къде е Виктория? — попита Шон.

Техникът вдигна глава.

— О, чакат те в главната съвещателна зала.

— Къде се намира?

— В централната сграда. Да те закарам ли?

— Няма нужда — отговори Шон. — Знам къде е.

Излезе на заден ход от стаята и пое към главната сграда — бяха влезли първо там, когато ги доведоха в „Етера“. Шон прекоси бързо коридорите до стъкления тунел. Въздухът вътре беше стоплен от слънцето, дърветата хвърляха шарени сенки. Той стигна до другия край и влезе в централната сграда с лъснал под и оживено фоайе, чийто таван се издигаше на няколко етажа нагоре.

Виктория и Исая го чакаха в просторната съвещателна зала, разговаряха и явно се бяха разгорещили. Шон се почуди какво ли обсъждат. Виктория обясняваше нещо на висок глас и думите ѝ се

чуваха приглушено през стъклото. Исая я гледаше отвисоко с непроницаемо изражение. Не го забелязаха и той отвори вратата.

— ... не е честно спрямо него — каза Виктория. — Не ми харесва как го използваш...

— Нима не използваме и другите? — попита Исая.

— Но ти го обнадеждаваш с проекта за протезите. Той става все по-зависим от „Анимус“. Не ми харесва.

— За мен ли говорите? — попита Шон, макар да знаеше отговора.

И двамата се обърнаха рязко към него. Виктория явно се смути, очите ѝ се насочиха към масата, после към стената, навсякъде, но не и към Шон. Исая погледна право към него.

— Да — отвърна той. — Искаш ли да се включиш в разговора?

Виктория се обърна към директора:

— Наистина ли? След всичко, което ти казах?

— Достатъчно умен и зрял е. — Исая махна на Шон да приближи. — Виктория мисли, че те натоварвам с твърде тежко бреме.

— Мога да го понеса — каза Шон.

— Така си мисли — намеси се Виктория. — Но е...

— Хей, тук съм! — прекъсна я Шон. — Не говори за мен в трето лице.

Виктория сви устни.

— Шон, на твоята възраст вероятно не ти хрумва, че „Анимус“ те излага на риск. Мислиш, че животът предлага неограничени възможности...

— Съжалявам. — Шон вдигна длан. — Ще те прекъсна отново. — Посочи инвалидната количка. — От няколко години свиквам с ограниченията. Още не съм разбрал какъв живот ми предстои...

— Но, Шон... — Виктория пристъпи напред и клекна до него. — Въпреки количката и краката ти си пълноценна, способна личност. Можеш да избереш какъвто живот поискаш.

— Чувал съм го — поклати глава Шон. — Онзи ден и Грейс ми каза нещо подобно. Разбирам ви. И го оценявам. Но ако „Абстерго“ разработва протеза, която ще ми върне краката, искам да участвам. И ако „Анимус“ помага при проучването и същевременно ми дава възможност да ходя в спомените на другите, искам и това. Не се безпокой за мен.

Виктория закри уста с длан за миг, после се изправи и се отдалечи.

— Добре казано. — Исая кимна одобрително на Шон. — Точно каквото очаквах от теб.

Шон изпита благодарност към директора, че му има доверие.

— Техникът каза, че искате да ме видите?

— Да — кимна Исая. — Реших, че може би ще пожелаеш да присъстваш.

— Къде?

— Ще се срещнем с един от водещите изследователи в биоинженерния ни отдел.

— Протезата ли разработва?

— Да — отговори Исая. — Всеки момент ще дойде тук с другите от екипа. Искан и те да те видят, за да свържат данните с човека.

Исая зае почетното място до масата, Виктория седна близо до него, но Шон усети ледената бариера помежду им. След няколко минути петима души влязоха в стаята — двама мъже и три жени в обичайните бели лабораторни престилки, точно както си ги представяше Шон. Мъжът с червеникава коса и гъста брада в тон кимна на Исая.

— Директоре, доктор Бибьо. Радвам се да ви видя.

— И аз се радвам да те видя, Томас — усмихна се Исая. — И теб, и екипът ти.

Томас се обърна към Шон.

— А това е младият мъж, чийто мозък познавам толкова добре?

— Да — кимна Исая. — Шон, запознай се с доктор Томас Маршъл.

Томас приближи и се ръкува с Шон.

— Приятно ми е.

— И на мен — отвърна Шон.

— Нямам думи да ти опиша колко съм развълнуван — каза Томас. — Резултатите засега са...

— Защо не ни покажеш? — намеси се Исая.

Томас пристъпи към централното място до масата, пхна устройство с данни в конзола и светлините в стаята помръкнаха. Стъклените стени се замъглиха и се превърнаха в голям екран.

Появи се триизмерно изображение на мозък с хиляди, може би милиони електрически импулси, сновящи по мрежата от клетки и нервни пътища.

— Това си ти — каза Томас. — С всяко твое влизане в „Анимус“ картата на мозъка ти става по-подробна. И по-точна. Ще кодираме стотиците най-различни движения, които краката ти могат да извършват, после ще програмираме роботизирани протези специално за теб.

— Кога ще е готов прототипът? — попита Шон.

— По-бързо отколкото предполагах — отговори Томас. — Parietalните стабилизатори предоставят по-чисти данни от предвиденото. Възможно е да разполагаме с тестов модел след шест месеца, най-късно година.

— Наистина ли? — учуди се Шон.

Томас кимна.

— Да. Ако получаваме данни със същите темпове, ще се вместим в срока.

— Какво чакаме тогава? — попита Шон. — Включвайте ме в „Анимус“!

Хората около масата се позасмяха.

— Имал ли си по-въодушевен участник в експеримент, Томас? — поинтересува се Исяя.

— Не, доколкото си спомням — отговори Томас. — Не се безпокой, Шон. Дай ни време и ще ти помогнем.

Шон погледна към количката и хилавите си крака, с които някога спринтираше по футболното игрище под окуражителните възгласи на хората по трибуните. Съмняваше се протезата да е толкова добра, та да му върне това, но бе готов да приеме всичко, каквото му предложат.

— Отлично — каза Исяя. — А сега ще се занимаем с бюджетни и технически въпроси. Мисля, че ще ти е по-интересно в симулацията, Шон.

— Разбира се — кимна Шон.

Исяя се обърна към Виктория.

— Ще се заемеш ли?

Виктория, която през цялото време не бе отронила нито дума, просто кимна и се изправи.

Шон погледна към Томас.

— Благодаря.

— Няма за какво — отвърна Томас. — Обичам работата си.

Шон кимна, благодари на Исяя и се запъти към Виктория, която държеше вратата отворена. Той мина през нея и се озова пак в главното фоайе. Виктория закрачи до него, притиснала таблета си до гърдите. Не продумваше, ала изглежда в ума ѝ кръжаха доста объркани мисли. Шон оценяваше загрижеността ѝ, макар да я смяташе за излишна.

— Наистина ще се справя — рече той, за да я успокои.

— Какво значи „ще се справя“?

— Ами... всичко ще е наред. Без проблем.

— Без проблем? — повдигна вежди тя. — Всички имаме проблеми, Шон. Това е нормално.

— Добре де, *нормални* проблеми. А не... каквито те притесняват.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Надявам се да си прав.

Прекошиха в мълчание стъкления тунел и коридора до стаята с „Анимус“. Влязоха вътре, Виктория включи всичко и изчака Шон да се настани в металния цилиндър. Докато го свързваше с машината, по средата на челото ѝ се открояваше бръчица. Шон не знаеше какво още да каже, за да разсее тревогата ѝ.

— Ще се върнем по-назад, към десети век — каза тя. — Анализът на гените ти показва, че имаш предшественици в Скандинавия.

— Скандинавия ли? Имаш предвид викингите?

— Да.

— Еха! Определено искам да ги видя!

— Добре. — Тя се върна до компютъра. — Ще отнеме няколко минути да заредя симулацията от този сегмент на генетичната ти памет.

— Мога да чакам — отвърна той.

След малко Виктория се обърна на стола.

— Томас греша. Не може да ти помогне, защото не си повреден.

— Кажа го на рентгена, когато ми снима гръбнака.

— Но ти не си нито гръбнак, нито кости.

— Може би, но играех футбол. Е, изгубих това наред с още много.

Виктория сведе леко глава.

— Това, което ти се е случило, не е справедливо.

— Не е. Някакъв тип използва свободната си воля да се натряска и ме сгази.

Бяха минали години, но Шон пак долови гнева в гласа си. Виктория сложи длан на рамото му, както правеше майка му.

— Знаеш, надявам се, че ти мисля доброто.

— Знам — кимна Шон.

Виктория се обърна към компютъра.

— Симулацията е заредена.

— Чувал съм, че викингите всъщност не носели шлемове с рога.

Виктория се засмя.

— Така е. Готов ли си?

— Да. Хайде при Тор!

* * *

— Белезникавата празнота на Коридора на паметта сякаш не се разнесе, ала след момент Шон осъзна, че е заобиколен от мъгла. Намираше се на голям военен кораб — *драккар*. Дървената змия със зейнала паст, красяща носа му, пореше морето и разпръскваше солени капки във въздуха. Зад тях гребци, заели трийсет пейки, тласкаха кораба напред.

Тътнещите вълни под краката му извиваха жилите и гръбнака на кораба. Хората му гребяха в ритъма на барабан, вятърът опъваше широкото платно. Горепрелитаха чайки, корморани и орли рибари — чуваха се, ала оставаха невидими. Шон се почувства по-жив, по-свободен и по-силен, отколкото при всички симулации досега, включително в спомените на здравеняка Томи Грейлинг.

— Колко още? — попита сестра му, застанала до него.

Беше увита в сиво-сребриста кожа, русата ѝ коса бе прибрана назад с кожена връв, сините ѝ очи изглеждаха хлътнали, лицето ѝ бледнееше.

— Не бива да излизаш на вятъра, Гирид, докато не си възвърнеш силите — упрекна я той.

— Искам да го видя — каза тя.

Потопен в потока от мисли на своя предшественик, Шон разбра какво има предвид. Младата жена искаше да види пристанищните порти на Йомсборг, крепостта на йомсвикингите. Искаше да зърне първа съдбовното място.

— Далеч ли е, Бьорн? — попита тя.

— Наричай ме Стюрбьорн — каза тихо той.

— Защо? Прозвището е обида?

— Именно затова го приех. За да го обезсиля.

Тя поклати глава. Ако знаеше, че е болна, нямаше да я вземе за нейно добро. Ала знаеше също, че сестра му нямаше да се подчини и сигурно щеше да дойде така или иначе. Тя не таеше към Ерик повече обич от него, вероятно го мразеше дори по-дълбоко, макар короната върху главата на чичо им да принадлежеше по право на Стюрбьорн.

— Не е далеч. — Той я обгърна с ръка, за да я стопли. — Отваряй си очите на четири.

— Виждам повече от теб — рече тя и го сръга леко с лакът.

Мъглата се кълбеше над вълните, корабът забиваше нос в тях и най-сетне нещо се раздвижи в сивотата. Гирид пристъпи напред и кожената ѝ наметка се изхлузи надолу. Стюрбьорн вдигна ръка и барабанчиците дадоха знак на гребците да задържат веслата. Корабът забави ход и Стюрбьорн се взря в сенките, добиващи форма.

Най-сетне портите изплуваха от празнотата, сякаш се надигат от тъмните селения на Нифлхейм. Гредите, изсечени от най-грамадните дървета и обковани с поръждавяло желязо, охраняваха входа на пристана. Каменната арка над тях се славеше с високата си кула, снабдена с катапулти.

Стюрбьорн се качи върху носа на кораба.

— Аз съм синът на Улоф! — изрева той и гласът му отекна в скалите. — Наричан някога Бьорн, потомствен крал на Швеция! Искам да говоря с вожда Палнатоке!

От кулата не дойде отговор. Корабът се носеше към портите, тласкан от вятъра.

Гирид погледна към брат си, безстрашна и нетърпелива.

— Отворете портите на пристана! — извика Стюрбьорн. — Или гневът ми ще се стовари върху вас!

След миг се чу далечно скрибуцане на метална верига, вратите простенаха и се отдръпнаха, колкото да пропуснат кораба. Стюрбьорн

разпореди да свалят платното, а гребците натиснаха отново веслата. Плъзнаха се през портата и влязоха в пристанището — естествен залив, побиращ дузина големи кораби. Градът, укрепен с каменна стена и дървена палисада, се издигаше в дъното на залива. Кормчиите насочиха кораба натам.

— Как ще обясниш присъствието ми? — попита Гирид.

— Няма да се наложи.

— Но йомсвикингите не допускат жени в крепостта.

— Досега — отсече Стюрбьорн.

Ако постигнеше целта си, щеше да промени из основи този воински орден.

Корабът стигна до кея, където чакаха група мъже — до един гиганти, макар и по-дребни от него, и всичките калени бойци, както се полага на йомсвикинг. При вида им Шон си спомни прославения Бродуейски полицейски отряд, към който се числеше Томи Грейлинг.

— Какво ви води насам? — попита един от мъжете.

Стюрбьорн слезе при тях, а хората му пуснаха котва и завързаха кораба солидно за дока.

— Искам да говоря с Палнатоке.

— Чухме те. Защо?

— Засяга само мен и него.

— Защо си довел жена в Йомсборг? — попита друг гигант, втренчен към носа на кораба, където стоеше Гирид.

— Тя ми е сестра — каза Стюрбьорн. — Дъщеря на крал.

Гигантите се спогледаха, после първият рече:

— Палнатоке ще реши съдбата й.

Стюрбьорн кимна и се върна да помогне на Гирид да слезе от кораба. Ръка за ръка, двамата тръгнаха след воините, минаха през крепостната стена и през самия град, напомнящ по-скоро постоянна казарма. Работеха ковачи, войници се обучаваха, дърводелци режиха с триони и дялаха. Всичко говореше за битки, завоевания, могъщество и слава.

Най-после делегацията стигна до голямата зала и вратите се отвориха пред Стюрбьорн и сестра му. Влязоха в дълго, сумрачно помещение. По средата от стена до стена се стелеха разжарени въглени, от двете страни на огъня се редяха пейки между резбовани дървени колони; от гредите на тавана висяха знамена. В далечния край

стоеше мъж, снажен като Стюрбьорн, с тъмна коса и мургав, увит в черна меча кожа.

— Елате насам! — извика той.

Стюрбьорн и Гирид тръгнаха към него.

— Какво те води при мен, Бьорн?

— Палнатоке, чул си сигурно за предателството на чичо ми — каза Стюрбьорн.

— Говорят, че отровил баща ти и си присвоил короната ти.

— Вярно е — намеси се Гирид.

Палнатоке дори не я погледна.

— Пак те питам, Бьорн? Защо дойде?

Стюрбьорн се взря остро във вожда.

— Дойдох да взема войската ти — рече той.

14.

Джъ изчака монголският воин да избяга и едва тогава си позволи да рухне. Без последната стрела, запазена за точния момент, несъмнено щеше да е мъртва. Искаше единствено да го е убила, но болката в коляното ѝ бе отнела бистрия ум и усета за равновесие и острието не бе улучило жизненоважно място. Може би щеше да се добере до лагера, може би не. Сега Джъ трябваше да се върне при своите.

Стрелата беше влязла в коляното ѝ от страни и под ъгъл и дръжката ѝ бе изметнала капачката. От ритника на монголеца обаче острието се беше вбило по-навътре, раздробявайки още по-безпощадно костите. Ала не биваше да мисли за раната. Трябваше да се изкатери нагоре.

При всяко движение очите ѝ се насълзяваха. Тя стискаше зъби толкова силно, че се страхуваше да не се натрошат, и не издаваше нито звук. В мислите ѝ Оуен я чуваше да пици от болка.

Пробва да стигне до пещерата с подскоци, после влачеше крак, накрая се свлече на земята. Ала не можеше да пълзи. Оставаше ѝ единствено да се оттласква с ръце, простенвайки тихо всеки път, когато дръжката на стрелата закачи камък или корен и разбърка костите ѝ като кървава яхния.

Най-сетне, примигвайки, за да проясни очите си от сълзите и потта, стигна до входа на пещерата. Погледна назад, търсейки сред дърветата разузнавачи и шпиони. Увери се, че никой не я следва, и пропълзя вътре.

Хладният поток освежи дланите ѝ. Тя си наплиска лицето и пи. В пещерата се чувстваше в безопасност и ако не се движеше, болката стихваше до тъп бумтеж на чук. Хрумна ѝ, че може да се скрие тук, както ранено животно търси подслон, където да умре. Представи си как затваря очи, ляга и се отнася.

Баща ѝ обаче не би позволил. Усещаше духа му, сякаш се е побрал в острието върху китката ѝ; вдъхваше ѝ увереност, насърчаваше я да продължи напред.

Тя се закатери отново през пещерата, вслушвайки се в призрачното ехо на собствените си стенания. Чукът на болката се превърна в ковашка пещ, изпепеляваща всичко друго. Счупената дръжка на стрелата стържеше по камъка и разтърсваше всяка костичка в гръбнака ѝ.

Спираше често и се отпускате в обятията на мрака, ала преди да потъне необратимо, тръгваше отново напред.

Сякаш не след часове, а след дълги нощи зърна бледа светлина и със сетни сили се повлече към нея. Прекоси последните най-тежки педи земя, излезе от пещерата и се озова в суровия свят преди изгрева.

Никой не я видя как пълзи към Рибарския кей и как се просва пред колибата на Кан. Зачака, мятайки се в бурно море от болка, докато най-сетне чу как вратата зад нея се отваря, после почукване на тояга и видя Кан да се изправя до нея.

— Закъснях ли? — прошепна тя.

— Не — отговори той. — Дойде на...

* * *

Оуен отплува в празнотата на безсъзнанието ѝ, изпълнен със страхопочитание от силата и волята на Джъ, от решимостта ѝ да отдаде дължимото на своя баща. Възхищаваше ѝ се и искаше да прилича повече на нея.

Добре ли си? — попита Грифин.

Гласът му отвъд симулацията бе съвсем различен от гласа на Монро. Грифин звучеше като полицейски диспечер, спокойно и професионално. Монро беше по-скоро като Гандалф — благ глас на разума и мъдростта, отговарящ понякога с чудати главоблъсканици, но на Оуен това някак си му липсваше.

— Да — отвърна той.

Тежичко изглежда. Искаш ли почивка?

— Не. Ще продължа.

Яко момче.

Оуен зачака, докато Джъ се събуди в леглото и веднага усети мирис на риба. Отвори очи и съгледа Кан. Седеше наблизко, подпрян на стената, и дремеше. Обърна се към тавана, размърда се и коляното ѝ

напомни всичко преживяно. Повдигна глава, погледна към крака си и видя превръзка с малко алено цвете; стрелата я нямаше.

Главата ѝ тупна отново върху възглавницата и звукът разбуди Кан.

Той прохърка и разтри очи.

— А! Добре дошла!

— Колко? — попита тя и думите прогориха гърлото ѝ.

— Почти три дни — отговори той. — Държах те упоена. Сигурно не помниш нищо.

Тя потърси назад и откри, че свитъкът на ума ѝ е празен след битката пред пещерата.

— Нищо.

Кан кимна.

— Няма и нужда.

— Убих го — каза Джъ. — Мъонгке хан е мъртъв.

— Питях се — отвърна Кан. — Монголите обаче не са се оттеглили.

— Ще си тръгнат.

Старецът се усмихна.

— Подканих те да ми дадеш знак, когато си готова, ала нямах предвид точно това.

— Знам. Но сега *ти* знаеш, че съм дъщеря на баща си.

— Наистина. Непоколемима като него.

— Убих хана с неговото острие. — Джъ вдигна ръка, но оръжието, разбира се, не беше на китката ѝ. — Къде го сложи?

Усмивката на Кан изчезна и веждите му се склочиха тъжно.

— Взех го.

— Къде е?

— Скрих го.

Той сякаш скърбеше за нещо и Оуен усети как непреодолим страх затиска разменете му.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джъ.

— Няма да ти го върна.

— Какво? — Джъ надигна глава и глас. — Защо?

— Защото няма да заемеш мястото на баща си в Братството. Няма да си асасин и острието не ти принадлежи.

— Защо няма да съм асасин? — Болката в коляното се разбушува ведно с гнева и объркването й. — Понеже отидох без разрешение ли? Та аз убих хана! Не доказах ли, че съм достойна? Нима от яд и отмъстителност...

— Грещиш. — Той вдигна ръка и поклати глава. — Причината е друга.

— Каква?

— Коляното ти — посочи старецът. — Никога... няма да е както преди.

Джъ погледна отново към раната. Знаеше, че е тежка. Пълзенето до града вероятно я беше влошило, но сигурно щеше да заздравее.

— Ще се оправя — каза тя.

Раменете на Кан провиснаха.

— Не, Джъ, няма. След време ще проходиш. Но няма да тичаш, да се катериш, да скачаш, да риташ...

Джъ поклати глава, обзета от нова болка, която Оуен почувства с нея.

— Не ти вярвам...

— Сам наместих костите — каза Кан. — Лекувал съм много, много рани. Знам какво говоря.

Отнемаха живота и честта й. Отнемаха й бащиния дух. Какво ще бъде? Коя ще бъде без него? Оуен възнегодува срещу тази несправедливост — не само заради раната, но и заради стареца, който явно вече я беше отписал. Погледна към Кан през очите на Джъ и се запита: „Ами неговият крак?“. Подпираше се на тояга.

— Но ти си сакат и стар — избухна Джъ и Оуен се почуди чии мисли са изплували в ума му, нейните или неговите.

— Сега — отвърна той. — Но служих на Братството дълги години, преди старостта да ме налегне и да ме изхвърли от битката.

Джъ погледна отново към тавана; къщата вече се бе превърнала в затвор.

— Заслужи моите почитания за това, което направи — за народа ни и за Братството. — Кан се надигна на крака и тоягата му тропна няколко пъти по пода, докато запази равновесие. — Братството ще се грижи за теб до края на дните ти.

— Защото съм безполезна — отрони Джъ.

— Не. Но вече не си полезна. За Братството. Героизмът ти е безценен, макар че мнозина няма да разберат какво си направила.

Думите му не я успокоиха. Нищо не можеше да запълни празнотата, която той бе проял в нея. Старецът излезе и я остави сама. Докато лежеше и размишляваше, Джъ внезапно осъзна, че не Кан е причина за празнотата. Усещаше я в душата си от нощта, когато баща ѝ бе загинал — като отворен гроб в плътта ѝ. Запълни го с жажда за мъст и омраза. Празнотата обаче неумолимо поглъща тази неща и иска още.

Оуен разбираше отлично чувствата ѝ. Той също разнасяше подобна празнота. Успяваше някак да я запълва и пренебрегва, но под напора на нейната скръб бронята в гърдите му се разцепи с пукот.

— Грифин — каза той. — Искам да изляза.

Да излезеш?

Не смяташе да обяснява защо, но Грифин и не попита.

Дай ми минута.

Оуен зачака. Джъ зариде.

Добре, прекратявам симулацията. Сега.

За пръв път потресът от напускането на симулацията му се стори за предпочитане пред възможността да остане в спомените на Джъ. Оуен затвори очи, после ги отвори в Коридора на паметта, където опита да си припомни кой е. Трудно бе обаче да се отърси от скръбта на Джъ и от раната, която тя бе отворила отново у него.

Готов ли си да излезеш?

— Да — отговори Оуен.

Още един земеръс, смазващ реалността, и той се върна в асасинското скривалище в мазето на старата купчина подпалки, наречена къща. Каската се вдигна и Грифин откачи кабелите. Хавиер стоеше наблизо и го наблюдаваше.

— Добре ли си? — попита го приятелят му.

— Не знам — отговори Оуен.

— Гледахме. Беше брутално, човече.

Грифин отстъпи настрани и Оуен стана тежко.

— Да, беше...

— И никаква следа от Райската реликва — додаде Грифин. — Засега.

— Има ли смисъл да се връщам? — попита Оуен. — Джъ я видя в шатрата и май това беше.

— Вероятно си прав — съгласи се Грифин. — Трябва да сменим тактиката.

На Оуен също му трябваше нова тактика. Нещо. Каквото и да било. В момента можеше да мисли само за баща си. Липсваше му толкова безнадеждно, все едно се е превърнал в човешка черна дупка, взривяваща се до безкрай. Ничии думи — нито на майка му, нито на баба му и дядо му или на психолога, при когото го бяха завели — не можеха да спрат процеса. Монро не го бе предупредил за този Ефект на преливане.

— Гладен ли си? — попита Грифин.

— Не — отрони Оуен.

Дъхът му сякаш бе секнал или пък изобщо не беше вдишвал.

— Ела! — Хавиер приближи до масата. — Искам да ти покажа нещо.

— Какво? — попита Оуен, ала не помръдна — краката му се бяха вкоренили в пода.

— Ела да видиш — настоя Хавиер.

С усилие на волята Оуен се дотътри до него. Огледа нещата върху масата. Папки, книга и пликове с улики. Името върху тях обаче, изписано с печатни букви, привлече вниманието му. Беше на баща му. Той огледа още веднъж папките и установи, че името на баща му е написано и върху тях.

— Какво е това? — попита той.

— Уликите от делото на баща ти — каза Хавиер. — Реших, че няма да е зле да ги прегледаш. Да видиш дали не са пропуснали нещо.

— Как...?

— Хавиер организира взлом — намеси се Грифин, очевидно доста недоволен. — Проникна в полицейски склад и ги открадна.

Оуен се обърна към приятеля си.

— Наистина ли?

Хавиер кимна.

— Не знаеш колко скучно беше тук. Не ме свърташе.

Оуен се смая. Погледна пак към масата и забеляза по-малък плик, подпъхнат под една от папките. В него имаше памучен тампон.

— Какво...? — Преди да довърши обаче, Оуен осъзна какво е това. — ДНК?

— Така изглежда — потвърди Грифин. — Проба от слюнка.

— Взета след грабежа, нали? — каза Оуен.

Хавиер се усмихна доволно.

— И значи съдържа спомена за онзи ден.

— Може да се използва за симулация — добави Оуен.

— Чакайте. — Грифин погледна първо единия, после другия. — Възможно е, но с по-специално оборудване. Не и с нашия „Анимус“. Той изисква жив участник да наблюдава генетични спомени.

— Но има друг вид „Анимус“? — попита Оуен.

Грифин кимна някак неохотно.

— Да. Има такава технология. Нарича се „Хеликс“. „Абстерго“ я разработиха след „Анимус“. Но за да я използваме, трябва да заредим декодираната ДНК на баща ти в база с данни на „Абстерго“...

— Асасините нямат ли „Хеликс“? — учуди се Оуен.

Грифин посочи отсрещния край на стаята.

— Явно не разбираш каква рядкост е *този* „Анимус“. Братството не произвежда сложни машини с едно махване със скритото острие.

Оуен обаче усети как отново го обзема надежда и запълва празнотата по-добре от жаждата за мъст и омразата на Джъ. Емоционалното въздействие на симулацията отшумяваше. Оуен изведнъж повярва, че все още има шанс да поправи грешката. Да докаже на баба си и дядо си, на целия свят, а може би дори на майка си, че баща му е невинен. Просто трябваше да открие онзи „Анимус“, способен да му помогне.

Обърна се към Хавиер. През последните години мислеше, че на него вече му е все едно. Приятелят му обаче бе рискувал живота си, за да намери точно това, което Оуен търсеше. Той вдигна плика с уликата и задавено промълви:

— Благодаря.

— Няма за какво — сви рамене Хавиер. — Както казах, беше ми адски скучно.

— Отново ти напомням, че рискува да те хванат — намеси се Грифин. — И в момента това не е най-належащият ни проблем.

Оуен прибра уликата в джоба си.

— Да... Райската реликва.

— Именно. Трябва да докладвам на Гавин, че симулацията не доведе доникъде. Може би Ротенберг има друга идея.

— Кой е Ротенберг? — попита Оуен. — Познаваш ли го?

Грифин приближи до друг монитор, който не се използваше за „Анимус“. Избра папка, отвори я и на екрана се появи графичен силует, не личеше дори дали е на мъж, или на жена. Грифин го посочи.

— Това знаем.

— Но му вярваш? — попита Оуен.

— Или й вярваш? — уточни Хавиер.

— Да — отговори Грифин. — Ротенберг винаги предоставя солидна информация.

— Не е ли възможно да е двоен агент или нещо такова? — предположи Оуен.

— Не — поклати глава Грифин. — Ротенберг никога не е искал нищо в замяна. Поиска ли, Гавин ще прекрати операцията.

— Ами ако Ротенберг не ни даде друга насока?

Грифин се обърна пак към монитора.

— Ще видим. Сега замълчете и двамата. Ще се свържа с Гавин.

Оуен и Хавиер се върнаха до масата с уликите. Оуен прелисти папките. Изглежда разполагаше с всичко, включително с гилзите и записите от охранителните камери. Тук беше цялото дело срещу баща му и Оуен нямаше търпение да започне да търси слаби места в обвинението.

— Трудно ли беше да ги откраднеш? — попита той.

— Не особено — отговори Хавиер. — Отидох с кола. И вече знам как се взривява телена ограда с граната.

— Значи си струваше?

— Абсолютно.

— Тогава ми дължиш благодарност — подсмихна се Оуен.

— Вероятно.

Дочуха тихия глас на Грифин и над рамото му Оуен видя лицето на Гавин върху екрана. Наостри слух, но не различи думите. След няколко минути мониторът почерня. Грифин приближи до тях.

— Ротенберг мълчи — каза той. — Няма нови сведения.

— Какво ще правим тогава? — попита Хавиер.

Грифин се облегна със свити върху масата ръце.

— Налага се да предположим, че тамплиерите разполагат с човек, вероятно някой от приятелите ви, с достъп до необходимите генетични спомени. Твоите не дадоха резултат, Оуен, но техните може би ще дадат.

Оуен вече се беше досетил. На асасините им трябваше човек, с чието ДНК да изпреварят „Абстерго“ и да намерят първи Тризъбеца. Но кой беше той?

— Операцията се променя — каза Грифин.

— Как? — попита Оуен.

— Ще проникна в „Абстерго“, където тамплиерите държат приятелите ви, и ще ги изведа оттам.

15.

Дейвид очакваше всеки момент Исая и униформената жена, Коул, да дойдат и да го отведат. Щом смятаха да *отстранят* Оуен и Хавиер, защо да не се занимаят и с него?

Страхът го държа буден през цялата нощ и го преследва през целия следващ ден. Понякога почти успяваше да се залъже, че не е разбрал правилно думите, свързал ги е извън контекста. Разговорът вероятно се е отнасял за нещо друго и ако разполага с липсващата част, навярно всичко ще придобие нов смисъл. Нямаше как да разсее обаче притеснението какво ще се случи, когато Виктория изгледа записите от камерите и види къде е бил през нощта.

За щастие получаваше отсрочка. Наталия явно беше стигнала близо до Райската реликва, а Шон участваше в някакво научно изследване. Дватамата обсебваха вниманието на Виктория и печелеха време за Дейвид.

А днес баща му щеше да ги посети.

Дейвид трябваше да реши дали да остане тук, или да го помоли да го прибере вкъщи. Не се налагаше дори да обяснява какво е чул. Бездруго баща му нямаше да повярва, както не му бяха повярвали другите. Стигаше обаче просто да каже, че не иска да стои повече в „Абстерго“.

Но щеше ли Грейс да тръгне с него?

Това беше трудният въпрос. Сестра му едва ли щеше да поиска да замине, а Дейвид не знаеше дали е готов да я остави сама.

Грейс вече закусваше, когато той влезе в трапезарията и седна до нея. Шон и Наталия също бяха тук.

— Видя я значи? — попита Грейс.

Наталия гребна лъжица йогурт с горски плодове и кимна.

— Сигурна ли си, че е Райската реликва? — Шон се понамръщи, сякаш завижда.

— Да — отвърна Наталия. — Същата кама като онази в Ню Йорк.

На Дейвид му се стори, че не е особено доволна от откритието, макар да бяха тук именно заради това.

— Значи имаме две остриета — отбеляза Грейс.

— Остава още едно.

Дейвид ги следеше с поглед. Говореха, сякаш е състезание и са рамо до рамо пред финала. В този момент той разбра, че Грейс няма да тръгне с него. Сестра му никога не се отказваше от надпревара.

— Не знаем къде е първото — напомни им Наталия. — Може би Монро го е намерил. Или не. А и аз не знам къде ще отиде второто.

— Къде е сега? — попита Шон.

— Предшественикът ми и други телохранители връщат тялото на хана в Монголия, за да го погребат. Ще пропътуват над хиляда мили. Но видях камата в голям фургон със снаряжението на хана.

— Ще го погребат ли с него? — попита Шон.

Наталия сви рамене.

— Вероятно.

— Така ще го открием.

— Исаия ще го открие — поправи я Наталия.

Грейс се обърна към Шон.

— В каква симулация си сега?

— Викинг съм. — Шон изправи рамене, все едно се е почувствал по-висок само при мисълта за това. — Предизвиках вожда на йомсвикингите на двубой, за да оглавя бойците му.

— Какви викинги? — попита Дейвид.

— Йомсвикинги — повтори Шон. — Най-добрите воители.

— Мисли ли Исаия, че там има Райска реликва? — поинтересува се Грейс.

— Не е сигурно — отговори Шон. — Но...

Виктория влезе в стаята и им се усмихна.

— Имате посетител — обяви тя. — Грейс, Дейвид, баща ви е тук. Двата станаха едновременно и закрачиха към вратата.

Дейвид още не беше решил какво ще каже. Излязоха от своята сграда и тръгнаха по стъкления тунел. Денят беше облачен и тук, в планината, небето изглеждаше по-прихлупено и натежало.

Преди да стигнат до далечния край, Грейс спря и дръпна Дейвид за ръката.

— Нали няма да изгърсиш нещо глупаво?

Той се обърна към нея.

— Какво по-точно?

— Онази смахната история.

— Не е история. Истина е.

— Я стига! Чуй се само. Огледай се. Сериозно ли мислиш, че тези хора убиват деца?

— Помниш ли Шеф Туид? В Ню Йорк? — Дейвид скръсти ръце.
— Така правят тези хора.

— Така са правели отдавна. Преди сто и петдесет години. Тогава много хора са убивали други хора. Нашите хора. Помниш ли?

Въпросът го жегна и остра болка преряза гърдите му. Група расисти, ирландски бандити, бяха убили предшественика му Ейбрахам по време на нюйоркските метежи срещу мобилизацията. Гледаше да не мисли често за това. Споменът го караше да се чувства зле, ядосан и безпомощен, а не му харесваше да се чувства така.

— Да сменим темата, Грейс.

— Съжалявам. Просто искам да видиш правилно нещата.

Той извърна глава и пак тръгна напред.

— Виждам ги правилно.

Тя закрачи по-бързо и го настигна.

— Нали няма да кажеш нищо на татко?

— Още не знам.

— Дейвид...

— Казах ти, че не знам.

Той мина през входа и влезе в големия атриум на главната сграда в „Етера“. Обширното, открито място поглъщаше ехото на всички звуци. Дейвид заобиколи растенията и изкачи широкото стълбище към централното фоайе. Грейс го последва. Личеше си, че би продължила да спори, но се сдържа, понеже не искаше баща им да види как се карат и да ги заразпитва каква е причината.

Влязоха във фоайето и баща им стана усмихнат от един от фотьойлите. Носеше официалния си тъмносин костюм и бяла риза без вратовръзка.

— Радвам се да ви видя — изрече той с бавния си, равен глас.

Прегърна и двамата, после седнаха до маса. Баща им се облакът върху плота и сплете грубите си ръце на оксигенист.

— Е? Как сте? — попита той. — Дейвид?

Грейс изглежда остро брат си, който пък се престори на сляп.

— Добре съм.

— А ти, Грейс?

— И аз съм добре — каза тя. — Брадата ти е обръсната.

— Да. — Баща им потри бузи и брадичка. — Още ли си в спомените на африканския ни предшественик?

— Вече не — поклати глава Грейс.

Устните на баща им се присвиха неодобрително в обичайната му несъзнателна гримаса.

— Жалко. Щеше да е поучителен опит за теб. Днешната образователна система разглежда историята ни, сякаш започва с робството. Преди това обаче империите и царствата в Африка са били...

— Знам, татко — прекъсна го Грейс.

Той се обърна към Дейвид.

— А какво става с твоя працядо?

— Пилот е, ас — отговори Дейвид.

— Да, беше. Уважаван от всеки офицер, под чието командване е служил. Веднъж ми разреши да пробвам старата му пилотска униформа. Беше ми голяма.

— На мен ми е по мярка — каза Дейвид.

Баща ми се засмя.

— Преди него баща му летял в отряда „Харлемски бойци“ по време на Първата световна война. Може би ще ти покажат и неговите спомени.

— Може би — кимна Дейвид.

Баща му ги погледна със сериозно изражение.

— Винаги съм ви казвал колко е важно да знаете откъде идвате. Кои са вашите хора. Семейството ви. Колко усилия са вложени, за да стигнете дотук. Но тази възможност е по-добра от всичко, на което бих успял да ви науча сам. Вие... вие го преживявате. — Той замълча и склочи още по-плътно вежди. — Искане ми се да бяхте започнали с „Абстерго“ от самото начало. Разбирам, че още не са заловили Монро.

— Да — кимна Дейвид.

— Осъдително е как се е възползвал от вас. Не бих допуснал да се върнете в Ню Йорк по време на метежите. Не бива да ставате

свидетели на някои неща, дори в симулация. Ясно го заявих на доктор Бибьо.

— Всичко е наред, татко — вметна Грейс.

Дейвид не каза нищо.

— Още ли се чувствате добре тук? — попита баща им. — Грижиш ли се за брат си, Грейс?

— Опитвам се — отвърна Грейс с леко рязка нотка, която само Дейвид долови.

— Знам, че мога да разчитам на теб. — Баща им най-сетне се усмихна отново. — Затова се съгласих да дойдете тук и се радвам, че го уредихме.

Дейвид усети, че е настъпил идеалният момент да поиска да си тръгне. Баща му сам повдигна темата и изглежда се двоумеше дали е взел правилното решение. Грейс обаче щеше да се ядоса и вероятно да откаже да замине. Дейвид така и не бе успял да измисли убедителна причина, освен да разкаже на баща си за зловещите намерения на Исая, а това щеше да прозвучи невероятно точно както Грейс го представяше.

— Ще отидем ли някъде да обядваме? — каза баща му.

— Къде? — попита Грейс.

И моментът отмина, вратата се затвори и Дейвид разбра, че остава в „Етера“. Засега.

* * *

Дейвид и Грейс прекараха няколко часа с баща си. Тежките облаци изпълниха дъждовното си обещание, капките се изсипаха по-скоро като мъгла между дърветата и изпълниха въздуха с мирис на влажни листа и борови иглички. Тримата се качиха в колата, подкараха надолу по хълма и обядваха в китайски ресторант. После се върнаха и баща им се сбогува с тях.

Нататък денят беше изцяло на тяхно разположение. През уикендите, когато родителите ги посещаваха, графикът им не включваше „Анимус“. Виктория бе наложила тази идея. Дейвид имаше чувството, че ако зависеше от Исая, симулациите щяха да продължават без прекъсване.

Дейвид и Грейс гледаха филм в общата зала. По-късно дойде Шон, след него — Наталия и всички вечеряха заедно. Никой не спомена Райските реликви. Майстор готвачите в „Етера“ бяха стотвили супа точно като за дъждовен ден — с картофи и наденички. Дейвид изяде две купи и обмисляше дали да поиска трета, когато Исяя влезе в трапезарията, следван от Виктория.

Веднага пролича, че нещо не е наред. Исяя изглеждаше вбесен. Дейвид усети как стомахът му се преобръща и му се прииска да не е ял нищо.

— Надявам се да сте прекарвали приятен следобед с родителите си — каза Исяя без следа от искрена загриженост; дори не дочака отговор. — Сега обаче трябва да обсъдим по-сериозен въпрос.

— Какъв? — попита Шон.

Исяя погледна право към Дейвид.

— Юношеско любопитство.

Грейс, Шон и Наталия също погледнаха към Дейвид.

— Мисля, че знаеш какво имам предвид — посочи го Исяя. — А и сигурно си им разказал всичко.

Нямаше смисъл да крие истината и да отрича. Очевидно бяха видели записите от охранителните камери. Дейвид се приведе напред, облакът се на масата и сплете пръсти.

— Разказах им.

— Какво? — попита Виктория.

— Няма значение — намеси се Исяя. — Въпросът е, че е напуснал стаята си посред нощ и тайно е влязъл в забранени зони. Изложил си се на опасност, Дейвид. В тъмния гараж непрекъснато влизат автомобили. Ами ако те бяха сгазили? Или се беше заключил някъде? Правилата не са въведени, за да пазим в тайна нещо от вас, а за да ви *опазим*. Това е главната ни грижа.

Дейвид се почуди как да реагира. Думите на Исяя не звучаха заплашително, а като най-обикновена лекция, задето е нарушил правилата. Дейвид се поуспокои и се запита дали наистина не е разбрал погрешно подслушания разговор.

— Знаете колко важни сте всички за целта, която преследваме — продължи Исяя. — Още не сме разбрали къде са Райските реликви и какво друго е открил Монро в гените ви. Същевременно не бих допуснал да нарушавате правилата за сигурност в комплекса.

Обикновено подобни действия биха довели до изключване от програмата. На всички ви.

— Какво? — Шон изгледа Дейвид по-страховито от Грейс. — Ние нямаме нищо общо с неговите разходки.

— Знам — кимна Исяя. — И съм сигурен, че Дейвид не е замислял нещо лошо. Както казах, детско любопитство.

— Значи няма да ни върнете вкъщи? — попита Грейс.

— Не бих искал, ако може да се избегне. Ще го наречем изпитателен срок.

— Което значи? — повдигна вежди Наталия.

— Нощем ще заключваме стаите ви. При извънреден случай вратите ще се отворят автоматично. Иначе ще стоите вътре.

— Нещо като домашен арест? — предположи Дейвид.

Исяя повдигна вежди и кимна.

— Може и така да се каже, предполагам. Нормално следствие.

— Значи сме затворници — отбеляза Наталия.

— Нищо подобно — възрази Исяя. — Можете да се обадите на родителите си да ви приберат. Ако обаче решите да останете и да работим заедно, това са моите условия.

Исяя срещна погледа на всеки поотделно. Виктория стоеше зад него и Дейвид не виждаше изражението ѝ. Очите на Шон вече не го смразяваха чак толкова. Наталия, изглежда, не му се сърдеше — за разлика от Грейс. Дейвид знаеше какво си мисли сестра му. Креци му наум, че пак я е забъркал в неприятности. Е, не беше виновен той, че баща им винаги я караше да се чувства отговорна за брат си. Дейвид дори не го искаше.

— Е? Какво ще кажете? — попита Исяя. — Да се обадя ли на родителите ви? Вероятно ще успеят да ви вземат още тази вечер.

— Аз оставам — отговори Шон. — Бездруго нямам намерение да излизам от стаята нощем.

— Аз също оставам — каза Грейс. — И се извинявам от името на брат си.

Дейвид подбели очи.

Виктория погледна към Наталия.

— А ти?

— Ще остана — отговори Наталия. — Но ще се чувствам като затворник.

— Надявам се това да се промени — каза Исаия и се обърна към Дейвид: — А ти? Нашият автомобилен ентузиаст?

Думите му потвърдиха подозренията на Дейвид, че са го видели да се качва в спортната кола. Исаия обаче явно не предполагаше, че е чул разговора му с Коул, и затова не бе предприел по-драстични мерки. За да приспи всякакви съмнения, Дейвид трябваше да се престори, че не се страхува и не иска да си тръгне.

— И аз оставам — каза той.

— Край на нощните екскурзии? — попита Исаия.

— Щом вратата е заключена... — сви рамене Дейвид.

Исаия кимна.

— Радвам се, че постигнахме съгласие. Пожелавам ви приятна вечеря.

Той се обърна и излезе от стаята.

Виктория се усмихна.

— Ще се видим утре сутринта.

Тя също излезе и щом вратата се затвори зад нея, Грейс скочи на крака.

— Кога ще пораснеш?

— Кога ще ме оставиш на мира? — тросна се Дейвид.

— Когато престанеш с детинщините — отвърна тя.

— Хей, чуйте! — намеси се Шон. — Все ми е едно дали ще пораснеш, Дейвид. Но не ни замесвай в бъркотии. Ясно? Някои от нас наистина вземат сериозно това. Аз например.

— Аз също — додаде Грейс.

Дейвид поклати глава. Усети как ушите му се сгорещават и устата му пресъхва.

— Все тая — рече той.

— Все тая! — разпери ръце Грейс. — Не ми дрънкай глупости, Дейвид.

— Всъщност мисля...

— Семейната ви свада ми омръзна — прекъсна го Шон. — Просто от тук нататък не ме забърквай в неприятности. И мен, и другите. Става ли?

Дейвид побутна очилата си нагоре и свъси вежди.

— Е? — изгледа го мрачно Грейс.

Дейвид кимна. Едва-едва.

— Добре — каза Шон. — Отивам си в стаята. Ще се видим утре сутринта.

И излезе от трапезарията.

— И аз си лягам — каза Грейс. — Дойде ми до гуша.

Дейвид остана сам с Наталия. Поседя няколко минути и след като се поуспокои, наруши мълчанието.

— Ти не каза нищо.

— Мислех.

— За какво?

— За моята симулация.

— И?

Наталия се поколеба.

— Реших, че не искам Исая да намери Райската реликва.

16.

Идеята за спасителна операция допадна на Хавиер. Не му харесваше обаче да остане тук и пак да бездейства, а Грифин явно не възнамеряваше да ги вземе със себе си.

— Имаш нужда от нас — каза Хавиер.

— Нима? — повдигна вежди Грифин. — Защо?

— Приятелите ни не те познават — отговори Хавиер. — Мислиш ли, че ще тръгнат с теб? Ами ако тамплиерите са ги убедили, че асасините са лошите момчета?

Усмивката на Грифин издаваше известно самодоволство.

— Повярвай ми, мога да ги отведа против волята им.

— Четирима тийнейджъри? — напомни му Оуен. — Няма да е лесно.

— Но е осъществимо — каза Грифин.

— По-лесно ще е, ако ни вземеш — настоя Хавиер. — Ще дойдат с нас.

— Нима? — повдигна вежди Грифин.

— Да — отвърнаха в хор Хавиер и Оуен.

Асасинът поклати глава.

— Това не ти е полицейският склад. „Абстерго“ има по-добра охрана от някои държавни глави.

— Още една причина да ни вземеш — не се отказа Хавиер. — Как ще изведеш оттам четирима души, ако ти нямат доверие?

— Не сте напълно обучени. — Грифин се извърна и тръгна към работния плот до стената, където бяха подредени оръжията. — Ще ми пречите.

— Заведе ни на върха Макгрегър — напомни му Оуен.

— Защото трябваше да разпознаете Райската реликва.

— А сега приятелите ни трябва да разпознаят нас — натърти Хавиер.

Грифин извади нещо като пълнител от ръкавицата си и го смени с друг. Хавиер предположи, че е батерия за електрическото острие.

После асасинът започна да прикрепя разни приспособления върху китката си — пистолет със стрелички, електроника с антени и подвижни екрани.

— Миналия път, когато бяхте с мен, нарушихте заповед — каза той.

— Няма да се повтори — обеща Оуен.

— А и наистина ти трябваме — повтори Хавиер. — Ядоса се, когато Ребека си тръгна, защото си притеснен. Не мисля, че изгаряш от желание да действаш сам.

Грифин кимна.

— Може би си прав.

— Тогава ни вземи да ти помогнем — каза Хавиер. — Обучаваше ни. Сега ще видиш какво сме научили.

Грифин прибра още оръжия и джаджи в джобовете на коженото си яке и се облегна на плота.

— Добре.

— Добре ли? — не повярва на ушите си Оуен.

— Да. Запасявайте се — каза Грифин.

Хавиер и Оуен се спогледаха и приближиха до работния плот. Хавиер избра обичайното си оборудване и снаряжение. Особено се бе привързал към пистолета със стрели. Този път обаче Оуен също взе един.

— Джъ използваше нещо такова — обясни той. — Свикнах някак с него. Спаси й живота.

— Ясно. — Хавиер кимна и грабна няколко от познатите му гранати; върху плота обаче имаше други оръжия, каквито не бе виждал в склада на Грифин. Взе цилиндър с размерите на тънка кутийка кока-кола. — Какво е това?

— Пареща граната — отговори Грифин. — Излъчва енергия подобно на микровълнова фурна. Изпържва горния слой на кожата. Все едно лежиш върху пирони, но не е смъртоносна, макар да ти се иска да умреш.

Хавиер пъкна една в джоба си.

— А това? — попита Оуен, вдигнал поредното подобие на пистолет.

— Лазерна цев. Насочваш я към лицето и причинява временна слепота.

— Повечето неща май служат за диверсия — отбеляза Хавиер.

— Защото самият асасин е истинското оръжие — отвърна Грифин. — Правителствата избиват безогледно с дроне и бомби. Тамплиерите също сеят безлика смърт и погубват невинни жертви. Ние сме различни. Асасинът убива само когато е решил да отстрани и съблюдава Кредото. Заставаме лице в лице с противника, без свян и без страх. Позволим ли на друг да убива вместо нас, значи не сме по-добри от останалите.

Хавиер откри известна доблест в това.

— Снаряжете се и да тръгваме — подкани ги Грифин.

Хавиер взе още няколко гранати и стрели за пистолета, после забеляза, че Оуен е застанал до масата с уликите и ги оглежда.

— Хей! Ще се занимаем с тях, когато се върнем.

— Добре — кимна Оуен. — Да вървим!

Излязоха от къщата след Грифин, прекосиха буренясалата поляна и влязоха в плевнята, където Хавиер бе паркирал колата.

— Не си я заредил, нали? — подхвърли Грифин.

Хавиер не отговори и получи сръчкване с лакът от Оуен.

— Качвайте се — махна им Грифин.

Оуен седна отпред, Хавиер — отзад. Грифин довлече голяма туба с бензин от ъгъла на плевнята и напълни резервоара. После седна зад волана, запали мотора и потеглиха.

Вече беше късно следобед. Грифин им обясни, че до „Абстерго“ ще пътуват няколко часа. Стигнаха до магистралата и се насочиха на север, заобиколиха хълмовете и пак свърнаха на изток към планината зад възвишенията. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-нависоко и нагъсто растяха дърветата. Небето притъмня. Не след дълго по предното стъкло затрополиха капки дъжд и се свечери.

Когато стигнаха до стръмен склон и ушите на Хавиер заглъхнаха, Грифин отби колата от шосето.

— Оттук ще вървим пеша и ще си отваряме очите на четири, за да не ни уловят охранителните системи на „Абстерго“.

Хавиер погледна през стъклото. От двете страни на асфалтовия път се стичаха ручейчета.

— Дано качулките да са непромокаеми.

— Непропускливи са, но явно не действат срещу мрънкане — каза Грифин.

— Това беше добро — отбеляза Оуен с равен глас.

— Слушайте. — Грифин прочисти гърло. — От тук нататък следете какво правя и изпълнявайте командите ми. На няколко мили сме, но скоро ще стигнем до камерите и електронните сензори. Не бива да ни засичат.

— Как ще ги избегнем? — попита Оуен.

— С Орловото зрение — отговори Грифин. — И двамата го притежавате. Откривайте охранителните устройства и ги заобикаляйте.

— Ясно — кимна Хавиер, макар да се поизнерви. Орловото му зрение не беше нито вродено, нито добре развито, както у Оуен.

— Комплексът се състои от пет сгради. Приятелите ви се намират в една от тях. Хайде да ги отведем оттам!

Тримата отвориха вратите на колата и излязоха под дъжда. Грифин се оказа прав — якето и качулката на Хавиер го пазеха сух, ако не броим капките по носа и бузите му.

— Трябва да се движим бързо — каза Грифин. — Вече видяхте каква технологията за улов на асасини има „Абстерго“. Налага се да я надхитрим.

Тук горе въздухът беше по-студен и по-свеж, недосегнат от градската пушилка. Хавиер вдиша дълбоко и усети как се пречиства.

— Готови ли сте? — попита Грифин.

— Да — отговори Оуен.

— Да — додаде Хавиер.

— Да действаме! — махна им Грифин.

Шмугна се сред дърветата и Оуен и Хавиер го последваха. Земята бе сравнително равна, с оскъдна растителност сред постоянния килим от борови иглички и листа. Короните на дърветата се издигаха нависоко и нашироко, клоните им бяха естествен заслон от дъжда. Прескочиха няколко големи сиви скали и прекосиха два-три потока, разпенени от валежа.

Хавиер се осланяше на Орловото зрение. Отдавна бе разбрал, че тази способност не изисква целенасоченост. Точно обратното — напомняше игра на футбол. При наказателен удар Хавиер се отърсваше от напрежението и оставяше тялото му да прави каквото знае. Същото беше при Орловото зрение. Осезанията му попиваха гледките,

миризмите, звуците и цялостната атмосфера наоколо, събирайки информация сякаш без съзнателното му участие.

Когато стигнаха до първата инфрачервена камера, Хавиер веднага я усети. Прецени обхвата и накъде да се придвижи, за да не го засече. И тримата останаха незабелязани. Плъзгаха се между дърветата по-тихи от дъжда и щом Грифин посочи мрежа от препъващи жици по земята, Хавиер се изкачи по съседното дърво — оказа се по-лесно, отколкото да се катери по стени. Оттам скачаха от клон на клон и слязоха отново, за да заблудят следващата камера.

Не след дълго изминаха две мили. Пороят бе смрачил деня порано. Грифин им даде знак да спрат в подножието на стръмен склон.

— И двамата се справяте добре — похвали ги той. — „Етерът“ се намира на върха на хълма.

Хавиер погледна нагоре, ала не видя върха.

— Охранителните камери ще са повече и по-трудно ще ги избягваме — продължи Грифин. — Оттук ще се придвижваме бавно. Бъдете нащрек. Освен на камери може да се натъкнем на въоръжена охрана.

Хавиер и Оуен кимнаха и Грифин пое по склона. Влажната земя се хлъзгаше, Хавиер залиташе и продължаваше нагоре на четири крака. Не след дълго се натъкнаха на първото препятствие — редица камери, обхождащи гората.

Прикриха се зад дърветата и Грифин задейства екран върху ръкавицата си.

— Подгответе се за спринт — прошепна той и протегна ръка към една от камерите.

От ръкавицата се проточи тънък лъч пулсираща светлина.

— Сега! — просъска Грифин.

Тримата се втурнаха напред и Хавиер видя пролуката, отворена от застиналата камера. Шмугна се през тесния процепа, Оуен и Грифин го последваха. Щом преминаха отвъд, камерата поднови наблюдението.

— Какво беше това? — попита Оуен.

— Лазерно смущение — обясни Грифин. — Камерите са умни, програмирани да долавят движение. Изпратих сигнал, който временно блокира софтуера.

Грифин продължи напред и Хавиер прошепна на Оуен:

— Трябва да се снабдя с такава ръкавица.

Изкачиха още двайсетина метра, избягвайки охранителните камери. Хавиер забеляза по дърветата автоматични сензорни оръжия, готови да се задействат. Дъждът не стихваше, ръмеше упорито и той зърна как от устата му излитат бели облачета.

— Телесната температура може да ни издаде — прошепна Грифин. — Якетата ни прикриват, но ако застудее много, ще се откروим в околната среда.

— Какво ще правим? — попита Хавиер.

Грифин поклати глава.

— Запазете спокойствие, за да не повишите кръвното си налягане и да не прегреете. Ако ни засекаат отдалеч, трудно ще се доберем до приятелите ви.

Склонът скоро стана по-полегат и по-лесно проходим, но дърветата оредяха и укритията от все по-многобройните камери намаляха. Напредваха с кратки спринтове, подскоци и претъркулване от място до място, бавно и предпазливо.

После стигнаха до ограда, висока шест метра, и то не от тел както онази около полицейския склад, а от кръстосани нагъсто дебели греди. Земята от двете ѝ страни бе прочистена от храсти и дървета в протежение поне на десетина метра. Най-вероятно бе електрифицирана и оборудвана със сензори за допир.

Грифин я обходи с поглед, дъвчейки устни. Вдигна ръкавицата си.

— Да видим какво ще ни кажат защитните устройства.

Хавиер и Оуен зачакаха.

Отвъд оградата, далеч от дърветата, Хавиер зърна сграда, изглежда направена от стъкло. Цялата бе озарена от светлина и коридорите и помещенията се виждаха като на длан. Успеяха ли да се промъкнат наблизко, това вероятно щеше да ги улесни да открият приятелите си.

— Не научих много — каза Грифин. — Опитаме ли да се покатерим по нея, вероятно ще разберат. Разбием ли отвор, ще разберат. Деактивираме ли я, ще разберат. Трябва да я прескочим, без да я пипаме. Иначе ще оповестим, че сме тук.

— Сградата не е далеч — посочи Хавиер.

— Да, но комплексът е голям. Тази е една от пет — отвърна Грифин.

— Можем ли да я прескочим? — попита Оуен.

Грифин погледна към оградата с присвити очи.

— Не. Ще пусна въже над нея, но съм почти сигурен, че и така ще ни забележат.

— Май нямаме избор — отбеляза Хавиер.

Грифин огледа дърветата от двете страни на оградата и явно взе решение. Изкатери се по най-близкия ствол и изчезна сред клоните. Изкачи се по-нависоко от оградата и изстреля нещо между дърветата — тънко въже, едва забележимо в мрака.

Подсвирна им тихо и Хавиер и Оуен се изкатериха при него. Хавиер огледа оградата отгоре, после обходи с очи въжетото, което изчезваше на петнайсет метра сред дърветата. Орловото му зрение долови няколко камери. Спуснеше ли се по тънката корда, нямаше начин да се отклони, за да ги отбегне.

— Трябва да се придвижим бързо — Грифин монтира нещо като халка с макара върху въжетото. — Хвацате и се придърпвате с другата ръка. Засече ли ви охраната, продължавате напред. — Кимна към Оуен. — Ти си пръв.

Оуен си пое дълбоко дъх и стисна халката.

— Ще се видим от другата страна — каза му Хавиер.

Оуен кимна.

— Отблъсни се от дървото — инструктира го Грифин.

Оуен приклепна, опрял ходило в ствола.

— Раз-два...

Преди да довърши, запищя сирена. Хавиер се сепна и едва не падна от клона. Ярки прожектори светнаха по оградата, чуха се далечни викове.

— Нас ли усетиха? — попита Хавиер.

— Не мисля — поклати глава Грифин. — Камерите не могат да уловят въжетото, а Оуен още не е тръгнал. Нещо друго задейства защитата. Ще блокират достъпа до сградите и по-трудно ще се вмъкнем вътре.

— Какво следва? — попита Оуен.

— Прехвърляме се през оградата. Бързо!

Оуен кимна, пак зае позиция и се оттласна напред. Халката жужеше по кордата, Оуен се отблъскваше със свободната си ръка. Покри разстоянието за нула време и изчезна сред дърветата. Грифин монтира втора халка.

— Сега си ти.

Хавиер сграбчи халката и последва Оуен. Придвижването беше по-трудно, отколкото изглеждаше. Хавиер се чувстваше изложен на показ и уязвим. Някой би могъл като нищо да го застреля във въздуха. Той се придърпваше, плъзгаше и придърпваше, докато се скри сред дърветата в далечния край.

— При други обстоятелства щеше да е забавно — констатира Оуен.

Сирените млъкнаха, но прожекторите останаха включени.

— Какво ли значи това? — почуди се Хавиер.

Сред дърветата проехтяха викове, униформени служители на „Абстерго“ изскочиха от гората и излязоха на откритото пространство пред оградата, близо до Хавиер и Оуен. Бяха осмина и носеха познатите черни екипи, каски за прихващане на асасини и оръжия. Не след дълго един от тях посочи въжето и всички погледнаха натам, където беше Грифин.

— Да се махаме оттук! — прошепна Хавиер.

Оуен вече бе извадил електромагнитна граната. Подхвърли я към агентите на „Абстерго“, но не последва нищо.

— Грифин ще трябва да влезе по друг начин — каза Хавиер. — Останем ли тук, ще ни хванат.

Оуен кимна и Хавиер се прокрадна бързо и безшумно до съседното дърво. Притичвайки от дърво до дърво, двамата се отдалечиха на безопасно разстояние и залегнаха. Стъклената сграда се намираше наблизко и сега Хавиер видя още две, свързани с покрити коридори.

Бяха се добрали до „Етера“, ала трябваше да се справят сами.

17.

Грейс лежеше в стаята си, кипнала от яд. Не беше изморена, та да ѝ се спи. Обаче беше изморена от Дейвид. До неотдавна се чувстваше отговорна за него и най-важното — това не ѝ пречеше. Дейвид беше малкият ѝ брат и с радост го наглеждаше.

После Монро ги въвлече в тази подмолна война и единствената ѝ цел беше двамата с Дейвид да се измъкнат невредими. Докато участваха в симулацията в Ню Йорк, главната ѝ грижа пак беше Дейвид. Развоят на симулацията обаче обърка всичко.

Дейвид преживяваше спомените на Ейбрахам, а Грейс — на Илайза, дъщерята на Ейбрахам. Смяната на ролите оплете някак ума ѝ, защото внезапно Дейвид започна да се грижи за нея. Преживяването се отрази и на него, понеже оттогава не я слушаше, както преди. Правеше каквото му щукне.

Разхождаше се нощем например из забранени зони и ги въвличаше в неприятности.

Грейс не знаеше какво да мисли за историята му. Предполагаше, че въображението му се е развихрило. Дейвид не подхождаше зряло. За него „Анимус“ беше игра, а нейната готовност да отговаря за постъпките му някак си се бе изпарила. Чувстваше се изтощена. След запознанството със спомените на Масире мечтаеше за брат, на когото може да разчита.

Навън продължаваше да вали. Грейс се вслуша в трополенето на капките и се почуди къде ли ще я изпратят утре.

В спомените на кой ли предшественик ще се озове? Може би този път тя ще открие Райска реликва, а Шон и неговият викинг ще останат с празни ръце.

Мислите ѝ се рееха и не след дълго се унесе в сън, приспана от дъжда. После ключалката изщрака, вратата се заключи автоматично и я стресна.

Грейс погледна към нея и въздъхна. Не ѝ харесваше да е залостена вътре. На никого не му харесваше. Така стояха нещата обаче,

благодарение на Дейвид.

Грейс стана и отиде да си измие зъбите, окъпана в ярката и студена светлина в тясната баня. После се приготви да си облече пижамата, но в същия момент се включи алармата.

Пискливата оглушителна сирена сякаш огласяше целия комплекс.

Авария?

Грейс погледна към вратата. Чакаше да се отвори, както бе обещал Исая. Ключалката обаче не се задейства. Мина секунда, после още една, но вратата не се отваряше. Алармата продължаваше да вие. Грейс усети как по гърба и ръцете ѝ пролазват тръпки. Отиде до прозореца и погледна навън. Видя само далечни светлини, проблясващи сред дърветата.

Пожар ли е пламнал? Или е възникнало нещо друго? Или пък е обучение?

Грейс натисна бравата за всеки случай, но вратата не се отвори. Тя заснова из стаята и след няколко минути алармата просто млъкна.

Грейс спря и се заслуша. Не чу нищо, само лампите отвън не угаснаха.

Каквото и да беше, явно бе отминало. Грейс реши, че в крайна сметка сигурно е било някакво обучение. Следващия път не би било зле Исая и Виктория да ги предупредят.

Тя остави лампата в банята да свети и си легна, но не облече пижамата, в случай че се наложи пак да скача заради друга аларма. Доста време мина, докато успее да се унесе отново.

* * *

Вратата пак изщрака и я събуди.

Грейс седна в леглото.

Нещо не беше наред. Огледа се, наострила слух. После разбра — беше банята. Лампата бе угаснала. Всъщност всички лампи в тази част на „Етера“ бяха изключени, дори външните.

Вратата на стаята ѝ се откряна и тя скочи от леглото.

— Грейс?

— Дейвид?

Вратата се отвори и брат ѝ влезе вътре.

— Какво става? — попита го тя.

— Не знам. Вратата ми се отключи.

— Моята също. Токът спря.

— Да потърсим ли Наталия и Шон?

Грейс се съгласи и двамата излязоха в тъмния и смълчан коридор, осветен само от лунното сияние, процеждащо се през мокрите от дъжда стъкла. Бурята обаче явно бе отминала.

Свърнаха по друг коридор и буквално се сблъскаха с Наталия, която изпищя тихо и отскочи назад. После ги позна.

— Добре ли си? — попита я Дейвид.

— Да. А вие?

— И ние — каза Грейс. — Чу ли сирената?

— Да — отговори Наталия.

— Виждала ли си Шон? — попита Дейвид.

— Сигурно е в стаята си.

Тримата продължиха по коридора и видяха, че вратата на Шон е открехната както техните.

— Шон? — прошепна Наталия през пролуката.

Нищо.

— Шон — подвикна Дейвид.

Грейс чу как се отмятат завивки и сънено:

— Ъм... Кой е?

— Ние сме, Шон — отговори Дейвид. — Токът спря.

— Чакайте — каза Шон.

След малко чуха познатото трополене на количката и той отвори вратата.

— Какво правите? Не бива да излизате от стаите.

— Токът спря — повтори Дейвид.

— Е, и?

— Не чу ли сирената? — попита Грейс.

— Каква сирена? — учуди се Шон.

— Шегуваш ли се? — повдигна вежди Грейс.

Шон разтърка очи и се прозя.

— Наистина нямам представа за какво говорите.

Грейс знаеше, че нещо се случва, и макар да изглеждаше невъзможно, Шон явно го беше проспал. Тя огледа коридора в двете

посоки, чудейки се какво да направят.

— Тук ли ще останем? — попита Наталия, която очевидно си задаваше същия въпрос.

— Разбира се — отговори Шон. — Къде другаде да отидем?

— Не знам... Нещо не е наред — каза Дейвид.

Шон разпери ръце.

— Просто е спрял токът.

— А сирената? — напомни му Дейвид.

— Ще поогледам — каза Наталия и се отдалечи от тях.

— И аз — Дейвид тръгна след нея.

Шон се обърна към Грейс с полуотворена уста и сбърчено чело и тя разбра какво си мисли. Точно такава нещо вече ги бе забъркало веднъж в каша, а той не искаше да го изгонят от „Етера“. Грейс също не искаше.

— Няма да участвам в това. — Шон поклати глава и избута количката назад към стаята. — И не искам да го отнеса заради вас, хора.

При тези думи той затвори вратата.

Наталия и Дейвид бяха спрели на няколко крачки. Обърнаха се.

— Идваш ли, Грейс? — попита Дейвид.

Тя не искаше да ходи никъде. Но за разлика от Шон беше чула алармата, а сега нямаше и ток. Нещо определено не беше както трябва и Грейс реши, че каквото и да случва, не би желала да се изправи сама срещу него.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Наблизо — отговори Наталия. — Искам да видя какво става в другите сгради. Дали и там е спрял токът.

Добро предложение. Тримата се прокраднаха на пръсти до първия стъклен проход — беше тъмен, а и главната сграда в отсрещния край също тъмнееше.

— Да видим другата — прошепна Дейвид.

Върнаха се обратно към най-отдалеченото крило на сградата. Грейс беше наострила слух и зрение дотолкова, че започнаха да ѝ се привиждат и чуват неща. Сред гората сякаш крещяха хора. Или пък не си измисляше, което беше още по-тревожно. Не виждаше нищо навън.

Стигнаха до втория остъклен коридор. Вратата към него бе затворена и за разлика от ключалките в техните стаи, тази беше

останала залостена. През прозорците обаче се виждаше, че лампите не светят и в съседната сграда.

— Какво става? Къде са всички? — попита Дейвид.

— Сигурно е пламнал пожар — предположи Наталия. — Затова е спрял токът и сирената млъкна.

— Може би, но... — Преди Грейс да довърши, вратата към тунела изщрака и се отвори.

Заслепи я фенер, после ярката светлина отскочи към Наталия и Дейвид. Тримата застинаха, вперили очи в мъглявия силует срещу тях.

— Ето ви и вас — каза той.

Грейс позна гласа. Дълбокият тембър се бе запечатал в ума ѝ.

— Монро? — прошепна Дейвид.

Фенерът се насочи към пода, осветявайки коридора под ъгъл, и всички видяха, че е той. Носеше същата черна униформа като агентите на „Абстерго“, дългата му коса бе прибрана на тила, козята му брада изглеждаше по-дълга, лицето — по-изпито.

— Добре ли сте, деца? — попита Монро.

— Да — отговори Грейс. — Какво...

— Ти ли беше? — прекъсна я Дейвид, махвайки нашироко с ръка.

— Да. Прекъснах тока и сега ще ви изведе оттук. Къде са другите?

— Шон е в стаята си — осведоми го Дейвид.

— Оуен и Хавиер?

— Не знаем — отговори Наталия. — Избягаха в същия ден, когато изчезна и ти.

Монро наклони глава и се понамръщи.

— Добре... Значи сте само вие. Ще вземем Шон и...

— Няма да дойде — каза Грейс.

— Как така? — повдигна вежди Монро.

— Иска да остане тук. Сигурна съм.

Монро кимна бавно.

— Сам трябва да реши.

Грейс също не знаеше какво да мисли за Монро след всичко, което Исаия им бе наговорил за него. Да му се довери ли, или да го предаде? Наистина ли е нестабилен и живее извън закона? Определено не би искала да е на неговото място.

— Не биваше да идваш тук — каза тя.

Дейвид се обърна към нея.

— Защо?

— Спокойно — обади се Монро. — Предполагах, че ще стане така. Исая е изключително убедителен. Знае точно какво искате да чуете и го казва точно когато имате нужда да го чуете.

— Разказа ни за теб — вметна Грейс.

— Сигурен съм, че ви е казал нещичко. — В гласа на Монро се прокрадна гняв. — Едва ли сте научили цялата история. Сега обаче няма време за подробности. Всеки от вас трябва сам да реши дали да дойде с мен, или не.

— Аз идвам — каза Наталия.

Думите ѝ изненадаха Грейс. Мислеше, че Наталия помага доброволно на тамплиерите да постигнат целта, довела ги тук, а в момента тя беше най-близо до нея.

— И аз идвам — каза Дейвид.

— Какво? — Грейс се обърна рязко към него. — Никъде няма да ходиш!

— Напротив — възрази брат ѝ. — Знам, че не ми вярваш, но е въпрос на време Исая да те нарочи. Вече ни заключва нощем. Идвай с нас, Грейс!

— Остави я да реши сама — намеси се Монро. — Няма да насилвам никого. Но не бива да се бавим. Трябва да тръгнем веднага.

— Как? — попита Наталия.

— С кола. Насам! — махна с ръка Монро.

Той пое по коридора, откъдето беше дошъл. Наталия го последва, Дейвид мина през вратата, ала след няколко крачки се обърна.

— Идваш ли? — попита.

Грейс се колебаеше. Краката ѝ сякаш бяха циментирани в пода. Не знаеше дали да се довери на Монро, но Дейвид също имаше право. И тя имаше съмнения за Исая. Ала все пак? Как да се откаже от всичко, което „Абстерго“ и тамплиерите ѝ предлагат?

— Грейс? — подкани я Дейвид.

— Не знам...

Лампите примигнаха и светнаха. Грейс и Дейвид погледнаха едновременно нагоре, после вратата към коридора избръмча и започна

да се затваря.

— Не! — Дейвид се втурна към нея.

Грейс също, но тя се захлопна, преди да стигнат до нея. Ключалката изщрака и ги раздели. Грейс натисна бравата — не поддаде, защитният сензор вече работеше.

— Можеш ли да отвориш от твоята страна? — подвикна Грейс през вратата.

— Не — дойде приглушен отговор. — Не става!

— Лошо! — възкликна Монро. — Съжалявам. Но трябва да тръгваме!

— Грейс! Счупи стъклото! — извика Дейвид.

— Не може — каза Монро. — Бронирано е.

Нямаше как да преодолеят препятствието, а ако онези от другата страна, включително брат ѝ, не побегнеха веднага, щяха да ги заловят. А заловяха ли Дейвид и Наталия с Монро, Грейс се страхуваше, че ще пострадат. Не искаше да вярва, че Исаия би им посегнал, но сега, когато малкият ѝ брат бе от другата страна на вратата, не желаше да поема рискове.

— Тръгвай! — каза му тя.

— Какво?

— Тръгвай. Бягай оттук!

— Няма да те оставя — отсече Дейвид.

— Напротив. Винаги съм те пазила от неприятности. Не искам да пострадаш сега. Върви!

— Но...

— Дейвид, сега или никога! — извика Монро.

Безкрайна секунда тишина.

— Хайде! — махна с ръка Грейс.

— Ще се върнем да те вземем. Обещавам — каза Дейвид. Грейс все още не беше сигурна дали го иска. Отвореше ли се вратата, пак щеше да се подвоуми дали да мине през нея. Може би двамата е брат ѝ вървяха по различен път. „Анимус“ и „Абстерго“ бяха променили всичко. Знаеше само, че трябва да отпрати Дейвид далеч от опасността. После щеше да е свободна да се погрижи за себе си.

— Чао! Тръгвай! — каза тя.

Мълчание.

— Чао, Грейс!

От другата страна на вратата изтрополиха забързани стъпки.
Отдалечиха се и после настъпи тишина.

18.

Оуен и Хавиер обикаляха край стъклената сграда, отбягвайки камерите. Надяваха се Грифин скоро да се присъедини към тях. Оуен още не разбираше какво е задействало алармата, но тамплиерите явно бяха на крак. Агенти на „Абстерго“ патрулираха навсякъде, но за щастие не всички носеха сензори за засичане на асасини.

— Защо електромагнитната граната не проработи? — попита Оуен.

— Електронните компоненти са обезопасени. С изолация от медна сплав може би. Усъвършенстват се.

— Гадост!

— Какъв е планът сега? — озърна се Хавиер. — Аз мисля да влезем.

Оуен се съгласи. Грифин сигурно щеше да се вкисне, но той не беше тук, а имаха да изпълняват задача.

— Ей там има вход — посочи Хавиер.

Тръгнаха към сградата, придържайки се извън обсега на камерите. Стигнаха до вратата и Оуен забеляза електронната ключалка. Изглежда се отваряше с пръстов отпечатък или други биометрични данни, комбинирани с код. Оуен извади втора електромагнитна граната.

— Пак ли? — повдигна вежди Хавиер. — Само тази песен ли знаеш?

— Струва си да пробваме.

Оуен активира гранатата и халоса охранителната конзола. Както в случая с агентите, не последва нищо.

— Има защита — констатира Хавиер.

— Трябва да науча нова песен — каза Оуен.

— Ще се вмъкнем другояче.

— Как? Да счупим ли стъклото?

— Много е шумно.

— През покрива?

— Да пробваме.

Трудно беше обаче да намерят откъде да се изкачат по стъклената стена. Оуен се почуди дали тамплиерите не са предвиждали точно това, когато са проектирали сградата. Мястото изглеждаше недостъпно за асасини. Най-сетне откриха дърво, сравнително близо до единия ъгъл на постройката. Изкатериха се до височината на втория етаж, където имаше балкон, но разстоянието до него беше доста голямо.

— Имаш ли въже? — попита Хавиер.

— Мисля, че мога да прескоча.

— Сериозно?

Оуен се надяваше да успее. В спомените на Вариус и Джъ беше скачал толкова, но те бяха обучени асасини, а и още не бе изпробвал този Ефект на преливане. Времето и възможностите им обаче намаляваха. Оуен се окуражи мислено и се подготви за скок.

— Оуен — каза Хавиер. — Ще паднеш от високо, ако не стигнеш дотам.

— Хрумва ли ти нещо друго...

— Шшт!

Хавиер вдигна ръка и посочи надолу.

Оуен погледна и видя агент на „Абстерго“ да върви към дървото. По лицето на Хавиер пробяга усмивка и Оуен разбра, че е замислил нов план. Досещаше се какъв. Хавиер му даде знак да се спуснат надолу. Смъкнаха се безшумно и Хавиер извади пистолета си. Оуен също извади своя. Когато агентът застана точно под тях, двамата скочиха едновременно.

Жената падна със стон и преди да успее да се изправи, Оуен и Хавиер я взеха на прицел с пистолетите.

— Горещите! — разпореди Оуен.

Тя се подчини и Хавиер свали каската ѝ. Изглеждаше доста млада, с права руса коса, пълни устни и остра брадичка. Върху значката на гърдите ѝ пишеше „Коул“.

— Търсех ви — каза жената.

Хавиер извади гранатата, причиняваща болка.

— Знаеш ли какво е това, Коул?

Тя издиша през зъби и кимна.

Оуен се усмихна.

— Прави каквото ти казваме и може би няма да те опечем.

— Какво сте намислили? — попита тя.

Оуен притисна пистолета в гърба ѝ.

— Върви!

Тя кимна, без да сваля ръце, и Оуен я побутна напред. Жената вървеше бавно и неохотно, но в крайна сметка стигнаха до вратата.

— Отвори — каза Оуен.

Жената се поколеба и Оуен заби пистолета между лопатките ѝ.

— Отвори!

Коул поклати глава и по бузата ѝ заигра мускул. После сложи палец върху скенера на вратата и въведе код. Ключалката изщрака и вратата се отвори.

— Какви ще ги вършите тук? — попита Коул.

— Ще разбереш, когато се събудиш — отговори Хайвер и я зашемети със сънотворна стреличка.

Тя примижа и след две секунди подбели очи и се свлече на земята. Оуен подритна безжизненото тяло с върха на обувката си. Беше извън строя.

Той мина през вратата и Хавиер го последва. Отвътре ярко осветената сграда бе изработена от стъкло, както и отвън. Прекосиха коридор с кабинети от двете страни. Оръжията им бяха в готовност, Орловото зрение не Оуен работеше на пълни обороти. Стъклените стени разпръскваха отраженията им, сякаш не са сами.

Коридорът водеше до грамаден атриум. Оуен вдигна поглед към тавана на няколко етажа над тях. Ескалатори и стълбища се изкачваха от етаж до етаж и всяко ниво гледаше към откритото пространство долу. Асасините се криеха в порутени къщи и складове, а тамплиерите преследваха своите цели сред разкош и удобства. Несъответствието в могъществото и богатството наглед обричаше на провал мисията на асасините.

— Накъде? — попита Хавиер.

— Не знам. Да погледаме — отвърна Оуен.

Успяха обаче да направят едва три-четири крачки по лъскавия под на атриума и лампите угаснаха по една, а сградата сякаш издаде електрическа въздишка.

— Някой спря тока — каза Хавиер.

Очите на Оуен не се бяха приспособили към неочакваната тъмнина, но благодарение на Орловото зрение долови, че приятелят му е на няколко стъпки от него.

— Може би Грифин.

— Дано — прошепна Хавиер.

Решиха да продължат напред. Оуен всъщност се почувства по-сигурен без ярката светлина около тях, а и очите му постепенно свикнаха с мрака. На първия етаж откриха само съвещателни зали и просторна трапезария. Изкачиха се по стълбището до втория етаж, но бързо установиха, че там има единствено офиси.

— Май не държат тук Грейс и другите — предположи Оуен.

— Ще потърсим ли другаде? — попита Хавиер. — Видях стъклен проход към съседната сграда.

— Да проверим.

Слязоха на приземния етаж и прекосиха атриума до стъкления тунел. Нямаше електронна ключалка и вратата се отвори. Хавиер погледна към Оуен и Оуен кимна. Влязоха в стъклен проход и бързо стигнаха до другия край.

Озоваха се във втора, по-малка постройка. Външните стени и тук бяха стъклени, но вътрешните не бяха. Минаха по няколко коридора и Оуен отвори врата. Водеше към по-малка трапезария. В следващия коридор обаче се натъкнаха на нещо, наподобяващо „Анимус“, но по-усъвършенстван модел. Имаше седалка, монтирана към висок до кръста цилиндър с нещо като метален скелет и всякакви приспособления, включително каска.

— Май сме на прав път — каза Оуен.

В следващите стаи имаше същото оборудване за „Анимус“, ако догадката им изобщо беше правилна. Мястото приличаше на фабрика за симулации.

— Общо шест машини — преброи Хавиер.

— Шестима сме — каза Оуен. — Ако тамплиерите бяха заловили всички.

Продължиха напред и откриха нещо като спалня, само че празна. Покривката бе отметната настрани, сякаш някой е скочил бързо от леглото; върху таблата до краката бе провесена момичешка пижама.

— Те са! — прошепна Оуен.

— Но къде са отишли? — попита Хавиер.

Преди Оуен да успее да измисли вероятен отговор, лампите се включиха. Сега всички извън сградата — а в гората имаше много агенти — лесно щяха да ги видят.

— Да проверим в следващата сграда — предложи Оуен.

Хавиер се съгласи и двамата продължиха напред, търсейки друг проход. Стигнаха до стъклен тунел, но вратата имаше електронна ключалка като онази, която Коул им бе отворила. Тамплиерката обаче лежеше в несвяст отвън и нямаше начин да влязат.

— Някой идва — прошепна Хавиер.

Оуен също чу множество тежки стъпки от другата страна на вратата. Двамата се спотаиха зад близкия ъгъл точно когато тя се отвори и висок мъж в катраненочерен костюм мина през нея заедно с неколцина униформени агенти.

— Проверете дали са в стаите си — нареди той.

— Да, сър.

— И намерете Коул! — извика мъжът и всички се отдалечиха с маршова стъпка.

Оуен нямаше представа кой е мъжът, но очевидно беше някакъв шеф и явно също не знаеше къде са Грейс и другите. След малко щеше да открие, че не са в стаите си.

Хавиер потупа Оуен по рамото и посочи вратата. Беше отворена, но се затваряше. Нямаше да стигнат навреме.

Оуен се прицели с пистолета и стреля. Острието се заби в гуменото уплътнение и вратата остана открехната.

— Стана! — прошепна Оуен, искрено изненадан.

Хукнаха към стъкления тунел, Оуен измъкна стреличката и затвори вратата зад тях. Минаха бързо през прохода, който се оказа по-дълъг от предишния. Отведе ги до стълбище, спускащо се надолу по планинския склон, после до коридор към врата, вградена в хълма.

— Влизаме ли? — попита Хавиер.

— Ще търсим, докато ги намерим — отвърна Оуен.

— Дали Грифин е стигнал пръв при тях?

Оуен не знаеше. Отвори вратата и надникна вътре. Пуст коридор водеше до двукрила врата към гараж с автомобили и микробуси. Оуен и Хавиер тръгнаха напред, оглеждайки предпазливо страничните ниши. Оуен се вслушваше и разчиташе Орловото зрение да го

предупреди за заплаха. Спряха пред входа на гаража и той обходи с очи помещението.

Над дузина агенти стояха в гаража на групи по трима-четирима. И не само. Оуен усети и други вътре и се вслуша. Откри го по едва доловимите звуци и движения във вана, където се криеха.

— Те са — прошепна той на Хавиер, сочейки автомобила.

— Обсадени са — отвърна тихо Хавиер.

Положението щеше да се влоши, когато агентите в съседната сграда разберат, че затворниците им са избягали.

— Трябва да им отвлечем вниманието — каза Оуен.

— Не можем да се справим с всичките.

— Длъжни сме да опитаме. Ще зашеметиш с болезнена граната онази група там. Аз ще заслепя другите с лазерния пистолет, а ти ще ги довършиш с арбалета.

Хавиер поклати глава.

— Надявам се да стане.

— И аз. Готов ли си?

Хавиер кимна и извади гранатата. Оуен зареди лазерния пистолет.

— Гледай да я хвърлиш далеч от нас и от вана — прошепна Оуен. — Дай знак!

Хавиер вдигна ръка, готов да метне гранатата, и каза:

— Сега!

Гранатата полетя във въздуха и падна върху цимента в далечния край на гаража. Чу се свистене и четиримата агенти до гранатата се свлякоха и се затъркаляха с писъци по земята. Оуен се втурна в гаража, натискайки спусъка на лазерния пистолет. Пронизващите лъчи се забиваха в очите на другите агенти, объркани от нападението. Хавиер последва Оуен, изстрелвайки сънотворни стрелички е арбалета.

Първият удар мина добре. Девет-десет тамплиери паднаха за секунди. Останалите обаче се прегрупираха и се снишиха зад колите.

— Скрый се! — изкрещя Оуен и двамата е Хавиер приклегнаха зад различни автомобили.

Каските на агентите им позволяваха да си разменят радиосъобщения. Оуен не ги чуваше и не можеше да предугади действията им, а новата защитна система му пречеше да обезвреди електрониката. Благодарение на Орловото зрение обаче той усети, че

шестима врагове приближават дебнешком към тях с вдигнати пистолети. За разлика от него и Хавиер тамплиерите използваша смъртоносни куршуми.

Оуен си пое дълбоко дъх и изскочи иззад колата. Хвърли сънотворна граната и веднага след нея — пушечна за прикритие. Чу още двама-трима агенти да падат в безсъзнание, но после проехтя изстрел и звукът огласи целия гараж. Куршумът не го улучи, но от изненада той изпусна арбалета. Отскочи бързо настрани, сниши се и хвърли още една пушечна граната, за да спечели време и да стигне до автомобилите в отсрещния край на гаража.

Хавиер не бе помръднал от мястото си и щом димът се разнесе, Оуен видя, че четирима агенти са невредими. Затваряха обръча около приятеля му, отрязваха му пътя за бягство, а всеки момент сигурно щяха да дойдат подкрепления.

Оуен не знаеше докъде се простира обхватът на лазерния пистолет, а и тамплиерите бяха с гръб към него. Нямаше повече пушечни гранати и без арбалета не можеше да помогне на Хавиер, освен да се покаже и да предостави на агентите втора мишена.

Понечи да извика, но пак проехтя изстрел. Един агент падна, останалите побягнаха, влачейки ранения си другар.

Гърмежът се раздаде от дъното на далечната редица автомобили, навярно откъм вана, където се криеха другите.

Хавиер се възползва от суматохата, хвърли пушечна граната и се втурна през облака към мястото, откъдето се бе чул изстрелът.

— Оуен! — извика дълбок, познат глас.

Оуен застина.

— Монро?

— Ела при нас! — изкрещя Хавиер.

Оуен изпълзя от укритието си, за да се огледа, но още щом се подаде, изгърмя пистолет. Куршумът се заби в автомобила близо до главата му и рикошира.

Оуен се сниши и извика:

— Държат ме на прицел!

В гаража бяха останали трима агенти. Орловото зрение му показваше къде са, долавяше как бумтят сърцата им и как раздвижват въздуха, дишайки на пресекулки. Не можеше обаче да отвърне на

стрелбата, а Хавиер и Монро също нямаха добър обзор. Агентите се бяха прикрили.

— Монро? — извика Оуен.

— Да! — отвърна Монро.

— Защо си тук?

— За да ви помогна да избягате. Вие с Хавиер защо дойдохте?

— По същата причина.

— Защо Хавиер е въоръжен като асасин? — попита Монро.

— Защото ни обучаваше асасин — отговори Оуен.

Мина секунда.

— Ясно.

— Какъв е планът? — попита Оуен.

В същия момент трополящи стъпки приближиха откъм коридора. Идваха подкрепления.

— Измъквайте се! — изкрещя Оуен; беше достатъчно близо до вратата, за да използва лазерния пистолет. — Ще ви прикривам! Хайде!

— Никакъв шанс — извика в отговор Хавиер.

— Тръгвайте! Изведете другите оттук! — настоя Оуен.

Първите агенти се появиха и Оуен ги заслепи с пистолета.

Отдръпнаха се назад, но дойде нова вълна. Оуен заслепи и тях.

— Изчезвайте бързо! — изкрещя той.

Продължи да стреля, отблъсквайки агентите.

После чу да боботи мотор — особен, могъщ звук като грохот на лавина. Черен автомобил се насочи към вратата на гаража.

Оуен прекрати стрелбата едва когато пистолетът остана без заряд. В помещението веднага нахлуха агенти, но външната врата вече се бе отворила и черната кола профуча през нея, преди да я спрат. После в гаража влезе мъжът с черния костюм и се озърна.

— Докладвайте!

Агентът до него докосна ухото си.

— Сър, прикрийте се. Останаха един-двама необезвредени нарушители.

Мъжът приглади назад русата си коса и извика:

— Излизайте! Разбрахме, че другият асасин ни отвлича вниманието, и свиках цялата охрана тук. Още сто агенти ще дойдат всеки момент. Предайте се и няма да ви нараним.

Другият асасин? Сигурно Грифин бе разсейвал тамплиерите, докато Оуен и Хавиер намерят приятелите си. Оуен издиша шумно. Те поне се бяха измъкнали.

— Исая! — изкрещя Монро.

Оуен се обърна рязко към мястото, откъдето отекна викът. Защо Монро е останал тук? Защо не е избягал с другите?

— Монро? Ти ли си наистина? — попита високият мъж.

— Излизам — отвърна Монро. — Не съм въоръжен.

Оуен го видя да се подава с вдигнати длани измежду два автомобила. Тълпа агенти се втурнаха към него и бързо вързаха ръцете му зад гърба.

Високият мъж, Исая, приближи до него с тънка усмивка.

— Каква изненада!

— Кажи на хората си да свалят оръжията.

— Защо?

— Защото той е дете — отвърна Монро.

Исая огледа колите от двете си страни.

— Свалете оръжията!

Агентите се подчиниха и насочиха пистолетите си към пода.

— Покажи се, Оуен — извика Монро, без да откъсва поглед от Исая. — Няма да те наранят.

Оуен не виждаше друг избор. Послуша Монро и излезе от укритието си.

Исая се обърна към него и зелените му очи проблеснаха свирепо.

— Ти ли си Оуен?

Оуен кимна.

— Значи Хавиер ми открадна колата?

Оуен сви рамене.

— Доведете Оуен в кабинета ми — нареди Исая. — Заключете Монро в килия. Ще нагледам Грейс и Шон.

Явно Грейс и Шон бяха останали тук. Оуен мислеше, че са в черната кола.

— Къде сте ги затворили? — попита той.

Исая склочи вежди.

— Не сме ги затворили. Останаха по своя воля.

Оуен се почуди дали не го лъже, но не оказа съпротива, докато един от агентите му овързваше китките с пластмасови белезници.

19.

Дейвид седеше отзад, Наталия — отпред, Хавиер — зад волана. Зъбите на Дейвид затракаха, главата му се отметна назад, когато Хавиер даде газ и с ръмжащ мотор реактивната кола изфуча от гаража.

— Съжалявам — каза Хавиер. — Това нещо е чудовище.

Минаха по шосето в комплекса и Дейвид видя всички сгради в „Етера“. Навсякъде имаше тамплиерски агенти, но никой не дръзна да се изпречи на пътя им. Неколцина стреляха по тях, но автомобилът явно беше брониран и повечето дори не вдигнаха оръжия.

Стигнаха до завой и Хавиер натисна спирачките. Дейвид се лашна напред, Наталия се блъсна в командното табло.

— Съжалявам — повтори Хавиер.

— Защо спираме? — попита Наталия.

— Заради него. — Хавиер посочи мъж, който тичаше към колата. Носеше същото кожено яке с качулка като него; от някакво електрическо острие на китката му изхвърчаха искри, но той го прибра.

Хавиер отвори предната врата и изскочи навън.

— Ти караш!

Непознатият зае мястото му, а Хавиер седна отзад до Дейвид. След секунда моторът избоботи и колата се стрелна напред.

— Бива си я! — Мъжът огледа командното табло, свали качулката и разкри на показ обръснатата си глава. — Къде е Оуен?

— Тамплиерите го хванаха — каза Хавиер.

Непознатият изруга.

— А ти коя си?

— Наталия. — Момичето се отдръпна от него.

— Аз съм Дейвид.

Мъжът кимна.

— Грифин.

Наталия погледна назад към Хавиер, после отново към Грифин.

— Ти си...?

— Да — прекъсна я Хавиер. — Асасин е.

— Това притеснява ли ви? Някой иска ли да слезе от колата? — попита Грифин.

Дейвид замълча, Наталия се втренчи напред. Ако Хавиер не беше тук, Дейвид определено нямаше да тръгне с този Грифин. Хавиер и Оуен обаче явно познаваха асасина.

Грифин активира няколко монитора върху командното табло. Единият приличаше на радарен екран; на втори се появи GPS карта, но с повече подробности за терена, другите очевидно контролираха системите на автомобила. Грифин ги почовърка, включи нещо и към бученето на двигателя се прибави натрапчиво жужене.

— Какво е това? — попита Хавиер.

— Система срещу радарно прихващане, предполагам — отговори Грифин. — Заради хеликоптерите.

— Хеликоптери ли? — Дейвид побутна очилата си нагоре и погледна през прозореца.

— Три са. Летят към нас, но няма да ни видят. Хубава кола сте избрали.

— По идея на Дейвид — каза Хавиер.

— Набито око има — одобри Грифин. — Разкажете ми какво стана преди това.

Хавиер обясни как с Оуен бяха решили да потърсят сами Дейвид и другите, как бяха проникнали в „Етера“, заплашвайки Коул, и как след известно издирване бяха открили всички в гаража.

— А ти, Грифин? — попита той.

— Действахте правилно. Аз пък реших да ви поразчистя пътя. Издадох се, за да привлека вниманието на тамплиерите. После ги поразигравах.

Хавиер се обърна към Дейвид.

— Къде е сестра ти?

— Разделиха ни.

— Мисля, че бездруго нямаше да дойде — вметна Наталия. — Шон също не дойде.

— Чакайте! Доброволно ли останаха? — учуди се Хавиер.

Наталия кимна.

— За жалост не съм изненадан — подхвърли Грифин.

— Защо поискаха да останат? — попита Хавиер.

— Не знаеш как е там — отвърна Наталия. — Много ловко карат хората да им изпълняват желанията. Контролират ги.

Наталия имаше право. Исая бе успял да настрои Дейвид срещу собствената му сестра — мъничко — а и Грейс срещу него. В онзи последен момент до вратата обаче Дейвид нямаше да я изостави, ако тя не бе настояла. Тревожеше се за нея. Какво ли ще направи Исая сега, след бягството? Как ще обясни нещата на баща им? Още ли се нуждае от тях, за да открие Райската реликва, та да не им навреди?

— Монро беше там — каза Дейвид.

Грифин кимна.

— Така си и мислех... Сигурно той е подпалил пожара, за да отвлече вниманието на тамплиерите. Исая сигурно се е чудел какво ли става.

Колата се спускаше главоломно по планинския склон. Дейвид току поглеждаше към небето. Хеликоптерите кръжаха горе, но не бяха близо до тях. Най-сетне дърветата останаха зад гърба им и стигнаха до равна земя. Грифин излезе на магистралата и се насочи на юг.

— Какво ще правим сега? — попита Хавиер.

— Ще се спотаим и ще си отваряме очите. Няма начин да организираме втори взлом в „Етера“.

— Значи ще оставим Оуен там? — смая се Хавиер.

— И Грейс? — додаде Дейвид.

— Засега — отговори Грифин. — Ще видим какво ще предприеме Исая и ще обмислим следващия си ход. Може би Ротенберг ще се свърже с нас.

— Кой е Ротенберг? — попита Наталия.

— Информатор на асасините в Тамплиерския орден — обясни Хавиер.

— Междувременно трябва да обсъдим въпроса с Тризьбеца — вметна Грифин. — Близо ли е Исая до втората Райска реликва?

— Питай нея. — Дейвид посочи Наталия. — Тя я видя.

Наталия буквално замръзна, но Дейвид не разбра дали е ядосана, или изплашена.

Грифин погледна към нея.

— Вярно ли е?

— Видях камата — кимна Наталия. — Но още не знам къде е.

— Ще уредим проблема — каза Грифин. — А третото острие?

— Исая няма представа — отговори Дейвид. — Изпраща ни напосоки в спомените на различни предшественици.

— Това може би ще се промени — отбеляза Грифин.

— Защо?

— Монро е при него. И Оуен.

— Оуен няма да проговори — отсече Хавиер.

— Исая е доста убедителен — вметна Наталия.

Хавиер се подсмихна.

— Не познаваш Оуен.

— Никой от вас не познава тамплиерите — посочи Грифин.

Думите му охладиха атмосферата в колата и всички потънаха в мрачно мълчание. Караха на юг по магистралата, после свърнаха на изток сред хълмист пейзаж. Грифин пое по черен път и след миля стигнаха до къща с голяма табела „Не влизай“. Изглеждаше така, сякаш ще се срути, ако някой се облегне по-тежко на нея. Бащата на Дейвид би казал, че я крепи само боята, само дето тази съборетина нямаше боя.

Грифин паркира колата в плевня и ги поведе към вратата. Високите плевели и тревата стигаха до коленете на Дейвид, усещаше през панталоните как върховете им го жулят по прасците.

Асасинът въведе код в неочаквана електронна ключалка и отвори вратата.

— Да побързаме. Вземаме каквото ни трябва и изчезваме.

— Казах ти, Оуен няма да... — понечи да възрази Хавиер.

— Може и да няма избор — прекъсна го Грифин. — Тамплиерите като нищо ще му развържат езика с лекарства. Или ще претършуват ДНК-то му с „Хеликс“. Длъжни сме да приемем, че мястото е разкрито.

Хавиер замълча и Грифин им махна да влязат. Дейвид установи, че отвътре къщата изглежда досущ като отвън. Някога в далечната си история мястото вероятно е било доста приятно и на Дейвид му се стори, че дочува ехо от този отминал живот, докато Грифин и Хавиер ги водеха в мрака към врата под стълбището.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди ги асасинът.

Хавиер заслиза пръв към мазе, което приличаше повече на „Етера“. Грифин имаше „Анимус“ с компютри и монитори и голяма кръгла маса, покрита с папки и книжа. Имаше, разбира се, и арсенал.

— Кротувайте сега — каза Грифин. — Трябва да се обадя на някого.

— Насам. — Хавиер махна на Дейвид и Наталия да го последват. Заведе ги в тъгъл, където имаше сандъци и малък хладилник. Извади бутилки с вода и тримата седнаха.

— Тук ли бяхте през цялото време? — попита Наталия.

Хавиер поклати глава.

— Дойдохме преди два дни. Преди това се криехме в склад.

— Сериозно? — повдигна вежди Дейвид.

— Да, за съжаление — потвърди Хавиер. — Вие сте се разполагали по-удобно.

Дейвид се съгласи, естествено.

— Какво правехте? — попита Наталия.

— Тренирахме — отговори Хавиер. — А Оуен беше в „Анимус“.

— Тренирахте? — намръщи се Наталия и по лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Значи сега си асасин? — наклони глава Дейвид.

— Не и ако питаш него. — Хавиер махна с бутилката към Грифин, който седеше с гръб към тях и водеше видеоразговор с брадат мъж.

— Кой е този? — поинтересува се Дейвид.

— Гавин — отговори Хавиер. — Май е някакъв водач в Братството.

— Така ли се наричат? Братството? — попита Наталия.

Хавиер кимна.

— А вие? В какви симулации бяхте?

— Аз бях пилот през Втората световна война — отговори Дейвид. — Наталия беше монголски боец.

— Оуен се сражаваше с монголците. Беше китайски асасин, жена — каза Хавиер.

— Така ли? — Наталия остави бутилката вода на пода. — Той... той ли беше?

Личеше си, че е разстроена, но Дейвид не разбра защо. Наталия не споделяше подробности за „Анимус“.

— Кой? — попита Хавиер.

Наталия поклати глава и очите ѝ се насълзиха.

— Аз... се бих с китайски асасин. Млада жена. Ранях я. Тежко.

— Той трябва да е бил — каза Хавиер. — Но всъщност не е бил той. А и не си знаела. Не сте били в споделена симулация, както миналия път.

Думите му, изглежда, я поуспокоиха малко.

— Имаш право — прошепна тя.

Хавиер се обърна към Дейвид.

— А как стоят нещата с Шон и сестра ти? Тамплиери ли са?

— Шон може би — сви рамене Дейвид. — Грейс не е.

— Защо остана тогава?

Наталия си взе бутилката с вода.

— Казах ти, не знаеш как е там. Чувстваш се като в затвор, макар че няма решетки.

— Снощи имаше — напомни й Дейвид. — Заклучиха ни в стаите.

— И чашата преля — каза Наталия.

Дейвид вече се бе досетил. Беше решила да не помага на Ися, когато директорът бе обявил новите охранителни мерки.

— Но ми е жал за Шон — добави Наталия. — Ися го манипулира най-много.

Мониторът пред Грифин почерня. Асасинът се изправи и се обърна към тях.

— Ротенберг се е свързал с централата — обясни той. — Не е очарован от нападението. Никак даже. Искал да прекрати всякакъв контакт, но Гавин го разубедил.

— Какво е казал? — попита Хавиер.

— Ися се е задействал. Стреснал се, че Наталия е при нас, и организира експедиция в Монголия. — Грифин приближи до тях. — Знае ли къде е?

— Не точно — отговори Наталия. — Но знае в кой район да търси.

— И кой е районът? — поинтересува се Грифин.

— Бурхан Халдун. Планината, където погребвали великите ханове.

— Обширно място — констатира Грифин. — Но Ися явно е отчаян.

— Знае ли Ися за това скривалище? — попита Хавиер.

— Вниманието му е насочено към Райската реликва. Тук сме в безопасност засега. Ротенберг ще ни уведоми, ако настъпи промяна. — Грифин си извади бутилка вода от хладилника. — Подготовката ще отнеме известно време. Исая ще отлети за Монголия след няколко дни. Разбирам, че те моля за голяма услуга, Наталия. Знам, че тамплиерите са те използвали. Но би ли се върнала в „Анимус“? Трябва да уточним мястото и да стигнем дотам преди Исая.

Наталия не отговори. Стана и отиде до масата с папките. Явно обмисляше как да постъпи.

Всички зачакаха.

Дейвид разбра, че нещата не опират само до тамплиерите. Наталия не искаше да я контролира никой — нито тамплиерите, нито асасините. Може би и тя, както Монро, не желаше нито едните, нито другите да открият Тризъбеца. Но какво щеше да направи Грифин, ако откаже да му помогне?

Не след дълго Наталия се обърна и вирна брадичка.

— Ще ти помогна при едно условие.

— Какво? — попита Грифин.

— Ще ни вземеш в Монголия.

— Не съм... — Грифин изсумтя и разтърка чело. — Не зависи от мен. Възможно е дори аз да не замина за Монголия. Гавин ще реши.

— Ако не ни вземеш, няма да ти помогна. — Наталия скръсти ръце и гласът ѝ прозвуча твърдо и студено като стомана. — Тогава Исая ще намери тризъбеца. Гарантирам.

От малък Дейвид беше научил, че не бива да противоречи на сестра си. Грейс беше невероятно упорита и своенравна като баща им. Сега обаче той видя Наталия в нова светлина и разбра, че може да съперничи на сестра му и дори да я надвие в тази игра. Остана впечатлен.

— Добре — кимна Грифин.

— Какво добре? — попита Наталия.

— Ще ми помогнеш и аз ще те заведа в Монголия.

Наталия се обърна към Хавиер.

— Да му повярвам ли?

Хавиер кимна.

— Да. Ще спази обещанието си.

— Тогава се споразумяхме — каза Наталия.

Грифин въздъхна.

— Не знам как ще обясня това на Гавин.

— Кажи му да говори с Наталия — предложи Дейвид. — Той ще разбере.

Асасинът най-неочаквано се усмихна. После отвори шкаф, извади спални чували, надуваеми дюшеци, възглавници и одеяла.

— Преди симулацията ще поспите. Особено ти, Наталия. Умората и „Анимус“ не се връзват. Вече изгубих Оуен. Не искам да те разболея. Работата ще почака до утре сутринта.

На Дейвид му се стори, че през последния час Грифин е проявил по-искрена загриженост за тях, отколкото Исая през всичките изминали седмици. Това обаче не важеше за Виктория. Дейвид вярваше, че тя не се преструва, и се почуди къде ли е била по време на цялата суматоха в „Етера“.

Той стана и си взе спален чувал и възглавница; после наду дюшек с помощта на ръчна помпа. Другите последваха примера му и за пореден път Дейвид се замисли за разликата между скривалището на асасините и комплекса, откъдето бяха избягали. Разбираше защо тамплиерите са по-примамливи, освен за любителите на скитническия живот, разбира се. Те обещаваха повече от асасините, а именно — благосъстояние, сигурност, стабилност.

Застанал до масата, Грифин прелистваше книгата върху нея.

— Какво е това? — попита Наталия, застилайки леглото си. — Видях името на Оуен.

Хавиер се разположи върху дюшека си.

— Уликите, с които са осъдили баща му — отговори той.

— За какво? — попита Дейвид.

— Убийство. — Хавиер придърпа възглавница под главата си. —

По време на банков обир.

Наталия легна до него.

— Защо са тук?

— Защото ги откраднах от полицейски склад — отговори Хавиер. — Оуен твърди, че баща му е невинен, и аз му вярвам. Остава само да го докажем.

— Баща му още ли е в затвора? — попита Дейвид.

— Не. Умря там.

Дейвид преглътна тежко и замълча, несигурен какво да каже. Неговият баща винаги бе край тях, солиден и грижовен, и той приемаше, че това се разбира от само себе си.

— Не знаех — прошепна Наталия.

— Не го обсъжда с кого да е. Но вие вече не сте кого да е. — Хавиер добави с въздишка: — Така се запознахме с Монро. Оуен искаше да влезе в спомените на баща си. Монро обаче му каза, че не може да му помогне.

Дейвид си спомни как Грейс му повтаряше, че „Анимус“ не е игра. Дълбоко в себе си чувстваше, че е права, но едва сега осъзна колко лични и важни са всъщност генетичните спомени. Едно е да отидеш в Западна Африка или в Ню Йорк, или дори да пилотираш самолет. Но при Оуен беше друго. Спомените на баща му имаха значение сега и по друг начин в сравнение с Райските реликви.

Може би това се опитваха да му кажат Грейс и баща му. Може би симулациите на Грейс бяха важни за нея, а той не бе обърнал внимание. Може би Шон също търсеше нещо.

Може би затова двамата бяха останали там.

20.

Скоро след като другите си бяха тръгнали, Исая влезе с агентите си в стаята на Шон. Той вече се беше прехвърлил в леглото; лежеше по гръб с ръце под главата и се взираше в тавана.

— Всичко наред ли е, Шон? — заговори Исая, без да включва лампите.

— Какво става навън? — попита Шон.

Исая приближи до него.

— Положението е овладяно. Виждаш ли си другите?

Шон не искаше да ги предава, но не искаше също директорът да си помисли, че ги подкрепя.

— Не отговарям за тях и те не отговарят за мен.

Исая замълча.

— Звучи справедливо — рече след малко и се обърна към агента до него. — Провери другите стаи.

— Да, сър.

Агентът излезе. Исая пристъпи още по-близо до леглото на Шон.

— Тази нощ ще се окаже решителна в много отношения.

Шон зачака в тъмнината.

Исая продължи:

— Очертаха се граници между лагерите. Ти избра правилно, Шон.

— Мисля, че съм избрал отдавна. — Шон погледна към краката си. — Просто не знаех.

— Може би.

— Но не става дума за добро и зло — уточни Шон. — Те са ми приятели. Добри хора. Това не значи, че не грешат понякога.

— Съгласен съм.

Агентът се върна.

— Грейс е в стаята си, сър. Дейвид и Наталия ги няма.

Последва кратко мълчание, после Исая въздъхна.

— Имам неотложни задачи, Шон. Стой тук и не се тревожи. Всичко ще се нареди.

Шон кимна. Исая и агентът излязоха и в стаята и в цялата сграда отново се възцари тишина. Дъждът беше спрял, но вън се чуваха виковете. Шон се постара да не им обръща внимание, ала и не се опита да заспи.

Не можеше да се сърди на другите, че го бяха оставили. Той не стоеше срещу тях и те не стояха срещу него. Ставаше дума за това докъде го бе довел животът. Бе открил отличен начин да създаде подобър свят за себе си и за хората като него. Асасините имаха свои възгледи, но Шон смяташе, че методите им пораждат хаос. Насърчават метежниците и терористите, обръщащи наопаки света. „Абстерго“ и тамплиерите обещаваха нещо по-стойностно.

Някой почука по вратата.

— Да?

— Шон?

Беше Грейс.

— Влез — каза той.

Вратата се отвори и Грейс се появи на прага.

— Може ли да поседя при теб?

Шон се изправи.

— Разбира се.

Прехвърли крака през ръба на леглото, за да й освободи място.

— Дейвид си тръгна.

Грейс седна близо до него и двамата хлътнаха във вдлъбнатината на матрака.

— Разбрах. — Шон скръсти ръце в скута. — Съжалявам.

Тя заплака.

Шон се почуди какво да направи, но й съчувстваше и усещаше, че я познава достатъчно, за да я обгърне през рамо. Тя го погледна и закри очи с длани. Облегна лице върху гърдите му и той долови ухание на сладки бадеми.

— Може би Исая ще ги спре — предположи Шон.

Тя поклати глава.

— Не искам да ги спре. — Отдръпна се от него и прокара показалец под очите си, за да избърше сълзите. — Дейвид не искаше

да остава тук, а и аз някак си вече не искам да нося отговорност за него.

Шон кимна.

— Мисля, че те разбирам.

— А мислиш ли, че съм лоша сестра?

— Не. Всички носим отговорност единствено за себе си. Дейвид също. Направил е избор, ти — също. Няма проблем, че сте взели различни решения.

Грейс кимна.

— Не знам какво ще кажа на татко.

— Исаия ще се погрижи — успокой я Шон, после впи очи в пода.
— Ще ми кажеш ли защо остана?

Грейс не отговори веднага. Шон зачака.

— Мисля... — рече най-сетне тя. — Мисля... че още не ми е ясно.

— Добре — кимна Шон. — Тук съм, ако искаш да поговорим.

После и двамата замълчаха. Агент на „Абстерго“ наруши тишината. Почука на вратата и съобщи:

— Исаия иска да говори с вас. Чака ви в кабинета си. Грейс стана и отстъпи настрана. Шон се намести в количката и тримата тръгнаха по коридорите, но не към стаята, където обикновено се срещаха с директора. Агентът ги поведе към централната сграда и към асансьор в далечния край на атриума. Извика го, като сложи палец върху скенера и въведе код. Същото се повтори, когато влязоха в асансьора и поеха към четвъртия етаж.

Шон дори не знаеше, че има четвърти етаж. Погледна към Грейс и тя повдигна вежди и поклати глава.

Когато асансьорът спря, агентът излезе и посочи надясно.

— Исаия ви чака.

Шон се изтъркаля в коридор, извит като пръстен високо над атриума. Отгоре се виждаше стъкленият таван, подът беше далеч под тях. Шон зави надясно и двамата с Грейс стигнаха до отворена врата. Чува вътре гласа на Исаия и влязоха.

Дългото помещение наподобяваше модерна църква. Писалището на Исаия се издигаше като олтар в дъното, зад него имаше витраж с формата на кръст; подът бе облицован с полиран бледорозов мрамор.

Множество столове бяха разположени пред писалището почти като църковни пейки; на предния ред седеше момче.

— Оуен? — отрони Грейс.

Шон погледна пак и откри, че е права. Беше Оуен — в кожено яке и камуфлажни панталони; ръцете му бяха вързани в скута.

Исая стоеше пред приятеля им и го наблюдаваше отвисоко.

— Шон, Грейс, благодаря ви, че дойдохте. Елате по-близо.

Шон се придвижи по пътеката между столовете. Грейс го последва и двамата застанаха до Оуен. Той вдигна глава.

— Какво правите тук, хора? — усмихна им се.

— Канех се да те попитам същото — отвърна Шон.

— Оуен нахлу в „Етера“ — обясни Исая. — Заедно с Хавиер и с асасин на име Грифин.

— Какво? — Шон поклати глава. Нима Оуен някак си бе станал асасин?

— Вярно ли е? — попита Грейс.

Оуен кимна.

— Абсолютно.

— Защо? — попита Шон с по-ядосан глас, отколкото възнамеряваше.

— Искахме да ви спасим — каза Оуен. — Очевидно сме си изгубили времето.

— Това пък какво значи? — повдигна вежди Шон.

— Вижте — намеси се Исая. — Не ви събрах заедно, за да предизвикам свада. Точно обратното. Надявах се Шон и Грейс да помогнат на Оуен да осъзнае, че ние не сме врагове.

— Кажи го на момчетата си, които стреляха по нас — срязва го Оуен.

— А какво очакваше да направят? — Исая наклони глава. — Не знаеха кои сте. Предположиха, и то с право, че намеренията ви са враждебни, а оръжията — смъртоносни. Не ги виня, че се защитиха.

— Нито пък аз — додаде Шон.

Вярно, не беше присъствал на схватката, но Оуен го бе ядосал и му беше все едно. Как му е щукнало, че се нуждае от спасител? С какво право си е присвоил тази роля, сякаш Шон е безпомощен?

Исая заобиколи писалището, отвори чекмедже и извади папка.

— Може би моментът е подходящ да покажа на Оуен късче истина.

Оуен се засмя.

— Истина? От теб? Май го наричат оксиморон, нали?

Исая не обърна внимание на хапливия тон. Върна се пред писалището и разтвори папката.

— Баща ти — рече. — Ужасен случай.

Думите му промениха коренно изражението на Оуен. Усмивката се стопи, заменена от гневен поглед изпод вежди.

— Този номер ли измисли?

— Да. — Исая размаха папката. — Не искаш ли да видиш какво има вътре?

— Какво е това? — намеси се Грейс.

— Улики — отговори Исая. — Съдът обяви бащата на Оуен за виновен в ужасно престъпление и го изпрати в затвора. Той почина там, но Оуен смята, че е невинен.

— Наистина е невинен! — изкрещя Оуен.

Част от гнева на Шон се изпари при мисълта през какво е преминал.

— Да. Невинен е — кимна Исая. — Натопиха го, че е извършил убийство.

При тези думи времето сякаш спря. Дори Шон го усети. Той затаи дъх и зачака, вперил очи в Оуен, чийто свят очевидно се беше разклатил.

— Какво каза? — прошепна Оуен.

— Разполагам с доказателство — каза Исая. — Не би помогнало пред съда, но може би ще те успокои донякъде.

— Покажи ми — настоя Оуен.

Исая затвори папката.

— Ако ти се доверя и ти развържа ръцете, ще ми се довериш ли и ти?

— Покажи ми доказателството — повтори Оуен. — После ще говорим.

Исая се поколеба.

— Явно аз ще трябва да направя първата стъпка...

Извади нож от джоба си и сръчно преряза пластмасовите ленти, пристегнали китките на Оуен. Сложи папката в скута му.

— Какво има вътре? — попита Шон.

Очите на Оуен сновяха трескаво по страниците. Той не продума. Шон се обърна към Исяя.

— Какво има вътре?

— Бащата на Оуен е бил марионетка на асасините — отговори Исяя. — Принудили го да ограби клон на „Малта Банкинг Корпорейшън“, част от финансовия холдинг на „Абстерго“.

— Защо? — попита Грейс.

— За да си осигурят спокойствие — сви рамене Исяя. — Да прикрият други свои планове. Асасините периодично атакуват авоари на „Абстерго“ в опит да омаломощят Ордена. В този случай бащата на Оуен е трябвало да ни отвлече вниманието от далеч по-сериозно посегателство. Подобна тактика използваша днес.

— Но как са го принудили да се съгласи? — попита Шон.

— Бащата на Оуен бил любител на хазарта. Асасините се възползвали от това. Изчакали да задлъжнеет много и го заплашили, че съпругата и детето му ще пострадат, ако не плати. Той нямал достатъчно пари, разбира се. Предложили му да участва в банковия обир, за да си разчистят сметките.

Оуен затвори папката и поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Защо? — повдигна вежди Исяя.

— Защото си лъжец.

— Питай приятелите си. Шон, Грейс, лъгал ли съм ви?

— Не — отговори Шон.

Грейс се поколеба, но накрая рече:

— Не мисля.

— Какво доказва това? — Оуен вдигна папката. — Нищо.

— Какво доказателство би приел? — попита Исяя.

Оуен бръкна в джоба на якето, сякаш да извади оръжие. Исяя замахна с ножа си, рязко и застрашително, и спря на крачка от него.

— Доверих ти се, синко. Не ме разочаровай.

— Не съм ти син.

Оуен измъкна найлонов плик от джоба.

— Какво е това? — попита Грейс.

— ДНК проба от баща ми. Взели са я след ареста.

Исяя се приведе.

— Разбирам. Искаш нещо, което Монро и Грифин не могат да ти дадат. Искаш да използваш „Хеликс“.

— Искам да видя тези спомени — отвърна Оуен. — Само на тях ще повярвам.

Исая протегна ръка.

— Мога да ти помогна. Но технологията е по-различна от „Анимус“.

Оуен се втрени в директора, после му подаде плика.

— Кога?

— Утре. — Исая прибра уликата в джоба на самото си. — Изисква време да се извлекат генетичните спомени, които ти трябват.

Оуен присви очи, но кимна.

Исая се оттегли зад писалището.

— Може би след това ще ми повярваш.

— Едва ли — каза Оуен.

— Шон и Грейс, ще отведете ли Оуен? Настанете го в стая близо до вас.

— Разбира се — кимна Шон.

— Благодаря. Ще се срещнем в трапезарията утре сутринта, след като се наспите и закусите.

Шон се пообърка от внезапното нехайство на Исая и от решението му да предостави на Оуен пълна свобода. Хрумна му обаче, че Оуен всъщност не е съвсем свободен. Директорът имаше точно това, което му беше нужно, и той не би рискувал да пропилее възможността.

* * *

На другата сутрин Шон се събуди изненадан, че изобщо е успял да заспи. Снощи се прибраха в стаите напрегнати и мълчаливи и той дълго се въртя неспокойно в леглото. Сега обаче се изправи бодро, отиде с количката в банята, изкъпа се бързо и се облече.

В салона Грейс си бе избрала за закуска поничка и кафе. Оуен седеше до нея и не ядеше нищо.

— Какво ти става? — попита го Шон. — Страхуваш се, че храната е отровна ли?

— Какъв ти е проблемът? — тросна се Оуен. — Просто не съм гладен.

Шон поклати глава.

— Все едно...

— Огледай се — каза Оуен. — Дейвид и Наталия избягаха. Това не ти ли говори нещо?

— Говори ми, че допуснаха грешка — отвърна Шон, но погледна към Грейс, разтревожен как ли се чувства.

Тя остави поничката, но иначе изражението ѝ остана равнодушно.

Шон се обърна отново към Оуен.

— Мислиш си, че знаеш всичко, нали? Тамплиерите обаче не са такива, за каквито ги смяташ. Видя само симулацията в Ню Йорк. Представяш си Шефа Туид и Кормак. Но ние тук преживяхме съвсем различни неща.

— Вярно ли е? — попита Оуен.

— Да — кимна Грейс.

Оуен замълча. Исая влезе с Виктория. Тя изглеждаше изморена, със зачервени очи и усмивка, която явно изискваше усилие.

— Добро утро — поздрави Исая. — Надявам се да сте отпочинали след снощните вълнения.

— Готово ли е? — попита Оуен.

— Разбира се — отговори Исая. — Дадох дума. Лично ще те заведа в стаята за симулации.

— А ние какво ще правим? — попита Шон.

— Предвид всичко случило се, с доктор Бибьо смятаме, че е най-добре да се придържаме към рутината. Ако искате, може да се върнете в симулациите си. Но не настояваме.

— Аз искам — каза Шон.

— Разбирам. — Виктория се обърна към Грейс. — А ти?

— Не съм сигурна. Ще помисля... — отговори Грейс.

— Добре. Не бързай. — Виктория махна на Шон. — Да вървим ли?

Шон кимна и избута количката към нея. Спря обаче до Оуен и му каза:

— Не съм лошият герой. И не те смятам за лош. Надявам се в симулацията да намериш каквото търсиш.

Оуен явно се изненада, но Шон не дочака отговор. Излезе от салона и не след дълго се върна в „Анимус“, в спомените на Стюрбьорн, където от събитията през предишната нощ в „Етера“ го делияха векове.

Сега крачеше към мястото, където щеше да се проведе двубоят — беше предизвикал Палнатоке, вожда на йомсвикингите, да премерят сили. Подобно предизвикателство не можеше да бъде отхвърлено и не бе отправено с лека ръка. Въпреки страховете на сестра си обаче Стюрбьорн знаеше, че ще удържи победа.

Гирид вървеше до него, свела тревожно глава.

— Ами ако те убие? — прошепна тя.

— Палнатоке спазва традицията — отвърна Стюрбьорн. — Няма да се опита да ме убие, а ако изгубя, ще платя откупа и ще си тръгнем. Но няма да изгубя битката, Гирид.

Думите му не успяха да разсеят безпокойството й.

Стигнаха до кръстопътя, където се провеждаха двубоите. Наоколо вече се бе насъбрало множество. Границите на квадратния тепих бяха очертани с четири лескови пръта. Стюрбьорн свали кожената наметка и я подаде на сестра си. Протегна ръце и раздвижи гръб, за да се подготви.

Не след дълго донесоха покривалото за схватката и го разстлаха върху земята. Палнатоке се появи, придружен от десетина йомсвикинги, които се втренчиха в Стюрбьорн с неприкрита омраза. Стюрбьорн не се изненада и внимателно огледа лицата им, за да ги запомни.

После двубоят започна. Стюрбьорн повери трите си щита на един от своите бойци и излезе на тепиха, където вече го очакваше Палнатоке.

Палнатоке нападна пръв; бързото му острие нанесе тежък удар по дървения щит на Стюрбьорн и в ръката му сякаш отекнаха камбани. Той обаче захвърли раздробения щит, получи нов и този път беше по-добре подготвен.

Палнатоке връхлетя отново, но Стюрбьорн парира удара и нападна на свой ред. Палнатоке отскочи настрана и се сниши. Замахна към крака на Стюрбьорн, ала не улучи и двамата се изправиха пак.

Стюрбьорн не беше свикнал с церемониални битки, които се водят бавно, методично и твърде отблизо. Предпочиташе бойното

поле, кално, кърваво и хаотично. Налагаше се обаче да се впусне в този древен ритуал. Ако просто бие Палнатоке, йомсвикингите нямаше да го последват.

Стюрбьорн се хвърли напред с рев и този път се натроши щитът на Палнатоке. Шон усети прилива на адреналин и ярост в жилите на предшественика си. Смениха щита и схватката продължи.

Удар, парирание, отскок.

Удар, щит, парирание.

Не след дълго и вторият щит на Стюрбьорн се разлетя на трески, после третият. Остана му само сабята. Обикновено това би сложило бърз край на двубоя, но Стюрбьорн умееше да се сражава майсторски с меч.

Палнатоке го нападна прекалено самоуверено. Стюрбьорн подскочи с все сили, ходилата му се вдигнаха чак до раменете на Палнатоке, острието му се спусна плавно и преряза ухото на вожда.

От раната потече кръв, ороси платното под краката им и този червен знак подпечата края на схватката.

Нито един воин в тълпата не се провикна възторжено, когато двамата излязоха от тепиха. Палнатоке притискаше ухо с окървавена кърпа, Стюрбьорн крепеше с длан ранената си ръка, но Шон усещаше опиянението му от победата.

— Йомсвикингите са под твое командване — обяви задъхан вождът. — Накъде ще ни заповядаш да тръгнем? Към Швеция? На война срещу чичо ти?

— Не — поклати глава Стюрбьорн.

Гирид застана до него и му подаде кожената наметка.

— А накъде тогава? — попита вождът.

— Към Дания — каза Стюрбьорн. — Искам флотилията на онзи християнин, Харалд Синия зъб.

21.

Наталия изяде зърнено блокче за закуска, после зае мястото си на стола за „Анимус“. Приличаше донякъде на онзи, който използваше в „Етера“, но не беше толкова удобен. Грифин свърза всички кабели и тя затвори очи.

— Мразя тази част.

— Коя част? — попита той.

— Влизането.

— Защо?

— Заради париеталния стабилизатор.

— О... — Грифин приближи до компютърната конзола. — Не използваме такова нещо.

— Така ли?

— Да. Освен това ще седиш на стол и симулацията няма да е толкова правдоподобна. По-лесно ще се десинхронизиращ, ако не внимаваш.

— Ясно.

Наталия въздъхна доволна, че ѝ спестяват поне едно неудобство.

— И така... — подхвана Грифин, натискайки бутони — знаем кога е умрял Мьонгке хан. Откъде предлагаш да започнем?

— Ще пътуват доста — каза Наталия. — Изминаваха по трийсет-четирийсет мили дневно, така че... месец по-късно? Пет седмици?

— Нека да са четири седмици. Ако е необходимо, ще минем напред. Готова ли си?

— Да.

След секунди я обгърна черна тишина. После в ухото ѝ прозвуча гласът на Грифин.

Коридорът на паметта е зареден.

— Готова съм — каза Наталия.

Добре. Три, две, едно...

Ослепителна светлина взриви мрака, ала този път Наталия не усети как лъчите раздробяват черепа ѝ. След миг стоеше в празнотата.

Грифин се оказа прав — симулацията не изглеждаше толкова реална, колкото с парияталния стабилизатор. С част от съзнанието си Наталия определено долавяше, че седи на стол в мазето на стара съборетина, и тази част ѝ пречеше да се потопи изцяло в симулацията.

Всичко е настроено. *Един месец след смъртта на хана.*

— Добре.

Коридорът на паметта се разпадна, но пак без да разбърква мозъка ѝ. Наталия се озова сред конници, яздещи в колона. По средата на процесията трополеше каруцата с тленните останки на Великия хан. Залитна и едва не падна от седлото. Симулацията се замъгли.

Ехо! Добре ли си?

— Да. Просто... — Наталия успокои мислите си. — Не съм се опомнила още.

Ще се чувстваш по-скоро както в „Анимуса“ на Монро.

Вече го усещаше. Не беше лесно, но с усилие на волята отстъпи сцената на ума си на Баян, както правеше с Аделина. Остави го да се намести на седлото, потапяйки се в неговите мисли и спомени.

Малобройната армия препускаше на север през долината на Черната река. Въздухът беше блажено хладен и сух, ясното небе се ширеше на воля. Оризови поля се стелеха край отбитото корито на реката, чиито води ги напояваха обилно. Селяни, потънали в кал до колене, проследяваха мълчаливо с поглед монголците, които развяваха знамена и надуваха рогове. Чън Лун, тангутският войник, бе отрасъл по тези земи и макар да не приличаха съвсем на Баяновите степи, все пак бяха по-близо до дома му от прокълнатите дефилета на Сун.

Раните в рамото и хълбока му бяха заздравели бавно, но все още го боляха и понякога той се замисляше за младата жена, която го бе надвила. Не беше дотолкова заслепен от омраза, че да не се възхищава на силата и ловкостта ѝ. Убеден, че с обсадата на Рибарския град са си навлекли гнева на Бащата Небе, Баян дори се надяваше тя да е оцеляла и понякога съжаляваше, задето я е ранил.

— Баян! — Асутей му махна да приближи до него в началото на колоната.

Той пришпори коня, застана до младия благородник и сведе глава в поклон.

— Господарю?

— Наближаваме град Иряй. — Асутей носеше церемониалната си златна ризница и шлемът му блестеше под слънцето. — Искам да яздиш до мен.

— Разбира се, господарю.

Баян все още не разбираше с какво е заслужил благоразположението и вниманието на сина на хана, но ги приемаше с надлежното смирение.

Асутей поведе жребеца си в раван и Баян го последва. Отдалечиха се от основната колона и на десетина метра пред тях остана само авангардът от стрелци и конници.

— Преди осемнайсет години Субутей, великият пълководец на Чингис хан, спечели битка срещу Полското кралство.

Баян кимна.

— Сред пленниците от Легница имаше млад войник, член на Ордена на тамплиерите.

— Воинска задруга? — попита Баян.

— Не само — отговори Асутей. — Целите ни надскачат военните победи. Войната е просто много ефективно средство.

Баян не си позволи да прекъсне младия благородник, който токущо бе разкрил, че е сподвижник на незнайния Орден. Асутей продължи:

— Баща ми постъпи в Ордена преди мен. Така дойде на власт и успя да надвие коварните наследници на Угедей, брата на моя дядо. Сега аз заемам бащиното място като тамплиер, макар и не на трона.

— Каква цел преследва Ордена? — попита Баян.

Асутей кимна към долината, където пред тях бе изникнал град.

— Иряй. Бившата столица на Си Ся.

Колоната наближи града и Баян забеляза следите от някогашната разруха. Дори след трийсет години дълги участъци от стената не бяха построени наново, опожарените пагоди се възправяха като почернели черупки, напомнящи какво застига изменниците.

По онова време Баян бе малко момче, но беше чувал историите. Ордата сринала града до основи и избила местните хора, тангутите, почти до крак. Погубеният град обаче вече не пустееше. По нивите наоколо пак растеше ориз. Засега царуваше спокойствие.

— Ние въдворяваме мир и порядък — каза Асутей. — Надмогваме хаоса със своите правителства, монети, пътища.

Позволяваме на всички да почитат своите богове, а съдилищата ни раздават желязно правосъдие.

Баян кимна и зад кулисите на ума му Наталия се ужаси отново. Монголският благородник явно смяташе убийството на милиони за необходимо и справедливо дело. Ето какво представляваше светът на Тамплиерския орден — унищожен град, съживяващ се десетилетия по-късно.

— Защо ми казвате всичко това? — попита Баян.

— Бих искал да се присъединиш към нас — каза Асутей. — Повечето хански телохранители са тамплиери. И както вече казах, нуждаем се от мъже като теб.

Баян се поколеба и в този момент Наталия прозря моралните му устои. Докато вярваше, че божествената воля направлява победите на Ордата, Баян приемаше убийствата, смъртта и промяната. Научил обаче, че Орден, съставен от простосмъртни, ръководи войните, той се почувства така, сякаш са го хвърлили от седлото.

— Оказвате ми чест, господарю — рече Баян. — Ще ми позволите ли да обмисля предложението?

— Разбира се — кимна Асутей. — Ще те попитам отново, когато стигнем Бурхан Халдун.

— Благодаря, господарю.

Свел глава, Баян се върна в основната колона. Ездачите заобиколиха призрачния град Ирйяй. Вперил взор в него, Баян вече не го виждаше като символ на божието възмездие.

Виждаше само смърт.

Мисля, че може да превъртим напред — обади се Грифин.

Наталия се съгласи.

Първо ще те върна в Коридора на паметта, за да е по-плавен преходът.

— Благодаря.

Пътят, каруцата с тялото на хана и колоната войници изчезнаха, сякаш непрогледна мъгла се спусна над земята и отнесе коня ѝ. После Наталия се озова в нищото.

Ще пробваме пет седмици след смъртта на хана. До Бурхан Халдун остават още седемстотин мили.

— По-добре шест — каза Наталия.

Ти си шефът. Дай ми секунда да пренастроя машината.

Наталия зачака с изопнати нерви. Беше много вероятно следващата симулация да ѝ разкрие къде се намира Райската реликва. Точно това беше целта, но мисията сякаш се превръщаше в часовник, отмерващ минутите до Апокалипсиса — първо с Исая, сега с Грифин. Както Монро, Наталия не искаше Тризъбецът да попадне у тях. И двете фракции сееха само смърт и унищожение. Не беше сигурна обаче как да им попречи да открият Райската реликва.

Готови сме.

— Добре — въздъхна Наталия.

Коридорът на паметта се разпадна и светът пак прие форма на път. Този път Наталия успя по-лесно да се оттегли зад кулисите и да отстъпи сцената на Баян. През очите му тя разпозна свещените планини, приютявали Чингис хан, когато все още се наричал Темуджин. В далечината се извисяваше заснеженият връх Бурхан Халдун.

Погребението на Мъонгке хан бе започнало преди дни. Сега най-близките му сродници и подбрани воители съпровождаха тялото му до гробницата в планината, където щяха да го положат заедно с купища злато, скъпоценни камъни и коприна. Пътищата пред тях бяха безлюдни; хората се бояха, че видят ли процесията, ще ги накажат със смърт, каквато участ сполетяла всички, зърнали гроба на Чингис хан.

Начело на колоната яздеха чичовците на Асутей, който предвождаше отряда *кхешиги*. Процесията свърна от пътя и пое на север край реката. Вечнозелените дървета излъчваха омайващо стипчиво ухание, зелените пасбища и поляни ги подканваха да навлязат в свещените земи. Бурхан Халдун се възправяше все по-висок и по-висок.

С чувство за мрачна неизбежност Наталия отмерваше стъпките на Баяновия кон. Камата беше при хана заедно с няколко ризници, саби и стрели. Скоро щяха да стигнат до гробницата и Наталия щеше да види къде ще заровят Райската реликва.

Моментът на истината приближава, обади се Грифин.

Значи и той го усещаше. Наталия не продума.

Готова ли си?

— Има ли значение?

Това прозвуча като „не“.

— Не казах „не“.

Не каза и „да“.

— Просто искам веднъж завинаги всичко да приключи.

Добре. Няма да ти преча.

Процесията стигна до долчинка в подножието на планината, през която течеше река. Заоблените възвишения около тях превръщаха мястото в заслонено преддверие към божественото селение. Колоната прекоси реката през плитък брод и пое по стръмнината. Всички мълчаха почтително. Баян погледна нагоре към крайната им цел и видя скално образувание, наподобяващо волски рог. Там щяха да погребат Великия хан.

— Баян. — Асутей приближи с коня си до него. — Скоро ще стигнем. Радвам се, че си тук.

— Благодаря, господарю.

— Ако беше станал *кхешиг* по-рано, баща ми сигурно щеше да е жив.

Баян не знаеше как да отговори.

— Обмисли ли предложението ми?

— Да, господарю.

— И какъв е отговорът ти?

Наталия разбра, че Баян ще приеме. Това беше единственото доблестно решение. Независимо дали завладяваха земи за Бащата Небе, или за Тамплиерския орден, или от алчност и кръвожадност, монголите бяха неговият народ. Баян беше мъж от степите, воин, ездач, стрелец и щеше да живее и да умре така, сред Ордата.

— Господарю, аз...

Наталия нахлу в ума на Баян, за да му попречи да отговори, и симулацията се разлюля и разкриви.

Овладей се, каза Грифин.

Тя не го послуша. Не искаше Баян да стане тамплиер.

Наталия? Знаеш, че не можеш да промениш нищо.

Знаеше. Но най-важното беше, че знае къде ще погребат хана, а Грифин не знае. И няма да разбере, ако се десинхронизира сега.

Тя се обърна отново към Асутей, който я наблюдаваше намръщен през замъглената симулация.

— Не — каза му твърдо и светът рухна.

Монголите се разпиляха като сухи листа и Бурхан Халдун се срина, отнасяйки скалния волски рог. Буря, развилняла се като

париеталния стабилизатор, връхлетя съзнанието на Наталия.

После вихърът стихна и тя се озова задъхана в Коридора на паметта.

Какво направи? — изкрещя в ухото ѝ Грифин.

— Изгубих контрол.

Нищо подобно! Това беше саботаж!

Наталия затвори очи. Стомахът ѝ се бунтуваше след рязката десинхронизация.

Връщам те обратно.

— Не — прошепна тя.

Да!

— Не — повтори Наталия. — Изпратиш ли ме, пак ще направя същото.

Защо? Бяхме толкова близо!

— Защото не искам да разбереш къде е. Не искам никой да разбере.

Грифин замълча. Тишината продължи дълго и Наталия усети как я полазват студени тръпки, сякаш в Коридора на паметта има отопление, но някой го е изключил.

— Изведи ме — каза тя.

Добре. Изчакай.

След секунда и без никакво предупреждение главата ѝ се замая отново. Симулацията я изплю в стола на „Анимус“. Наталия свали каската и се задави. Кашлицата отекуваше в черепа ѝ, сякаш го налагат отвътре с бейзболна бухалка с железни шипове.

— Дължиш ми обяснение — каза Грифин.

Зашеметена и задъхана, Наталия не успя да отговори.

— Не ти дължи нищо — обади се Дейвид.

— Не се бъркай, хлапе.

— Избягахме от тамплиерите, защото ни командваха. И ти ли си като тях? — не отстъпи Дейвид.

— По други причини — отвърна Грифин.

Дейвид изпуфтя.

— И затова си по-добър?

— Да! — извика Грифин. — Ние не...

— Спрете. — Наталия оценяваше подкрепата на Дейвид, но можеше да се защитава и сама. — Спрете — повтори тя.

— Такъв ли ти беше планът от самото начало? — попита Грифин.

Наталия поклати глава.

— Не. Нямах план. Просто...

— Какво?

— Остави я на мира — намеси се Хавиер.

Наталия подбели очи. Не се нуждаеше нито от Дейвид, нито от него.

— Защо да я оставя на мира? — процеди през зъби Грифин. — Ами ако още работи за Исяя и всичко е било планирано? Откъде да знам...

— Не работя за Исяя! — извика Наталия и болката, прорязала главата ѝ, веднага я накара да съжали. Не ѝ обърна внимание обаче. Не смяташе да отстъпи. Повдигна се на стола и изправи рамене. — Не работя и за теб. Не съм нито асасин, нито тамплиер.

Грифин затвори уста и закрачи, разтърквайки длан с кокалчетата на свитите си пръсти.

— Говориш като Монро.

— Може би той има право — отвърна Наталия.

Грифин посочи циментовия под.

— Това е война!

— Не е моята война.

— Няма значение! Волю-неволю си попаднала на бойното поле. Знаеш ли какво се случва с хората, които бездействат, застинали между вражеските лагери?

Наталия рискува да се изправи на крака. Успя да се задържи права.

— Умират — продължи Грифин. — За да оцелееш, длъжна си да избереш с кого да се биеш. Няма начин да наблюдаваш отстрани. Монро не спазва неутралитет, както и да се самозалъгва.

— Защо мислиш така? — попита Хавиер.

— Работеше в „Абстерго“. Беше тамплиер. Не може да се отърси от миналото.

Наталия не беше обмисляла това. Не би променила решението си, но все пак изпита безпокойство.

Грифин продължи:

— Запитайте се защо Монро не е тук? Защо не се качи в колата с вас?

Дейвид погледна към Наталия и Хавиер.

— Каза, че остава заради Оуен.

Грифин кимна.

— Може би. Или си има свои причини.

В мазето настана тишина, нарушавана единствено от тихото бръмчене на компютърните вентилатори.

Наталия обаче не беше в настроение за повече манипулации. Нямахше значение какво прави Монро и защо. Не излезе от симулацията заради него или за когото и да било. Грифин нямаше да я хване толкова лесно в капана.

— И какво от това? — сви рамене тя.

Грифин наклони глава.

— Какво от това ли?

— Да. Какво като си има свои причини? Какво общо има това с мен?

— Добре. Бунтувай се колкото щеш — кимна Грифин. — Аз отивам в Монголия.

Той измарширува до стената с арсенала и започна да избира оръжия.

— И ние ще отидем, нали? — попита Дейвид.

— Да — каза Наталия. — Обеща ни.

— За което съжалявам — тросна се Грифин, после промърмори. — А и ти не изпълни условията на сделката.

— Ще намеря гробницата — рече Наталия, подбирайки внимателно думите.

Грифин изсумтя, но беше ясно, че ще ги вземе. Всъщност Наталия не искаше да ходи в Монголия. Някак си обаче трябваше да попречи на Грифин, на Исяя и всички други да открият Райската реликва, а това бе невъзможно, ако остане в мазето на изоставената къща посред нищото.

22.

Оуен стоеше пред банката и гледаше часовника. Имаше точни разпореждания и ако ги изпълнеше, щеше да изплува от дъното и да погледне спокойно в очите съпругата и сина си. Не успееше ли, щяха да изгубят къщата си и живота, който толкова усърдно се стараяше да им осигури. Независимо от изхода обаче, те нямаше да пострадат. Дадоха му дума.

Секундите се точеха, стана 16:23 и той влезе в банката. Помая се няколко минути. Преструваше се, че попълва вносна бележка, и се бореше със страха, който вече го обливаше в пот и пресушаваше устата му. После тръгна към тоалетните, влезе в средната кабинка, притвори вратата и се покачи върху тоалетната чиния.

Зачака.

Чакаше търпеливо.

Бедрата го заболяха, прасците му горяха, мирисът на белина и освежител с аромат на череша полепна по ноздрите и по езика му. Ала продължаваше да чака.

В 17:03 чу как в тоалетната влиза някой и по дрънченето на ключове разбра, че е охранителят. По протокол трябваше да провери кабинките, но понеже всички врати бяха отворени, той пропусна тази стъпка, както Оуен се молеше да направи.

Охранителят изгаси лампите и излезе.

Оуен слезе от тоалетната чиния и опипом се измъкна от кабинката, осветена единствено от червената лампичка на знака „Изход“ над вратата.

После зачака отново.

В 17:17 излезе от тоалетната и тръгна надясно към задните офиси. Отвори аварийния изход и пушна съучастника си, вече деактивирал алармата. Мъжът носеше черно дънково яке с качулка, прикриваща отчасти лицето му.

Двамата се насочиха към предното крило на банката, където касиерите още брояха, преди да заключат сейфа.

В главния салон съучастникът на Оуен размаха пистолет и закрещя.

Нямаше значение какво казва. Оуен не го слушаше. Гледаше касиерите в опит да прецени дали назряват неприятности; по лицата им обаче се четеше само изненада и ужас. Мислеше, че щом работят в банка, ще са по-добре подготвени за подобни случаи. Някак по-смели. Ала те вдигнаха ръце и се снишиха, с изключение на служителите, които пълнеха торбите с пари. Оуен се помоли отново — този път да не направят нещо глупаво.

После изневиделица се появи охранителят.

— Не мърдайте! — извика той.

Оуен тутакси разбра какво ще последва и се почувства безсилен да го спре.

Съучастникът простреля охранителя в гърдите и всички запищяха. Един от мъжете, тъпчеци пачки в торбите, буквално замръзна на място. Друг го изруга, изтръгна торбите от ръцете му и пое щафетата.

Охранителят лежеше на земята и помръдваше минута-две. Локвата кръв под него растеше, после той се отпусна безжизнен и Оуен се вцепени. Това не беше предвидено. Грабна обаче колкото торби можа, съучастникът му направи същото и двамата хукнаха към задния изход, където чакаше кола.

Видя ли нещо? — попита Исяя.

— Да — отговори Оуен.

Симулацията се разпадна на късове като древен пергамент, изложен внезапно на светло и на въздух, и Оуен се върна в Коридора на паметта.

— Не беше баща ми — изрече той.

Ограбил е банка, Оуен, каза Исяя.

— Да, но са го принудили. Нямам е избор. Другият застреля охранителя. Татко не е убил никого.

Пак щяха да го пратят в затвора.

— Може би — съгласи се Оуен.

По-важното обаче беше, че е разбрал какво се е случило през онзи ден, защото така всичко си идваше на мястото. Баща му беше жертва също както охранителя. Никой не би повярвал, особено баба му

и дядо му, но все едно. Оуен знаеше истината, а от самото начало искаше точно това.

— Асасин ли беше съучастникът? — попита той.

Може би.

— Готов съм да изляза.

Добре. Три, две, едно...

Раздираща светлина заличи Коридора на паметта и Оуен отвори очи. Надвесен над него, Исая го освобождаваше от машината. Оуен се подвоуми дали да благодари на тамплиера, но не успя да изрече думата. Още не.

— Искам да видя Монро — настоя вместо това.

Исая кимна.

— Ще го уредя.

— Какво му направихте?

— В смисъл?

— Къде е?

— В килия.

— Направихте ли му... нещо?

— Какво?

Оуен знаеше, че Монро разполага с информация, необходима и на тамплиерите, и на асасините. Монро бе декодирал нещо в ДНК-то на Оуен и на другите, свързващо ги помежду им и с Райския тризъбец. Оуен не знаеше обаче докъде е готов да стигне Исая, за да изтръгне въпросната информация от Монро.

— Измъчвахте ли го? — попита той.

Исая повдигна вежди.

— *Моля те.* Ядосан съм на Монро, но мъченията винаги са непродуктивни. Увреждат мозъка, а за моята работа е важно умът да е непокътнат. Скоро ще се убедиш сам, че Монро е невредим. Хайде. Ще те придружа до салона.

Исая поведе Оуен по лабиринта от коридори в „Етера“ към мястото, където Грейс и Шон закусваха сутринта. Грейс още беше там; разговаряше тихо с жената, Виктория. Исая си тръгна и Оуен седна подалеч от Грейс, с лице към големите прозорци, за да не я смуцава.

След дъжда през предишната нощ светът отвън бе окъпан в лъчисто зелено сияние. Дърветата, ефирните храсти, тучната трева, поникнала на туфи по огрените от слънцето места... Струваше му се

странно, че само преди часове се е прокрадвал сред тази гора, за да нахлуе в „Етера“, а сега седи тук и гледа отвътре навън.

— Оуен — подвикна Грейс.

Двете с Виктория се взираха в него.

— Получи ли се? — попита тя.

— Да — отговори той.

— Как се чувстваш? — поинтересува се Виктория и Оуен предположи, че е нещо като психолог.

— Добре. Днес беше ли в симулация, Грейс?

Тя поклати глава.

— Всички преживяхме тежка нощ — каза Виктория. — И всеки се справя по свой начин.

Психолог несъмнено. Оуен бе разговарял с неколцина след смъртта на баща си.

— Да отида ли вече при Шон? — попита Виктория.

Грейс кимна и жената ги остави сами. Оуен се изправи и приближи до масата, където седеше Грейс.

— Може ли? — попита я.

— Разбира се.

Той дръпна стол, обърна го и седна наопаки, скръстил ръце върху облегалката.

— Е? Асасините наистина ли са натопили баща ти?

Раменете му се напрегнаха.

— Така изглежда.

— Съжалявам.

Досега нямаше кого да вини за смъртта на баща си. Не знаеше обаче доколко и дали изобщо е замесен Грифин, и това го тревожеше най-много.

— Не е изненадващо, предполагам.

— Защо?

Оуен ѝ разказа за Джъ, как я раниха и Братството ѝ обърна гръб, въпреки че съвсем сама спаси империята.

— Явно така действат — заключи той. — Използват хората.

— Нечестно е — каза Грейс.

— Както много други неща.

— Успяла е поне да почете паметта на баща си, нали? И ти правиш нещо подобно.

Вярно беше. Оуен всъщност имаше чувството, че е длъжник на Джъ. И на Хавиер. Без откраднатата проба ДНК щеше да е там, където беше преди — объркан, самотен, без отговори. Прииска му се да разкаже на Хавиер какво е научил току-що, но нямаше представа кога ще види отново приятеля си.

— И какво? Тамплиер ли си сега? — подсмихна се Грейс.

Той изсумтя.

— Ти как мислиш?

— Не знам. Исая е доста убедителен.

Оуен все още му нямаше пълно доверие, а и трудно щеше да забрави какви поражения бяха нанесли тамплиерите в Ню Йорк, независимо какво мислеше Шон за организацията сега.

— Не съм тамплиер.

— Но не си и асасин.

— Не съм. Но май съм вървял по този път.

— И аз. Ако си спомняш.

Помнеше. Предшественикът му в Ню Йорк обучаваше нейната сродница да бъде асасин. Вариус и Илайза бяха прекарвали доста време заедно и се бяха сблизили. Повей от някогашната близост и доверие все още витаеше между Оуен и Грейс.

Тя се облегна назад.

— Доста е объркваща тази ситуация.

— Да — съгласи се Оуен. — Като мисловен лабиринт. Трудно наместваш нещата. Спомените. Кой какъв е. Лесно е да се изгубиш.

— Трябва да намериш едно истинско нещо — каза Грейс. — Виктория тъкмо ми обясняваше това. Намираш едно истинско нещо и се улавяш за него.

Оуен се замисли над думите ѝ.

— За мен това е баща ми. А за теб?

— Дейвид.

Оуен сведе очи. Не разбираше какво точно се е случило между брата и сестрата и как са се оказали от двете страни на сблъсъка, но усещаше, че не бива да разпитва. Ако поиска, Грейс щеше да сподели.

После неколцина служители в „Етера“ донесоха поднос със сандвичи, кесийки с пържени картофки и плодове.

— Обядът — каза Грейс. — Не е чак толкова хубав както обикновено.

— Добре е — сви рамене Оуен. — Споменах ли, че се криехме в склад?

— Наистина ли?

— Да. — Оуен стана и си взе сандвич с печено говеждо. — Повярвай ми, това е страхотно.

Докато се хранеха, Шон се върна в трапезарията. Поздрави ги и седна до масата, но изглеждаше отнесен и разсеян. Никак не приличаше на момчето, с което Оуен се бе запознал преди седмици в убежището на Монро.

— Как си? — попита Оуен.

— Ъ?

— Как си?

— О, добре — кимна Шон. — Спечелих викингски двубой.

Оуен повдигна вежди.

— Сега командвам йомсвикингите и ще напада датския бряг.

— Яко! — Оуен остави сандвича си. — Но как си ти?

Шон спря да дъвче и го погледна объркан, сякаш не разбира въпроса.

— Аз ли?

— Да, ти.

— Ами... нормално. По-добре от нормално.

Оуен погледна към Грейс и тя сви рамене. Шон явно се беше залутал из мозъчния лабиринт и май не искаше да го намерят.

* * *

На другата сутрин Виктория ги чакаше в салона сама. Погледна таблета и предложи на Шон да се върне в симулацията с викинга. Грейс все още не беше сигурна дали иска да преживява спомени на предци. Накрая Виктория попита Оуен дали би им съдействал с участие в симулация, ала у него се породило съмнение, че се опитват да му отклонят вниманието.

— Няма да ви помагам, докато не видя Монро — каза той.

— Не знам дали е възможно.

— Защо не? Исаея ми обеща.

Виктория пак погледна към таблета.

— Нищо не ми е споменал.

Тамплиерът го беше излъгал.

— Доведи го тогава.

— Зает е, опасявам се.

— Зает ли? — Оуен надигна леко глас. — С какво?

— Не е твоя работа — сръза го Виктория.

Напрежението явно бе пропукало професионалната ѝ фасада.

— Заминава, нали? — попита Грейс. — Да търси Тризъбеца.

Виктория поклати глава.

— Не съм казала...

— Значи заминава за Китай. Или за Монголия — прекъсна я Оуен.

— Откъде знаеш? — намеси се Шон. — Не си говорил с Наталия.

Оуен се втренчи във Виктория.

— Защото бях там.

При тези думи принудената ѝ сърдечност се стопи съвсем.

— Знаеш ли къде е Райската реликва?

— Не — отговори Оуен. — Моето ДНК се оказа задънена улица. Иначе асасините вече щяха да са се добрали до нея.

Виктория го изгледа с присвити очи.

— Срещата ти с Монро ще почака, докато Исая се върне. Междувременно аз ще наблюдавам симулациите ви. Исая ми каза да ти предам, Шон, че възлага надежди на твоя предшественик.

Шон вдигна рязко глава.

— Така ли?

Виктория отново прокара пръсти по таблета.

— Да. Мислим, че в Ню Йорк сте открили птолемейското острие. В Монголия се надяваме да открием селевкидското. Остава македонското. Учените ни разчертаха няколко хипотетични маршрута, по които може би се е придвижвало в древността. Един от най-вероятните води до Скандинавия.

По лицето на Шон се изписа предоволна усмивка. Идиотска. Приличаше на наркоман.

— Кога тръгва Исая? — попита Грейс.

Виктория се обърна и закрачи към вратата. Отвори я и подхвърли през рамо:

— Сигурно вече е тръгнал. Коул го замества.

Оуен я изчака да затвори вратата и веднага се обърна към другите.

— Монро е някъде в „Етера“. Знаете ли къде може да е?

— Защо? — попита Шон, но Оуен не му обърна внимание.

— Има пет сгради — каза Грейс. — Не сме били във всичките.

— Снощи минах през три. — Оуен забарабани с пръсти по масата. — Предполагам, че Монро е в някоя от другите две.

— Чакай! — Шон се приведе напред и попита с нескрито безпокойство: — Какво си намислил?

— Спокойно — рече му Оуен. — Ти си гледай екскурзиите във времето.

— Моля?

— Нищо. — Оуен се обърна към Грейс. — А ти?

Тя го погледна право в очите, но дълго не проговори.

— Искаш да го измъкнеш отук ли? — попита най-последно.

— Нещо такова — кимна Оуен. — Щом Исая заминава за Монголия, нямам работа тук.

Грейс задъвка устна и Оуен се усмихна.

— Вече знаем, че сме добър отбор.

— Илайза и Вариус бяха добър отбор — уточни Грейс. — Ти и аз? Въпросът е открит.

Оуен обаче долавяше, че и тя е на тръни. Прочете го по лицето ѝ, когато Виктория им каза, че Исая сигурно е тръгнал.

— Знаем, че и на теб не ти се остава. Освен това Грифин вероятно също е заминал и Дейвид ще е с него. Притесняваш се за брат си, нали?

— Това беше удар под пояса.

Оуен разпери ръце.

— Истина е.

Грейс го гледа цяла минута, а Оуен чакаше търпеливо, сложил картите на масата.

— Добре — рече най-сетне тя. — С теб съм.

Оуен кимна и се обърна към Шон, който ги наблюдаваше мълчаливо.

— А ти?

— Оставам — отговори той.

— Разбира се. — Оуен не очакваше да чуе друго. — Може ли поне да ти се доверим, че няма да ни издадеш?

Шон сви рамене.

— Не говоря за вас. И вие — за мен.

Оуен реши, че трябва да се задоволи с този отговор.

— Добре.

Грейс се облакът на масата.

— Имаш ли план?

— Да.

— И как ще ми се стори планът?

Оуен се усмихна отново.

— Няма да ти хареса.

23.

Хавиер усещаше, че Грифин все още е ядосан, задето Наталия е прекратила симулацията. Очевидно прие обаче, че не може да направи нищо, и се зае с подготовката за пътуването до Монголия. Проведе дълъг видеоразговор с Гавин и неколцина други членове на Братството, а сега Хавиер му помагаше да опакова оръжията и оборудването. Наталия отказваше дори да докосне повечето от тях, а на Дейвид постоянно му се напомняше да не пипа нищо.

— Как ще стигнем дотам? — попита Хавиер. — Лети ли тамплиерската кола?

Грифин не даде никакъв отговор на това. Само мълчание.

— Уредих самолет — рече след малко.

— Нещо като частен самолет ли?

Асасинът го погледна.

— Да. Точно такова нещо.

Хавиер кимна и продължи да пълни сандъка пред себе си с всичко, което можеше да се побере в него. Всеки щеше да носи и по една раница. Взеха храна, спални чували, топли дрехи, макар че повечето бяха възголеми за Наталия и Дейвид. Пренесоха целия багаж в плевнята, после Грифин изключи лампите и уредите и залости мазето.

Колата разполагаше с малки багажни отделения от двете страни на турбината. Наместиха върху задната седалка и в скута си каквото не успяха да натъпчат там. Хавиер седна отпред до Грифин, Наталия и Дейвид се настаниха отзад.

Свечеряваше се, когато излязоха от плевнята и потеглиха по алеята. Хавиер се обърна да хвърли последен поглед към призрачната къща. После завиха и тя изчезна зад дърветата. Грифин подкара на юг по магистралата, към летището. Хората в автомобилите, които срещаха по пътя, се вираха втрещени в реактивната им кола. Хавиер се позабавлява малко с тях, после проследи как слънцето бавно потъва

зад хоризонта. Беше позадрянал, когато след час Грифин отби от магистралата и го разбуди.

— Това не е летището — констатира Дейвид.

— Летището е, разбира се — каза Грифин.

Дейвид посочи през прозореца.

— Терминалът е чак ей там!

— Няма да летим с такъв самолет.

Хавиер се намръщи, но реши да замълчи, да почака и да види.

Минаха между редица складове и други индустриални постройки и влязоха в малък хангар. Вътре чакаха двама мъже с камионетка за багаж. Грифин спря колата, но не изключи двигателя.

— Остави я на сигурно място. Ще се върна да я взема — каза той на единия мъж.

— Дадено.

Вторият мъж им помогна да натоварят чантите и оборудването в камионетката. След като изпразниха автомобила, първият мъж го откара нанякъде.

Грифин им махна да се качат на камионетката и непознатият ги закара на пистата. По целия път Хавиер вдишваше сернистите изпарения от двигателя — шумен и неприятен, за разлика от мъркащия мотор на колата. Наоколо не чакаха много самолети и Хавиер се опита да познае към кой са се упътили. Камионетката обаче спря до голям товарен самолет и Хавиер осъзна, че полетът вероятно няма да оправдае надеждите на Дейвид.

— Какво е това? — попита Дейвид, побутвайки нагоре очилата си.

— Частният ни самолет — отвърна Грифин.

Дейвид поклати глава.

— Не е.

— Напротив. — Грифин посочи крилата. — Има реактивни двигатели и целият е на наше разположение. Ако не броим колетите.

— Колети ли? — повдигна вежди Дейвид.

— Да.

— Изпращаш ни по пощата до Монголия? — попита Хавиер.

— През Китай. — Грифин плесна Хавиер по рамото. — Крием се на видно място.

* * *

Отвътре самолетът приличаше на частен още по-малко, отколкото отвън. Седалките им представляваха платнища, пришити към метални рамки — на практика сгъваеми столове, завинтени към корпуса. Имаше отопление обаче и дори тоалетна. Бученето на двигателите затрудняваше Хавиер да говори, без да повишава глас, ала не му пречеше да мисли.

След няколко часа във въздуха Наталия и Дейвид незначайно как успяха да заспят. Хавиер се приведе към Грифин и го попита кои са били мъжете в хангара и как Братството е уредило полета.

— „Абстерго“ има много врагове — отговори Грифин. — Не всички са асасини. Понякога работим заедно в името на общата цел.

— Врагът на моя враг ми е приятел? — цитира Хавиер.

— И така може да се каже. — Грифин погледна сериозно Хавиер и кимна бавно. — Безразсъден си, но признавам, че ме впечатли.

— Трудно ли се впечатляваш?

— Много.

Хавиер също кимна, ала всъщност с нищо не бе целял да впечатлява Грифин.

— Разказах на Гавин за теб. Съгласи се с мен. Ако търсиш място и кауза, може би си ги намерил.

— В Братството?

Грифин кимна.

— Това официална покана ли е?

— Ако пожелаеш.

Хавиер неочаквано установи, че идеята му допада. Асасините се застъпваха за избора. Равни права за всички, всеки е свободен да разгърне способностите си. Този възглед за света му се струваше подобър от света, където живееше и още не се бе почувствал свободен да разкрие истинското си аз.

— Има ли ритуално посвещение? — попита шеговито той.

— Не. Приемат те и после започва истинското обучение — отвърна Грифин.

Хавиер кимна.

— Ще си помисля.

— Добре. — Грифин затвори очи и облегна глава на корпуса. — Гледай и да си починеш.

Хавиер се чувстваше изморен, но след този разговор не успя да заспи. Почуди се какво ли ще каже Оуен, после се запита дали има значение. Решението зависеше от него. Той сам трябваше да открие своето място.

* * *

Часове по-късно самолетът кацна в Пекин и Грифин ги изведе на пистата. Упорита сива мъгла скриваше хоризонта във всички посоки. Хавиер не би могъл да разбере дали са заобиколени от планини, или са на остров.

Преди да стигнат далеч, до тях спря джип и от него слезе жена. Явно беше китайка, на средна възраст, с дълга черна коса. Носеше вталено бяло облекло, нещо средно между военна униформа и олимпийски екип. Хавиер прецени, че за разлика от двамата мъже с товарната камионетка, тя, изглежда, е асасин.

— Грифин? — кимна жената.

Грифин ѝ протегна ръка да се здрависат.

— Приятно ми е най-после да се запознаем, Йенмей.

— И на мен. — Тя посочи джипа. — Идвате ли?

— Само да си вземем багажа.

— Разбира се.

Йенмей им помогна да натоварят чантите и сандъците в багажника, после всички се качиха в джипа — Грифин отпред, Хавиер и другите отзад. Докато Йенмей караше, Хавиер забеляза как ги измерва с очи в огледалото за задно виждане.

— Гавин ми спести подробностите — каза тя. — Защо сте тук?

— Райската реликва — отвърна кратко Грифин.

Йенмей обърна рязко глава към него, после бавно насочи поглед отново към шосето.

— Можеше да ме уведоми... — Тя замълча. — Значи смята, че няма да успеем да се справим сами? — попита.

— Ситуацията е необичайна.

— В какъв смисъл?

Грифин погледна назад.

— Наталия я видя.

— В „Анимус“ ли? — попита Йенмей.

— Шон се снабди с чертежи и процесор в Мадрид — обясни Грифин. — Всъщност търсим три реликви. Остриетата на Тризъбеца. Тези деца и още три са свързани с тях. Говори ли ти нещо името Исая?

— Да.

— Той изследва нещо, наречено Потомствено събитие. Шестимата са част от него.

— Разбирам.

— Исая вероятно пътува насам. Забелязала ли си раздвижване сред тамплиерите?

— Не. Никакво.

— Странно. — Грифин прокара длан по обръснатата си глава. — Много странно. — По-логично е да събират армия...

— Гавин ми каза да ви заведе в Монголия. До Бурхан Халдун?

— Точно така.

— Подготвила съм частен самолет.

— Най-последно! — възкликна Дейвид.

Хавиер и Наталия се засмяха и дори Грифин се подсмихна.

Стигнаха до най-отдалечения край на летището и Йенмей паркира джипа до самолет, който вероятно щеше да спечели одобрението на Дейвид. Хавиер не разбираше кой знае колко от самолети, но този изглеждаше бърз, източен като стрела. Разтовариха багажа от джипа и се качиха в самолета. Вътре ги очакваха кожени кресла с удобни ръкохватки и подвижни облегалки. Редяха се едно срещу друго от двете страни на кабината.

— Къде са другите от групата ти? — попита Грифин.

— В Тибет — отговори Йенмей. — Не успях да им се обадя. Гавин не ми даде много време.

— Защото и той нямаше. Всичко се разви за трийсет и шест часа.

Йенмей тръгна към предната част на самолета.

— Ще видя дали техническата проверка е приключила и отлитаме.

Хавиер седна срещу Наталия, Дейвид се настани през едно кресло от тях и огледа пистата през малкия люк. Не след дълго

самолетът се плъзна напред. Йенмей се върна в кабината, седна срещу Грифин и си закопча колана.

— Ще ни запознаеш ли? — попита тя.

— Разбира се.

Грифин посочи по ред Хавиер, Наталия и Дейвид и каза имената им.

Йенмей се усмихна на всеки и се обърна към Наталия:

— Разбрах, че си видяла острието от Тризъбеца?

Наталия кимна.

— Как изглежда?

— Прилича на кама — отговори Дейвид. — Видяхме първата в Ню Йорк.

— Първата? — сбърчи чело Йенмей. — Защо не ми разкажете всичко отначало?

Тримата подхванаха историята. Хавиер говореше най-много, Дейвид го прекъсваше най-често. Обясниха за Монро, за симулацията по време на метежите срещу мобилизацията, последвана от събитията през изминалите две седмици. После Наталия описа спомените на монголския си предшественик. Йенмей ги изслуша търпеливо, без да задава въпроси. Когато приключиха, се замисли за момент, сложила показалец върху устните си.

— Не споменахте дали знаете къде е погребан Мъонгке хан.

— Не знаем. Никой не знае — промърмори Грифин. — Наталия реши да не вижда.

— Как така? — попита Йенмей.

— Десинхронизира се нарочно.

— Защо?

— Защото не иска никой да намира Райската реликва — отговори Дейвид.

Наталия се обърна към него.

— Не съм си глътнала езика. — После погледна към Йенмей. — Мисля, че е по-добре да остане скрита.

Йенмей кимна.

— Всъщност съм съгласна с теб. Но не мисля, че сме изправени пред такъв избор. Доколкото разбрах, въпросът не е дали ще бъде намерена, а от кого.

Тази по-възрастна жена асасин явно проявяваше повече съпричастие от Грифин. Наталия се улови, че се вслушва внимателно в думите ѝ и се замисля над тях, вместо да спори и да се затваря в черупката си.

— Знаеш къде е, нали, Наталия? — попита Йенмей.

— Не точно.

— Аз имам представа — намеси се Грифин. — Видях достатъчно, преди да провали симулацията. Ще успея да стигна доста близо.

Йенмей кимна, но не откъсна поглед от Наталия, която беше вдигнала крака върху седалката и бе обвила колене с длани. Остана така до края на полета, когато равнините под тях отстъпиха място на планини, а след тях се ширна скалисто плато.

— Монголската степ — каза Йенмей. — Не знам защо, но тази земя отглежда победители. Атила. Чингис хан.

— Исая — продължи Дейвид, но за щастие размисли и не прибави Грифин към списъка.

— След час ще кацнем в Мьонгьонморт — каза Йенмей. — Бурхан Халдун се намира на петдесет мили оттам.

— Дали да не минем над планината? Да хвърлим един поглед — предложи Грифин.

Йенмей кимна.

— Ще инструктирам пилота.

Разкопча колана и тръгна към предната част на самолета. Върна се след минути.

— Променихме маршрута. Ще се отклоним за проучване на терена.

Скоро степите се надиплиха, а отвъд възвишенията се възправиха гористи планини с лъкатушни реки и широки долини.

— Този район е свещен за монголците — каза Йенмей. — Още отпреди Чингис хан. Дори не позволяват на чужденци да изкачват Бурхан Халдун.

— Исая няма да спази ограничението — вметна Хавиер.

— Да — кимна Йенмей. — Но е по-мъдро да действаме предпазливо.

Не след дълго самолетът се сниши над планината и всички застанаха пред люковете. Летяха ниско и различаваха отделните

дървета — зелени щрихи на фона на сивкаво платно от скали и сняг. Пред очите им се стелеха сякаш до безкрай върхове и била, долини, падини и реки.

— Това е Бурхан Халдун.

— Къде? — попита Дейвид.

— Ей там. — Йенмей посочи един от най-високите чукари.

Не беше внушителният Еверест, но Хавиер долови нещо неповторимо, достолепно, дори царствено във върха с корона от бял лед и зелен трон.

— Оглеждайте се за тамплиерски лагер — инструктира ги Грифин.

Хавиер присви очи, за да различи по-ясно далечната земя, но навсякъде растяха дървета и лагерът трябваше да е доста голям, за да го зърнат толкова отвисоко.

— Може ли пилотът да ни сниши още по-надолу? — попита Дейвид.

— Сигурно — предположи Йенмей. — Ще отида да...

Нещо експлодира отвън, кабината се разклати и тласна лицето на Хавиер към прозореца. Носът му пое удара и той усети вкус на кръв. През сълзите, замъглили очите му, видя как земята се приближава главоломно към тях.

— Стреляха по нас! — извика Йенмей.

Хавиер погледна през прозореца от другата страна на самолета. Единият двигател бе отнесен наполовина и зад него се стелеше дебел стълб черен пушек.

Внезапното снишаване го залепи на седалката и дъхът му секна. Щяха да се разбият. Хавиер се бе обучавал под надзора на асасин, бе проникнал в полицейски склад и бе нападнал тамплиерска крепост, а щеше да загине в самолетна катастрофа.

— Отивам отпред! — изкрещя Йенмей.

Разкопча колана, стана и прекоси кабината с разперени ръце.

— Дръжте се! — извика Грифин. — Ще се приземим. Имаме един двигател.

— Ако не ни улучат пак! — каза Дейвид.

Повредата очевидно не беше механична. Сигурно тамплиерите бяха някъде долу и разузнавателният полет беше грешка. Дори да оцелеят, тамплиерите вече знаеха, че са тук.

Йенмей се върна в кабината и се тръшна върху седалката.

— Ще предприемем аварийно кацане. Пилотът видя открита поляна.

— Подгответе се! — изкрещя Грифин. — Наведете глави и не се изправяйте!

Хавиер го послуша и зачака, заслушан в рева на единствения двигател и в оглушителното дрънчене сякаш на всяка частица от самолета. С крайчеца на окото си виждаше планините вдясно — не под, а до тях. Върховете на боровете изглеждаха толкова близо, че би могъл да ги помирише.

Всеки момент щяха да паднат.

24.

Грейс не хареса плана на Оуен.

Като за начало претършува салона, спалните им помещения и една от стаите за „Анимус“. Търсеше неща, с които да изработи подобие на „болезнена граната“.

— Нали няма да правиш истинска граната? — попита Грейс.

Бяха в банята в нейната спалня — надяваха се от „Абстерго“ да не са инсталирали камери там.

— Не. Просто трябва да прилича на граната — каза Оуен.

Вдигна изделието, изработено от консервна кутия с енергийна напитка, жички и изолиран банд. Изглеждаше точно каквото беше.

— Сериозно ли мислиш, че ще заблудиш някого с това?

— По-хубаво няма да стане. Хайде, да вървим — махна с ръка Оуен.

Пъхна кутийката в джоба си и двамата излязоха от банята. Ако някой някъде в „Етера“ ги бе видял да влизат вътре, какво ли би предположил? Този въпрос изплува в ума на Грейс почти едновременно с отговора — беше й все едно.

Тръгнаха по коридора. Беше късно, доста след полунощ, и не срещнаха никого по пътя до главната сграда. Вече знаеха докъде се стига в другата посока, но се почудиха дали има по-лесен достъп до една от двете постройки, където все още не бяха влизали.

Откриха стъклен проход, прекосиха го крадешком и се озоваха в просторен атриум. В отсрещния му край има коридор. Засега не се натъкнаха нито на заключени врати, нито на охранители.

— След случилото се не би ли трябвало да затегнат режима? — запита се гласно Грейс.

Оуен погледна през рамо.

— Може би всички са заминали с Исая в Монголия.

— Може би — съгласи се Грейс. — Но все пак... Изглежда странно.

Стигнаха до втори стъклен тунел, който се отвори без пръстов отпечатък и код. Пристъпиха предпазливо вътре, несигурни къде ще ги отведе. Дърветата тук растяха по-близо до стените и засенчваха прохода. Сградата в далечния му край изглеждаше по-различна от другите. Имаше по-малко врати и прозорци, през които се виждаха големи лаборатории, пълни с компютри и всякаква електроника.

— Явно тук е кухнята на „Абстерго“ — каза Оуен.

— Казали на Шон, че ще му изработят специални протези.

Оуен се намръщи.

— Нищо чудно, че Исая го е зарибил.

— Защо?

— Ти не би ли поискала да ходиш отново?

— Бих поискала, разбира се, но не това е проблемът.

— А какво?

— Шон трябва да разбере, че и в двата случая си е добре. Не го определят краката му или способността да ходи.

— Това от Виктория ли го взе?

— Не. От себе си.

Продължиха тихо напред през коридори с още лаборатории и стигнаха до следващ стъклен проход. Вероятно водеше до петата сграда, но вратата имаше скенер за пръстов отпечатък и изискваше отключващ код.

— Фалшивата граната отваря ли врати? — попита Грейс.

— Ще претърсим лабораториите за нещо, с което да отключим — отвърна Оуен.

— Няма да намерите нищо — рече женски глас зад тях.

Грейс се извърна рязко с пламнал врат. Тамплиерката им препречваше пътя за бягство, откъдето бяха дошли.

— Коул... — каза Оуен.

Жената насочи пистолет към тях и съдейки по изражението ѝ, Грейс не се усъмни, че е готова да го използва.

— Наблюдавам ви, откакто излязохте от спалнята — уведоми ги Коул. — Какво правите тук?

— Разглеждаме — отговори Грейс.

— Помниш ли ме от онази нощ? — попита Оуен.

Коул присви очи.

— Мислиш ли, че е умно да ми опресняваш паметта?

Оуен извади фалшивата граната и я вдигна, прикривайки я с длан.

— Ще ти я опресня с *това* — рече той.

Коул се взря в гранатата и Грейс зачака как ще реагира.

— Не ми напомня нищо — каза Коул най-сетне. — Може би защото си я направил преди малко.

На Грейс ѝ се прииска да наругае Оуен. Целият план беше глупав и нелеп от самото начало, но тя се върза с мисълта, че един почти-асасин може би е понаучил нещо през изминалите седмици.

Оуен погледна фалшивата граната, после я пусна на пода.

— И какво сега?

— Първо вземи този боклук.

— Сериозно?

— Вземи го!

Оуен се наведе и вдигна изобретението си.

— Сега тръгвате право по коридора към килиите.

Насочила пистолета към тях, Коул ги подкара към вратата, натисна скенера с палец и въведе код. Ключалката изщрака.

— Напред!

Оуен мина пръв, Грейс го последва. Влязоха в коридора между дърветата, който се спускаше надолу по планинския склон, както прохода към гаража в другия край на „Етера“.

— Ще ни арестуваш ли? — попита Грейс.

— Върви! — отсече Коул.

— Трудно ще обясниш на татко — добави Грейс.

— Не е мой проблем — отвърна Коул. — Можем да накараме баща ти да мисли каквото поискаме. Записани сте как се промъквате наоколо. Мога да ви убия и да кажа, че е било самозащита.

Грейс замълча. Изведнъж „Етерът“ ѝ се стори съвсем изолиран, нощта — много студена.

До нея Оуен вървеше с наведена глава, но тя долавяше, че умът му щрака. И тя би желала да измисли изход от това, само дето още не беше сигурна какво е това. Какво биха направили тамплиерите всъщност? Знаеше какво са вършели някога, в Ню Йорк, но в съвременния свят подобни неща не биха им се разминали безнаказано. А и бе започнала да се доверява на Виктория и смяташе, че тя не би им навредила. За Коул обаче не знаеше нищо.

Стигнаха до подножието на хълма. Коридорът свърши до врата, също с електронна ключалка. Коул я отвори и влязоха в петата сграда. В тази част на „Етера“ атмосферата бе по-различна. Беше студено, липсваха предразполагащите и впечатляващи елементи в другите сгради. Грейс предположи, че мястото е достъпно за малцина.

— Вървете напред — разпореди Коул.

Минаха край няколко заключени врати. Коул спря, отвори с кода си врата без обозначение и надникна вътре.

— Време е — каза на някого.

Монро излезе в коридора.

— Радвам се да ви видя — усмихна се той на Грейс и Оуен.

— Монро? — Оуен пристъпи към него. — Какво...?

— Млъкни и върви напред — прекъсна го Коул. — Право напред.

Монро кимна, погледна Грейс в очите и пак се усмихна. Тримата поеха по коридора, следвайки заповедите на Коул, докато стигнаха до сводеста стая с каменни стени и таван, високи етажерки и няколко големи контейнера, каквито Грейс беше виждала да товарят на кораби. Коул ги поведе към единия.

— Готово ли е всичко? — попита Монро.

— Да. Вътре има прецизно оборудване и контейнерът е климатизиран и снабден с кислород. Заредих с вода, храна и фенери. Има и една кофа... за други нужди.

Грейс погледна към Оуен. Какво, по дяволите, става?

— Сигурно ли е, че си в безопасност? — попита Монро.

— Да — отговори Коул. — Камерите не работят, все едно някой ги е изключил от стаите за „Анимус“. — Тя се обърна към Оуен. — Дай ми тази щуротия.

Оуен се усмихна и подаде фалшивата граната.

— Ти си Ротенберг.

Грейс вече беше разбрала, че Коул е двоен агент, къртица, и им помага да избягат. Не знаеше защо и не знаеше кой е Ротенберг, но в момента нямаше значение.

— Влизайте — махна им Коул. — Камерите ще се включат скоро. Трябва да се върна на поста си. Най-трудно ще ги убедя, че съм се хванала на това. — Вдигна фалшивата граната.

— Длъжник съм ти — каза Монро.

— Квит сме — рече Коул. — Провизиите са в далечния ляв ъгъл. Монро кимна и влезе в контейнера. Оуен го последва, Грейс вдиша дълбоко и пристъпи вътре. Обърна се назад към Коул, която вече затваряше вратите.

— Настанете се удобно — каза тя. — До Монголия са двацет и четири часа път.

Вратите се затвориха и настана непрогледна тъмнина. Грейс чу как резето се захлопва. После изтрополиха стъпки, в далечния ъгъл на контейнера нещо издрънча и блесна светлина.

— Готово. — Монро сложи фенера върху сандък.

— Тя ли е Ротенберг? — попита Оуен.

— Коул е стара приятелка — отговори Монро. — Веднъж ѝ помогнах. Обеща да ми върне услугата. Свързах се с нея преди седмици. Ако искаше да научите повече за нея, щеше да ви разкаже. Няма да навлизам в подробности, за да не я изложам на опасност. Рискува живота си за вас двамата.

Думите му накараха Грейс да се усъмни в теорията за ограниченията пред съвременните тамплиери. Огледа се къде да седне и избра кашон. Въздъхна дълбоко и се облакът върху коленете си.

— Къде беше досега, Монро? — попита Оуен.

— Криех се — отговори той. — Подготвих се. Съдейки по това, което видях в гаража, с Хавиер сте се обучавали някъде.

Оуен кимна.

— Бяхме с Грифин. Той е асасин.

— Аха. — Монро погледна към Грейс. — И вие бяхте тук в „Етера“.

Грейс кимна.

— Какво знае Исаия? — попита Монро.

— Знае за Райската реликва в Монголия. И току-що разбрахме, че може би има една в Скандинавия.

Монро седна върху сандък и фенерът освети наполовина лицето му.

— А камата в Ню Йорк?

— Мислех, че е у теб — разпери ръце Оуен.

Грейс предполагаше същото.

— Не е у мен — поклати глава Монро. — Не я ли открихте?

— Разбрахме къде е скрита, но някой ни беше изпреварил — обясни Оуен.

— Надявам се това да не значи, че има трети играч. — Монро подръпна посребрялата си коса, прибрана на опашка, и се почеса по главата. — Както и да е... Остават две липсващи остриета, ако предположим, че ще открият монголското.

— Ще ги спрем, нали? — попита Оуен.

— Ще пробваме — отговори Монро. — Знае ли Исяя за Потомственото събитие?

— Спомена го — каза Грейс. — Но не мисля, че тамплиерите разбират какво представлява.

Монро кимна.

— Добре.

Грейс зачака, но Монро не продължи.

— Ние също не разбираме, между другото — рече тя.

Монро се вгледа във фенера и светлината обля цялото му лице. Сиянието очерта по-дълбоко бръчиците около очите, устните и по челото му, сякаш изведнъж се е изморил и остарял.

— Не знам дали сега му е времето...

— Ще сме затворени в това нещо двацет и четири часа — намеси се Оуен. — Има ли по-добро време?

Монро кимна. И продължи да кима замислен.

— Добре. Добре, може би си прав. Ще ми се и другите да бяха тук, но... Важно е да разберете, че макар да съм открил Потомствения ефект, не знам точно какво произтича от него. Исяя смята, че носи могъщество. Нещо като оръжие. Аз обаче не съм убеден. Мисля, че е източник на мъдрост. Прозрение.

— Но какво е всъщност? — попита Грейс.

— Вече знаете за генетичната памет. В „Абстерго“ я изучавах, декодирах, анализирах, за да я използваме по-пълноценно. При изследванията обаче се натъкнах на нещо необикновено. Втори код в ДНК, скрит под основния. Като фонен шум в главния сигнал. Няма го у всеки, но според мен навремето всички са го притежавали.

— Разбра ли какво представлява? — попита Оуен.

— Предполагам. Мисля, че е колективното несъзнавано на човешката раса.

— Като в психологията? — намеси се Грейс.

— Да — кимна Монро. — Карл Юнг е въвел термина. Смятал, че всички хора споделят едни и същи фундаментални образи, символи и архетипове, предавани още от появата на хомо сапиенс през палеолита.

— Вярваш ли, че е така? — попита Оуен.

— Мисля, че теорията е интерпретирана неправилно — отговори Монро. — Някои виждат мистика в нея. Мислят, че символите са магически, притежават езотерична сила. Аз обаче съм учен. Не търсех мистика. Исках да проумея механизма на този подкод. Зарових се по-надълбоко и започнах да провеждам протосимулации с него, за да видя какво ще се случи.

— Какво е протосимулация? — попита Грейс.

— В лабораторията понякога използвахме рудиментарен изкуствен интелект за... симулирани симулации. Така проверявахме дали симулацията ще се получи и как изглежда в общи линии. И този нов генетичен подкод... — Той потри брадичка. — Страхувате ли се от паяци?

— Не особено — отговори Грейс.

— Да — каза Оуен. — Защо?

— Колективното несъзнавано е нещо такова. Някои хора *по рождение* се страхуват от паяци — обясни Монро. — Изпитват подсъзнателен страх.

— Нещо като инстинкт? — предположи Грейс.

— Донякъде, но е по-сложно. Питали ли сте се защо толкова много хора се страхуват от паяци? Според мен причината е следната — в далечното минало сме научили, че паяците могат да са смъртоносни, и наученото се е предало през поколенията. Като генетичен спомен, който не принадлежи само на един род. Е, всъщност го дължим на неколцина предци, но толкова древни, че идеята за потеклото губи значение. Милиони години по-късно обаче някои хора са запазили страха от паяци, а други са го изгубили.

— И какво общо има това с Потомствения ефект? — попита Оуен.

— Ще стигна и дотам. — Монро се изправи и се отдалечи на няколко крачки от тях. — Започнах да анализирам всички генетични проби, с които разполагахме в „Абстерго“. Търсех нови фрагменти. Признавам, че се вманиачих. Исках да пресъздам целия генетичен подкод на несъзнаваното. Нещо като връщане към момента на

раждането на човека. Споделих обаче с Исая и това се оказа грешка. Идеята обсеби и него. Както споменах обаче, той ламтеше за власт. Нещо, което да използва, а не да се учи от него.

— Ние имаме ли част от този код? — попита Грейс.

Монро се обърна към нея.

— Не е част. Шестимата заедно имате целия код. Това е Потомственото събитие. Вие сте средоточие на колективното несъзнавано.

Грейс погледна към Оуен. Той изглеждаше объркан, свил вежди. Явно споделяше чувствата ѝ.

— Добре. Но какво значи всъщност това? Как ни засяга? — попита тя.

— Искане ми се да можех да ти отговоря — рече Монро, превръщайки объркването ѝ в смут. — Това правех в училищата ви. Напуснах „Абстерго“, но не се отказах от изследването. Събирах части от кода. Интересът ми беше чисто научен. Но след като ви открих, разбрах, че съвместимостта на генетичната ви памет надхвърля очакванията ми, че е свързана с Райските реликви. Още не съм разбрал обаче как се съотнасят реликвите със скрития код.

— Исая също не знае — отбеляза Грейс.

Отвън се чу бръмчене на мотор. Звукът приближи и тримата замълчаха, наострили слух. После целият контейнер се помести внезапно, Монро залитна и се тръшна върху близкия сандък.

— Тръгваме — прошепна той.

Оуен се престори, че поглежда часовник на китката си.

— Остават двайсет и четири часа.

25.

Самолетът удари земята и Дейвид политна напред. Коланът го задържа на седалката, превит одве; очилата му изхвъркнаха и прелетяха през цялата кабина. Самолетът се разтърси, стържейки по земята, после отскочи отново във въздуха и пак се стовари долу. Следващите ужасни секунди сякаш се проточиха до безкрайност, но в крайна сметка спряха и Дейвид се озърна. Гладкият корпус на самолета се беше огънал и разкривил.

— Добре ли сте, деца? — попита Грифин. — Искам имена и „да“.

— Наталия, да.

— Дейвид, да.

— Хавиер, да.

— Ще отида да видя как е пилотът — каза Йенмей. — После трябва да се изнесем бързо.

Тя се отправи със залитане към пилотската кабина.

Дейвид примигна и разтри глава и врат с чувството, че планината ги е сдъвкала и изплюла.

— Защо ще бързаме толкова?

— Защото тамплиерите ще тръгнат да търсят къде се е разбил самолетът — отговори Грифин. — Трябва да се измъкнем, преди да довтасат.

— Забравяме елемента на изненадата — вметна Хавиер.

— Ако не броим изненадата, че сме живи — уточни Дейвид.

Йенмей се върна от пилотската кабина.

— Пилотът е невредим. Вече е съобщил за инцидента.

Грифин разкопча колана и се изправи.

— Да вървим, хора!

Хавиер и Наталия тръгнаха след него, Дейвид си намери очилата — непокътнати — и също се запъти към задната част на самолета. Облякоха топли дрехи и взеха оръжия и оборудване колкото могат да носят. Дейвид нямаше представа за какво служат повечето неща, като

изключим очевидните фенери, и хем искаше, хем не искаше да разбере от опит. Когато всички бяха готови, Йенмей дръпна лоста на аварийния изход и от отвора изскочи жълта надуваема пързалка.

Грифин излезе пръв, след него Наталия и Дейвид, който се спусна с тъничък писък. Щом стана на крака, видя колко широка и дълга следа е изорал самолетът в земята, покосявайки тревата и храстите. От двете страни ги обграждаха възвишения, покрити с борове, а зад хребета вдясно се възправяше заснеженият Бурхан Халдун.

Под снежната шапка, едва видимо над най-близкото било, се издигаше скално образувание, наподобяващо волски рог. Дейвид се обърна да го покаже на Наталия, но тя вече се взираше право към него. Забеляза, че Дейвид я гледа, и извърна бързо глава в обратната посока.

Дейвид се втренчи отново в каменния рог и разбра, че Наталия сигурно го е познала от симулацията. Нищо чудно да беше стояла на същото място. Обаче явно не искаше да се издаде, че е виждала странния връх, което значеше, че вероятно е свързан с гроба на хана.

— Забеляза ли откъде стреляха? — обърна се Грифин към Йенмей.

Тя посочи.

— От запад, близо до онези хълмове, но не мога да определя с точност.

— Какво ти говори интуицията? — попита Грифин.

Йенмей погледна към Наталия.

— По-важна е нейната интуиция.

Сега всички се обърнаха към Наталия и Дейвид трябваше да реши дали да каже накъде я е видял да гледа, или да я остави сама да прецени какво да отговори. Знаеше какво би направила Грейс. Ще изплюе камъчето, за да не губи време с тайни, и заедно ще обсъдят положението. Не беше сигурен обаче, че това е най-добрият подход в момента, защото Наталия може би имаше право. Може би асасините не заслужаваха повече доверие от тамплиерите.

Дейвид се замисли на кого всъщност може да се довери и си отговори — на Хавиер и Наталия, и на сестра си, където и да е тя.

Наталия посочи към южния планински склон.

— Натам, мисля.

Йенмей кимна.

— Добре.

— Хайде! — махна им Грифин. — Гледайте да не вдигате шум.

— И си отваряйте очите на четири за вълци — добави Йенмей.

Тя ги поведе напред по склона на запад и не след дълго навлязоха в гората. Упорит вятър завихряше тънкия студен въздух, боровете бяха високи и с тесни корони, сякаш са прибрали плътно клоните си. Жилава трева и мъх покриваха земята. Вървяха мълком и когато стигнаха до върха на билото, Дейвид видя, че пред тях се стелят още много хребети, преди да се доберат до Бурхан Халдун. Долу се ширеше открита тревиста долина.

— Не чувам хеликоптери — каза Грифин.

Йенмей погледна нагоре.

— Може би имат безшумни дроне. — Обърна се наляво. — Ще заобиколим, за да останем в гората.

— Това е твоята територия — съгласи се Грифин.

Тръгнаха след Йенмей. Обхождаха купата на долината, скрити сред дърветата. Изминаха мълчаливо още една миля, после втора. Дейвид забеляза лисица да побягва от тях, после орел да се спуска като ракета над поляна и да разкъсва плячката си с хищнически нокти.

Най-сетне стигнаха до последното било преди Бурхан Халдун и от върха се разкри просторна долина — най-широката досега, разстлана поне на половин миля на север и пресечена от блещукаща река.

— Според преданието това е едно от възможните места, където е погребан Чингис хан — каза Йенмей. — Говори се, че отклонили реката да минава над гроба му, та никой да не го открие.

— Какво е онова там? — Хавиер посочи на юг, където долината беше двойно по-широка.

Дейвид присви очи и му се стори, че вижда нещо лъскаво — метал или стъкло — до реката, както и постройки и вероятно автомобили.

— Те са! — възкликна той и се почуди дали Грейс е там долу.

Грифин извади бинокъл и огледа мястото.

— Лагер е — каза той и подаде бинокъла на Йенмей. — Дейвид е прав. „Абстерго“ са ни изпреварили.

Йенмей се обърна към Наталия.

— На прав път ли са?

Наталия не отговори.

— Далеч са — каза Грифин. — Видях достатъчно от симулацията и съм сигурен. Мисля, че гробът се намира на запад, отвъд долината, по склоновете на Бурхан Халдун.

Ала Дейвид вече не се интересуваше от това.

— Трябва да спасим сестра ми, Оуен и Шон — отсече той.

— Рисковано е — поклати глава Грифин. — А и сестра ти и Шон решиха сами да останат, нали?

— Вратата я спря — тросна се Дейвид. — Щеше да дойде!

Забеляза, че Наталия се понамръщи, но замълча.

— Съгласна съм с Грифин — намеси се Йенмей. — Райската реликва е главната цел. Намерим ли я, ще обсъдим спасителна операция. — Тя погледна на запад. — Трудно ще прекосим долината. Няма никакво укритие. Лесно ще ни забележат.

— Така ли било? — разпери ръце Дейвид. — Ще се престорим, че приятелите ни не са долу?

— Оуен е най-добрият ми приятел — отвърна Хавиер. — Но дори не знаем дали наистина са там.

— А и да бяха, Райската реликва е на първо място — додаде Грифин. — Оуен и Грейс сигурно биха настояли да спрете Исая, преди да ги спасите, нали?

Дейвид разбра, че асасинът може би има право, и прекрати спора.

Хавиер се обърна отново към Йенмей.

— Мисля, че мога да мина, без да ме видят.

— Обучен си — напомни му Грифин. — Другите двама не са.

На Дейвид не му хареса да го сочат като пречка, но наистина не притежаваше уменията, придобити от Ефекта на преливане, за който Грейс му беше говорила. В нюйоркската симулация той беше старец, а Наталия — оперна певица.

— Ако прекосим през нощта? — попита Хавиер.

— Възможно е — кимна Йенмей. — Ще почакаме луната да се скрие и ще решим.

— Значи засега спираме. — Грифин обходи с очи земята. — Време е за почивка. Направете бивак сред дърветата, стойте тихо и наблюдавайте.

Извадиха част от храната и спалните чували. Не запалиха огън, увиха се с каквото им е подръка. След няколко часа слънцето залезе и въздухът застудя. Дейвид се облегна на дърво, пъхнал брадичка в якето си. Издишваше бели облачета, които замъгляваха очилата му, и после гледаше как мъглата бавно се разнася. Вслушваше се във вятъра, който не възнамеряваше да отслабва, и във виковете на сова или на друга нощна птица.

Йенмей с право се безпокоеше за луната. Тя осветяваше долината и посребряваше реката като огледало. На юг светлините на тамплиерския лагер сияеха още по-ярко и Дейвид пак се замисли за Грейс. Дали наистина е там, или е останала в „Етера“? Имаше чувството, че я е предал, понеже е разбрал с такова закъснение защо „Анимус“ е важен за нея. Някак си трябваше да я измъкне от „Абстерго“. Беше ѝ обещал.

Нещо се раздвижи сред дърветата. Нещо едро, но тъмните сенки го скриваха. Йенмей бе споменала, че в гората има вълци.

— Не мърдайте — прошепна Йенмей. — Грифин?

— Зашеметяваща граната в готовност.

— И моят арбалет е зареден — добави Хавиер.

Дъхът на Дейвид излиташе на пресекулки. Нещото приближаваше към него с твърде тежки стъпки, та да е вълк. В ума му изплува мечка.

— Какво е това? — прошепна Наталия.

— Не знам — отвърна Йенмей.

Животното издишваше с дълбоко, продължително пухтене и явно се намиреше на няколко метра от Дейвид. Стори му се, че долавя острата му миризма. С разтреперани ръце се пресегна към фенерчето.

— Запази спокойствие — каза Грифин.

Дейвид обаче не можа. Животното пристъпи още една крачка напред, внезапни тръпки втресоха Дейвид, накараха го да вдигне рязко ръка и преди да се усети, той светна фенерчето и го насочи към звука.

Беше огромен, величествен лос с рога, дълги пет-шест стъпки. Лъскавите му очи се облециха срещу Дейвид.

— Изключи светлината — просъска Грифин.

Дейвид изгаси фенера и зачака. Беше чувал, че лосовете са агресивни. Долови как животното направи крачка, после още една, но осъзна, че се отдалечава от него. Въздъхна.

— Това нещо беше грамадно! — каза Хавиер.

— Тази светлина беше ярка — каза Грифин. — Ако е гледал насам, някой от лагера я е забелязал.

Дейвид беше виновен.

— Съжалявам. Не знаех какво е...

— Стореното сторено — намеси се Йенмей. — Не вдигайте шум.

Дейвид замълча, ала сега наблюдаваше лагера на „Абстерго“ не само защото мислеше за сестра си, но и защото чакаше да зърне раздвижване. Никой не тръгна към тях, само студената нощ стана още по-студена.

Луната се спусна надолу по небосклона, първо се плъзна по върха на Бурхан Халдун, после се скри зад него и долината притъмня, а реката се превърна в черно мастило. Другите се обърнаха на запад, но Дейвид не откъсна поглед от тамплиерите. Не можеше да се отърве от мисълта, че Грейс е долу и има нужда от помощ.

— Да действаме ли? — попита Грифин.

— Да пробваме — каза Йенмей. — По-добър шанс едва ли ще имаме. Лагерът ще се разширява. И ще засилят охраната.

— Хайде тогава! — махна с ръка Грифин.

Събраха спалните чували и всичко, което бяха извадили, и се запуснаха бавно към долината. Вървяха снишени, използваха падините за укритие. Наблюдаваха зорко лагера на „Абстерго“ за издайнически знаци, че са ги забелязали.

Стигнаха до долината и тръгнаха през поляната: първо Йенмей, после Хавиер и Наталия, след тях Дейвид и последен — Грифин. Дейвид зърна червена лампа да просветва в лагера. После светлината стана зелена. Сетне се промени отново и стана кехлибарена.

Червено, зелено, кехлибарено.

Светлината угасна и Дейвид спря. Това бяха опознавателните светлини на „Мустанг Р 51“, самолета, който Дейвид бе пилотирал в спомените на працядо си.

Съвпадение ли е?

Светлините отново просияха в същата последователност. Червено, зелено, кехлибар. После угаснаха.

Дейвид си спомни, че е описвал сигналната система на Грейс, и се почуди дали това не е някакъв код от нея. Макар да го хокаше, задето приема като забавление симулацията с полетите, тя може би все

пак бе обръщала внимание на историите му. Нищо чудно да е забелязала фенера и в отговор да му изпраща съобщение.

— Дейвид, какво става? — прошепна Грифин зад него.

— Мисля, че е Грейс.

— Кое?

— Светлините. Червено, зелено, кехлибар. От моята симулация в „Етера“ са.

Грифин погледна към лагера.

— Угаснаха — рече Дейвид. — Но ги видях. Грейс е. Сигурен съм.

— Не е сигурно — възрази Грифин. — Задачата ни не се променя. Първо райската реликва.

— Но...

— Съжалявам. — Грифин мина пред Дейвид. — Да вървим!

Асасинът продължи да се прокрадва напред. Дейвид обаче не помръдна. Не можеше да се престори, че не е видял светлините, и усещаше, че са знак от Грейс. Веднъж я бе изоставил и нямаше да го направи пак, дори да се наложи да я спасява сам.

Той се обърна и хукна обратно към възвишението и дърветата. Трябваше да се промъкне незабележим до лагера, а в долината нямаше как да остане скрит.

Докато тичаше, очакваше Грифин да го сграбчи изотзад или даже да получи асасинска стрела в задника, но му се размина. Всъщност не беше сигурен дали изобщо са забелязали, че е изчезнал. Е, скоро щяха да видят. Дали ще го оставят на мира и ще продължат към своята цел? Не се обърна да провери.

Стигна до подножието на възвишението, изкатери се до гората и едва тогава спря запъхтян.

Назад зърна само тъмните сенки на другите на фона на откритата равнина. Не бяха се отдалечили много от мястото, където ги беше оставил. Вероятно бяха спрели да обмислят какво да го правят. Не след дълго обаче пак поеха бавно на запад.

Дейвид се обърна на юг, към лагера, и се запрокрадва между дърветата. Луната я нямаше и в мрака той се препъваше по невидими корени и камъни, но продължаваше напред. Имаше чувството, че се е включил хронометър. Отброява минутите до нещо, което ще се случи с Грейс. Отмерва времето до момента, когато едните или другите ще

намерят Райската реликва и Дейвид ще трябва да направи нещо по въпроса.

По пътя наблюдаваше зорко гората вляво и гледаше да не навлиза навътре. Лосът го беше изплашил до смърт, а и отново си спомни за вълците.

Движеше се и не усещаше толкова силно студа, но дъхът му пак замъгляваше очилата и никак не му помагаше да не се спъва. Найсетне стигна достатъчно близо, за да огледа какво става в лагера.

Имаше пет големи палатки — четвъртити, със заострени покриви. Забеляза и няколко обемисти товарни контейнера и много джипове. Имаше и два хеликоптера — единият по-малък, другият с двойни перки отпред и отзад, пригоден да пренася по-голяма тежест. Ярки прожектори осветяваха целия лагер, неколцина тамплиерски агенти обхождаха мястото.

Дейвид се поогледа за някаква следа от Грейс. Не видя нищо. Не успя да прецени и откъде са дошли цветните светлини. Вероятно от някоя палатка с прозорци. Но коя?

Почуди се как ще разбере, след като навсякъде е осветено и пълно с агенти. Трябваше да опита обаче и нямаше по-подходящ момент от дълбоката нощ.

Пое си дъх и понечи да пропълзи надолу по хълма, но зад него се чува стъпки. Извърна се рязко в очакване да се озове очи в очи е горско животно.

— Не мърдай! — Агент в униформа и с черна каска бе насочил пистолет към него. — Кажете на Исяя, че планът на момичето проработи — съобщи той по радиото. — Брат й дойде.

26.

През последната част от пътуването до Мокголия Оуен чуваше пърпорене на хеликоптер над тях. Силен вятър клатеше и раздрусваше контейнера. Виеше му се свят и прилошаването слизаше от главата в стомаха му, после се връщаше нагоре и пълнеше с горчилка гърлото му. Преди да повърне обаче, хеликоптерът остави контейнера на земята и подът застана неподвижен под краката му.

— Трябва да се скрием — прошепна Грейс.

Притаиха се в ъглите зад купчини сандъци. Монро изключи фенера и зачакаха.

След няколко минути резетата издрънчаха, широките врати се отвориха със скрибуцане и наводнича контейнера със заслепяваща светлина отвън. Оуен примижа и очите му се приспособяваха по-дълго от обикновено.

— Първо извадете радарите за подземно проникване — каза някой. — Исая иска да тръгнем призори.

— Да, сър.

Оуен чу тътрузене на сандъци, множество стъпки и сумтене. Суматохата продължи няколко минути, но никой не приближи до дъното на контейнера, където тримата се криеха. След малко шумотевницата вътре стихна. Отвън долитаха гласове и ръмжаха мотори.

Оуен рискува да надникне над сандъка. Ярката светлина идваше от прожектори, включени към мобилни генератори — същите бе виждал по строителните площадки нощем.

Зърна и голяма палатка. Тамплиерски агенти сновяха непрекъснато напред-назад.

— Изглежда сме посред лагера — прошепна Оуен. — Ще офейкваме ли?

— По-добре да почакаме нещата да се поуталожат — отговори Грейс.

— Ами ако не стане? — попита Оуен. — Ако се върнат да разтоварят всичко?

— Трябва да се измъкнем оттук — каза Монро. — Но предпазливо. Не като Били Хлапето и „Регулаторите“.

— Ъ?

Монро поклати глава.

— Някой път ще ти покажа в моя „Анимус“. — Той изпъля иззад купчината сандъци. — Да вървим!

Тръгнаха крадешком към вратите на контейнера. През отвора Оуен видя, че лагерът е по-голям, отколкото бе предположил. Имаше три-четири палатки освен онази, която бе забелязал, и множество автомобили. Нямаше чак толкова агенти, колкото се опасяваше, и той си помисли, че може би ще успеят да се измъкнат.

— Насам. — Монро посочи надясно, където отвъд редицата прожектори се издигаше горист хълм. — Тичайте към дърветата.

— Звучи добре — кимна Грейс. — Готова съм.

— И аз — додаде Оуен.

В същия момент Исая излезе от палатка и се запъти право към контейнера, сподирян от дузина в бойно снаряжение. Два помалобройни отряда приближаваха отстрани.

— Май пропуснахме шанса — отбеляза Монро. — Назад, бързо!

Шмугнаха се отново в дъното на контейнера. Оуен затвори очи и застина. Усети как до него Грейс направи същото и споменът го досегна по рамото като лека длан — споменът за Вариус и Илайза пред къщата на Туид. Задържа се за миг, после се отдръпна.

— Излезте! — извика Исая и гласът му отекна в металните стени на контейнера. — Няма смисъл да отлагаме неизбежното.

Монро погледна към Оуен и Грейс, поклати глава и кимна.

Оуен се изправи, след него Грейс, накрая Монро.

— Виктория ми се обади — каза Исая. — Пътува насам. — Обходи с очи контейнера. — Доста находчиво. Очаквах да се опитате да избягате, разбира се, но не се досетих за този начин.

— За много неща не си се досетил — каза Монро.

— Вярно е — кимна Исая. — Обърна се към агента най-близо до него: — Доведете ги.

Отдалечи се, а агентите ключиха тесен обръч около входа на контейнера. Наредиха им да излязат и под дулата на пистолетите ги

подкараха към една от палатките. Оуен забеляза, че лагерът е разположен сред дълга долина с висок планински хребет отстрани.

— Сър!

Исая се обърна и агентът му посочи на север.

Оуен погледна натам и видя светлинка да проблесва сред дърветата вдясно от долината. Грейс също извърна глава, после се взря в Оуен, явно развълнувана. След момент светлината угасна.

— Е, това го очаквах — каза Исая. — Знаехме, че са оцелели.

— Кой? — попита Монро.

— Асасините. Следобед стреляхме по самолета им и го свалихме. — Исая посочи към мястото, където бяха видели светлината. — Вземете го на прицел.

— Да, сър.

Тамплиерски агент нарами преносимо ракетно оръдие. Оуен не беше виждал такова; стори му се нереално, като играчка. Изглеждаше тежко обаче и още двама агенти помогнаха да го заредят с граната. После стрелецът се прицели през голям мерник и Оуен осъзна, че всичко е действително. Не знаеше кой е там горе, но ако бяха асасини, сред тях вероятно беше Грифин. И Хавиер.

— Целта е на мушка — каза стрелецът. — Готов съм за стрелба.

— Не! — изкрещя Грейс, изпреварвайки Оуен.

Исая вдигна ръка и стрелецът отлепи око от мерника.

— Защо? — попита Исая.

— Може би брат ми е там — каза тя.

— Какво? — намръщи се Исая. — Не бих взел деца в Монголия. Съмнявам се асасините да са ги довели.

— Познавам брат си — настоя Грейс. — Ако онзи асасин е тук, Дейвид е дошъл с него. Моля те, ако има дори най-малка вероятност...

— Добре. Ще изпратим ударен отряд — кимна Исая.

— Не. Ако Дейвид е там, мога да го накарам да дойде при нас.

Тук.

— Слушам те — наклони глава Исая.

Оуен се почуди какво е намислила Грейс, но се надяваше да има някакъв план.

— Ако го доведе тук, Дейвид ще ме послуша — каза Грейс. — Ще ни каже какво правят асасините. Какво знаят. Може би Наталия им е казала къде се намира гробът.

Исая я изгледа мълчаливо, сключил вежди, после даде знак на стрелеца да свали оръжието.

— Давам ти час да го докараш тук. След това изпращам отряд.

— Благодаря — каза Грейс.

— Как ще му сигнализираш? — попита Исая.

Грейс се втренчи в земята за момент и направи няколко крачки в пространството между обграждащите ги агенти. После вдигна глава.

— Трябват ми три цветни лампи. Червена, зелена и кехлибарена.

Исая сбърчи чело, после се усмихна.

— Пилотите от Харлем.

Оуен нямаше представа за какво става въпрос, но няколко минути по-късно агент донесе голяма торба с различни обективи и филтри. Грейс избра три филтъра, поиска фенер, включи го и го насочи към мястото, което преди малко бяха взели на прицел.

Един по един слагаше филтрите пред фенера. Червен, зелен, кехлибарен.

После пак.

— Надявам се да стане — промърмори Монро.

— Аз също — каза Исая. — По-малко жертви, отколкото ако изпратим отряд. — Посочи един от агентите. — Заведи ги вътре.

Пистолетът опря в гърба на Оуен и той тръгна напред. Стигнаха до първата палатка и агентите ги вкараха вътре. Оуен предположи, че се намират в командния център на лагера. Компютри и няколко големи монитора бяха подредени край широка маса с дигитална карта на местността. Агентите побутнаха с пистолетите Оуен, Грейс и Монро към друга маса в далечния край на палатката.

— Седнете — заповядаха им.

Тримата се подчиниха.

— Ще дойде ли Дейвид? — попита Оуен.

Грейс кимна, втренчена в агентите, които ги наблюдаваха зорко.

— Сигурна ли си? — добави Монро.

Тя кимна отново.

— Масире разчиташе на брат си. Аз разчитам на моя.

Оуен не разбра какво има предвид, но реши да не иска обяснение пред тамплиерите. Седяха мълчаливо и чакаха. Минутите изтичаха, Оуен се изнерви, но поне външно Грейс изглеждаше спокойна, сплела ръце в скута си.

После влезе Исяя и се приближи до тях.

— Разположих хора по всички хълмове наоколо. Ще го хванат, ако дойде насам.

— Ще дойде — каза Грейс.

Времето се точеше бавно. Монро също нервничеше, въртеше се на стола и се озърташе. Лицето на Грейс обаче не трепваше, тялото ѝ не помръдваше, окото ѝ не мигваше. Оуен си помисли, че той самият сигурно прилича повече на Монро.

Най-сетне в палатката влезе агент.

— Сър, заловихме го.

Оуен изпита и изненада, и облекчение. После се запита дали появата на Дейвид означава, че и Хавиер е някъде тук. След всичко, което бе научил за баща си, искаше да предупреди приятеля си да стои далеч от Братството.

— Отлично. Доведете го тук — каза Исяя.

Агентът кимна и излезе.

— Казах ви. Бях сигурна, че мога да разчитам на него — отбеляза Грейс.

— Да видим обаче какво ще стане от тук нататък — вметна Исяя.

Не след дълго двама агенти довлякоха Дейвид в палатката. Носеше топло яке и голяма раница на гръб.

— Пуснете ме! — извика той.

Грейс скочи от стола и хукна към него.

— Дейвид!

Преди да приближи обаче, тамплиерски агент я сграбчи за врата, отблъсна я назад и я стовари на стола.

— Отлагаме приветствията — каза Исяя. — Първо трябва да задам няколко въпроса на този млад мъж.

Агентите избутаха Дейвид до масата, но той се отскубна от ръцете им.

— Пуснете ме! Грейс...

— Аз ще говоря пръв — прекъсна го Исяя. — Сестра ти ме увери, че ще ми кажеш истината. Надявам се да не я разочароваш.

— Вярно е. Така му казах — потвърди Грейс.

Дейвид я погледна, помълча и накрая кимна.

— Какво те интересува?

— Колко са асасините в гората? — попита Исяя.

— Двама — отговори Дейвид. — Хавиер и Наталия също са тук.

Оуен вече знаеше къде е приятелят му. Сега трябваше да измисли начин да му предаде съобщение, както Грейс бе сигнализирала на брат си.

— Щом Наталия е с тях, знаят ли къде е Райската реликва? — попита Исая.

— Да — отговори Дейвид.

— Защо не са я взели досега?

Дейвид се намръщи и сви устни.

— Кажи му, моля те — намеси се Грейс.

— Добре. — Дейвид скръсти ръце. — Лагерът препречваше пътя.

— И по-точно? — повдигна вежди Исая.

— Гробът е на юг оттук. Грифин обмисляше как да заобиколим лагера, без да ни забележите.

Исая се приведе напред с оцъклен поглед.

— *Ти* знаеш ли къде е камата?

Дейвид не продума.

— Знаеш. — Гласът на Исая прозвуча почти като шепот.

Дейвид поклати глава.

— Само Наталия го е виждала. Но... каза, че гробът е до голяма скала с формата на костенурка. На няколко мили оттук. Друго не знам.

Исая въздъхна.

— Това е достатъчно. — Отдалечи се от масата и застана пред командния център. — Няма да чакаме да съмне! Всички екипи да подготвят радарите и земекопното оборудване. След петнайсет минути тръгваме на юг!

Оуен се изненада, че Дейвид толкова лесно призна истината, след като бе избягал от „Етера“, настроен срещу тамплиерите. Заповедта на Исая обаче предизвика суетня в палатката. Агенти влизаха и излизаха на бегом, отвън заръмжаха двигатели на автомобили. След петнайсет минути Исая се върна, облечен в униформа досущ като другите агенти; отличаваше го само червен кръст, избродиран върху гърдите.

— Дръжте ги тук — каза той на двама въоръжени агенти.

— Да, сър.

Исая излезе и след секунди с бавно бучене се пробуди двигател на хеликоптер, запърпориха перки и после звукът замря в далечината.

— Защо го направи? — прошепна Монро на Дейвид.

— По-добре да не го намерят асасините — каза Оуен.

Гневът му към тях бе започнал да прераства в омраза.

Бяха съсипали живота му, живота на майка му, бяха отнели живота на баща му.

— Защо? — повдигна вежди Монро.

— Защото знам какво са направили на баща ми.

— Какво са направили?

— Открихме проба с неговата ДНК. Исая ми позволи да видя спомените му. Видях банковия обир.

— И? — Монро изопна рамене.

— Асасините са го натопили. Използвали са го, за да влязат в банка на „Абстерго“. Баща ми не е убил охранителя и дори не е имал избор.

Монро погледна към агентите.

— Исая ти показва това, така ли?

— Да.

Монро събра пръсти пред устата и брадичката си. Изглеждаше разочарован или може би тъжен, а Оуен не очакваше и не желаше подобна реакция.

— Какво? — попита той.

— Години наред разработвах симулации с ДНК — заговори Монро с тих и равен глас. — „Абстерго“ могат лесно да ги манипулират. Исая може да ти покаже буквално всичко.

На Оуен не му се понрави намекът на Монро, нито пък как стомахът му се сви при тези думи.

— Показа ми истината — настоя той.

— Нима? Или ти е показал каквото си искал да видиш?

Оуен се ядоса и тресна с юмрук по масата.

— Ти не беше там! Затова дойдох при теб, но не ми помогна. Помниш ли?

— Помня, че не можех да ти помогна.

— Е, Исая успя. Не че съм готов да стана тамплиер, но ще отмъстя на асасините за татко. Някак си.

Тъжното, разочаровано изражение на Монро не се промени.

— Предупредих те — рече той.

— Ходи ми се до тоалетната — каза Дейвид.

Единият агент му се намръщи.

— Стискай или пикай в гащите.

— Хайде де — примоли се Дейвид. — Имате тоалетни, нали?

Агентът се направи, че не го чува.

— Сериозно ли искате да се облекча тук? — Дейвид стана и понечи да разкопчае ципа на панталоните си. — Вие ли ще чистите?

Агентът сбърчи нос.

— Хубаво. — Обърна се към другия тамплиер. — Ще го заведеш ли?

Той поклати глава.

— Нямам предпочитания — подхвърли Дейвид.

Първият агент подбели очи.

— Тръгвай!

Заобиколиха командния център и излязоха от палатката. Оуен погледна към Грейс, тя също го гледаше. Решимостта, изписана по лицето му, пробуди друг спомен — Илайза се подготвя за удар. Усети как съзнанието на Вариус обсебва неговото почти както в „Анимус“, но без онази тежест. Оуен пак срещна погледа на Грейс и тя кимна едва забележимо. Оуен скочи на крака и предаде ума си на Вариус, все едно е в симулация.

— Седни — заповяда му агентът.

— Трябва да се раздвижа — каза Оуен. — Двайсет и четири часа бях в контейнер.

Грейс също се изправи.

— Седнете и двамата!

Оуен нападна. Ударите и отбранителните движения се получаваха автоматично — и негови, и на Вариус. Грейс сякаш се бе преобразила по същия начин в Илайза. Разоръжиха агента за секунди и го повалиха в несвяст на пода.

— Да вървим — каза Оуен.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Монро.

— Ефект на преливането — отвърна Грейс. — Усещам го по-силно, когато Оуен е наблизо.

— И аз — додаде Оуен.

Взеха пистолета на агента и излязоха от палатката. Тръгнаха да търсят Дейвид из лагера. Натъкнаха се на още неколцина агенти, но ги обезвредиха дори без да използват тамплиерското оръжие. Откриха походните тоалетни, изненадаха агента, придружил Дейвид, и се справиха светкавично с него.

— Вие ли сте, хора? — попита Дейвид отвътре.

— Да — отговори Грейс.

Дейвид излезе и вратата с пружина се захлопна звучно.

— Доста се забавихте. Смърдеше.

Монро обходи с очи тримата.

— Някой ще ми каже ли какво става?

— Ще ти обясним по пътя — каза Грейс. — Първо да намерим лопати.

— По пътя закъде? — попита Монро.

Дейвид побутна очилата си нагоре и свъси вежди, сякаш отговорът е очевиден.

— Истинското място, където е скрита Райската реликва.

27.

Наталия не искаше да оставят Дейвид. Хавиер също не искаше, но Грифин и Йенмей решиха, че тръгнат ли да го гонят, ще привлекат вниманието на тамплиерите, а и ще им струва много време и сили да предотвратят повторно бягство. Страхуваха се, че скоро Исая ще го залови, и цялата мисия ще бъде изложена на опасност, затова настояха да продължат напред още по-бързо.

Наталия още не бе решила какво ще направи и какво може да направи. Грифин беше видял достатъчно, за да стигне близо до гроба, но не и до точното място. Скоро щяха да разчитат единствено на Наталия, но нейната цел бе да попречи и на тях, и на всички други да открият Райската реликва.

— Добре ли си? — прошепна Хавиер.

— Не — отвърна тя.

— Защо не искаш да помогнеш?

Прииска й се да го попита защо той помага.

— Боя се да сложа оръжие в ръцете на хора, обслужващи идеология. Мисля, че Монро беше прав. Не бива да попада нито у асасините, нито у тамплиерите.

Хавиер замълча.

Скоро стигнаха до реката, която изглеждаше дълбока и вероятно леденостудена, макар че течението не беше бързо. Йенмей ги насочи на север по брега, за да потърсят безопасен брод. След около четвърт миля реката заобикаляше чакълест нанос и плитчината се разстилаше нашироко. Минаха по каменистото дъно и на най-дълбокото място водата стигна едва до коленете на Наталия.

Скалата, извита като волски рог, се намираше на юг от тях. Грифин пое нататък. Не след дълго прекосиха втората половина на долината и се заизкачваха по отсрещния склон. Когато стигнаха до най-високия западен предел на долината, чуха глухо бучене на двигатели в далечината и се обърнаха към тамплиерския лагер.

Множество фарове описаха дъга и образуваха дълга редица. По-големият хеликоптер излетя и прожекторите му осветиха земята.

— Дали това има нещо общо с Дейвид? — попита Наталия.

— Най-вероятно — отговори Грифин.

— Нас ли търсят? — попита Хавиер.

Грифин извади бинокъла.

— Напускат лагера, но не се насочват към нас. — Подаде бинокъла на Йенмей. — Движат се на юг. Много бързо.

— Къде отиват? — попита Наталия.

— Ти ни кажи — отвърна Грифин. — Знаят ли къде е Райската реликва?

— Откъде да знам? — сви рамене Наталия.

Хавиер я изгледа леко ядосано.

— Пита те дали се движат в правилната посока.

Наталия се поколеба, после поклати глава.

— Е, нещо ги е раздвижило — каза Йенмей. — Какво ли може да е...

— Няма значение — отсече Грифин. — Стига да не тръгнат насам, ще използваме маневрата в наша изгода.

Обърнаха се и пак поеха напред. Наталия обаче поглеждаше от време на време през рамо. Конвойт от автомобили на „Абстерго“ прекосяваше долината като наниз от блещукащи светлинки. Изглеждаше съмнително среднощната суматоха да съвпадне по случайност с бягството на Дейвид. Той я бе забелязал как се взира към скалния рог и вероятно се беше досетил, че Мъонгке хан е погребан там. Наталия се почуди дали не е изпратил тамплиерите в обратната посока, за да им спечели време. Но време за какво?

Трябваше някак да заблуди Грифин и енмей и сама да открие Райската реликва. Само дето това бе почти невъзможно. Или поне трудно. Прииска ѝ се Хавиер да е на нейна страна, но той явно бе открил някаква притегателна сила в Братството, както Шон и Грейс бяха открили нещо в Тамплиерския орден.

Склонът се издигаше нагоре, осеян с хлътнатини и ронливи улеи, по които никнеха хилави храсти и дървета. Скалният рог все още бе сравнително далеч, но се приближаваха до него с всяка минута.

Току до мястото, където Наталия се бе десинхронизирала, Грифин спря.

— Дотук знам пътя. — Обърна се към Наталия. — Притежаваш възхитително упорство, но търпението ми е на изчерпване. Време е да ни поведеш ти.

Наталия вирна брадичка, усетила как спътниците ѝ се настройват срещу нея.

— Моля те — каза Хавиер. — Изборът е между тамплиерите и асасините. Едните или другите.

— Така ли? — повдигна вежди Наталия.

— Да. И мисля, че ти се застъпваш за свободната воля.

— Баба и дядо са преживели комунистическия режим. Държа на свободната воля, разбира се. И точно затова не се доверявам сляпо на асасините.

— Имаш право — каза Йенмей. — Но нашето Кредо не ни повелява да сме свободни. Повелява ни да сме мъдри.

— Какво значи това? — попита Наталия.

Грифин поклати глава.

— Нямаме време за Ирониите, Йенмей.

— Какви Иронии? — попита Наталия.

Йенмей ѝ се усмихна.

— Написал ги един от най-мъдрите и велики асасини в историята — Алтаир ибн ла'Ахад. Братството ни въдворява мир, но извършваме убийства. Искаме да освободим умовете на хората, но изискваме абсолютно подчинение на Кредото. Разобличаваме какви опасности крие сляпата вяра, но ние самите я практикуваме. Това са Ирониите.

— И как ги помирявате? — попита Наталия.

— С мъдрост. — Йенмей сложи длан върху гърдите си. — Жертвам част от свободната си воля, за да я дам на света. Като асасин, аз оставам извън него.

Наталия я разбра, но не бе готова да жертва свободната си воля и смяташе, че никой няма право да изисква това от другия. До нея Хавиер мълчеше. Гледаше към Йенмей и Грифин, явно замислен над чутото. Наталия се почуди дали го приема безусловно и би ли се включил в редиците им. Надяваше се да не е така.

— Тамплиерите не бива да се доберат до Тризъбеца — продължи Йенмей. — Моля те, помогни ни.

Наталия знаеше, че трябва да реши. Нямахме смисъл да отлага. Хавиер обаче грешеше. Изборът не беше между асасините и тамплиерите. От самото начало Монро бе казал, че има трети избор.

— Натам е — посочи Наталия и се обърна на юг, загърбвайки скалния рог.

Тръгна към далечно възвишение над група дървета.

— Това ли е гробът? — попита Грифин.

Наталия кимна, но усети как дъхът ѝ излита на пресекулки и с усилие на волята се овладя. Планът ѝ изискваше от нея повече от убедителна лъжа.

Хавиер закрачи редом с нея.

— Благодаря — каза той.

Тя го погледна в очите.

— Готов ли си да жертваш свободната си воля, за да станеш асасин? Това ли искаш наистина?

— Не... не знам. Но сега не мога да реша. Райската реликва е с предимство.

Наталия кимна. Стигнаха до хълма, Грифин остави раницата си на земята и извади тясна сгъваема лопата. Разгъна я и огледа могилата.

— Къде да копая?

— Не съм сигурна. — Наталия посочи място в подножието на хълма. — Входът към гробницата е някъде тук.

Грифин кимна и застана на колене с гръб към Наталия. Йенмей приближи до него. Ритмичното трополене на лопатата, изгребваща пръст, изпълни нощта.

— Няма да стане бързо — каза Наталия на Хавиер. — Ако „Абстерго“ ни открият?

— Готов съм да ги посрещна — отговори той.

— С какво?

Хавиер извади арбалета.

— С това. Приспивателни стрелички. Повалят ги за секунди.

— Може ли да го видя?

Хавиер ѝ подаде оръжието. Оказа се по-тежко, отколкото изглеждаше, по-солидно и с дръжка, стоплена от дланта на момчето.

— Как се стреля? — попита Наталия.

— Изтегляш назад. — Той посочи механизма с пружина. — Дръпваш спусъка. Презареждаш с този лост и същото се повтаря.

— С приспивателни стрели ли е зареден сега?

— Да.

Наталия вдигна пистолета и простреля Йенмей в гърба. Лопатата спря да стърже. Наталия зареди оръжието и се прицели отново. Грифин почти беше стигнал до нея, когато го улучи в гърдите. Вцепенен от смайване, Хавиер дори не понечи да я спре. И двамата асасини се проснаха в несвяст върху земята.

Наталия му върна пистолета.

— Не искам да стрелям по теб.

Устата му зейна.

— Защо...?

— Хайде, времето изтича.

Наталия грабна лопатата на Грифин и се втурна натам, откъдето бяха дошли. После се заизкачва към скалния рог. Хавиер я настигна задъхан.

— Наталия! Какви ги вършиш?

— Третият избор! — извика тя. — Дейвид ни спечели малко време, не искам да го губя.

Отблизо скалният връх изглеждаше по-внушителен. Когато стигнаха до него, Наталия почти не различаваше формата му. Ала Баян беше видял точно това място. Знаеше, че входът към гробницата е някъде тук. Непрогледният нощен мрак просветляваше, изгревът приближаваше.

— Добре — каза Хавиер. — Да речем, че го откриеш. После какво? Как ще го изнесеш оттук сама? Ами ако от „Абстерго“ те хванат?

— После ще мисля за това — отсече Наталия; не искаше да признае, че няма завършен план. — Помогни ми да огледам.

— Какво търсим? — попита Хавиер.

— Някаква следа от отвор.

Тя обиколи скалата, оглеждайки земята под нея. От време на време поглеждаше на юг с надеждата да види другите да идват. Това обаче зависеше от Дейвид.

— Я виж! — подвикна й Хавиер.

Наталия приближи бързо до него. Той й посочи тамплиерски кръст, издълбан в камъка, достатъчно малък, та да го забележи само човек, който знае какво търси.

— Това е!

Наталия приклепна и заби лопатата в пръстта под символа. Разлетяха се вкочанени буци пръст и ситни камъчета. Хавиер коленичи до нея и започна да гребе с ръце. Бяха успели да прокопаят трийсетина сантиметра, когато Хавиер скочи внезапно на крака.

— Някой идва.

Вече държеше пистолета в ръка.

Наталия се обърна с надеждата да идват онези, които очаква.

— Те са!

— Кой? — попита Хавиер.

След секунда получи отговор. Появиха се Оуен, Грейс, Дейвид и Монро. Шон го нямаше.

— Знаех си! — възкликна Дейвид.

Грейс се засмя.

— Брат ми беше сигурен, че знае къде е гробът.

— Прав е бил — каза Наталия.

— Прав е бил за много неща. — Грейс се усмихна на брат си с изражение, каквото Наталия не бе виждала досега. По лицето ѝ се четеше гордост и уважение.

Наталия се обърна отново към дупката.

— Входът е тук. Току-що го открихме. Трябва да го разкопаем. Приспах Грифин, но след час-два ще се събуди.

— Да действваме тогава — каза Монро.

Редуваха се да копаят и да гребат с шепи; трудеха се с всички сили, докато ги заболят раменете и ръцете, после предаваха щафетата на следващите поред. Докато копаеха, си разказваха какво са преживели. Наталия се разочарова и натъжи, че Шон е решил да остане в „Етера“, но пък между Грейс и Дейвид явно се бе породило по-крепко разбирателство. Имаше нещо общо със симулацията на Грейс, със спомените на мъж на име Масире и брат му.

Оуен сподели какво е научил за баща си и асасините, поглеждайки главно към Хавиер.

— Съгласен съм с Монро — рече Хавиер, когато приятелят му замълча. — Мисля, че Исая те е измамил.

— Какво? — Оуен отстъпи крачка назад. — Разбираш ли какво намекваш? Ако Исая е изопачил някак си историята...

— Това не значи, че баща ти го е направил — прекъсна го Хавиер.

— Значи, че може да го е направил. Така ли мислиш? — процеди през зъби Оуен.

Хавиер се намръщи.

— Не, разбира се. Защо според теб откраднах уликите от полицейския склад?

— Напипах нещо — обади се Монро, заровил ръце дълбоко в ямата.

— Какво? — попита Наталия.

— Каменна плоча. Може би е врата.

— Да я разкопаем — каза Оуен.

Всички се струпаха край отвора — да помогнат, да погледнат. Развиделяваше се, бледа синева обливаше небето и Наталия усети въодушевление, че въпреки всичко са се събрали заедно тук.

В същия момент обаче чуха приглушено гърпорене. Наталия погледна нагоре.

— Тамплиерите! — възкликна тя.

Другите също вдигнаха глави.

— Бягайте — извика Монро.

— Къде? — попита Оуен.

После хеликоптерът изникна над хълма и заслепяващите му прожектори ги приковаха на място. Фигури в черни униформи се спуснаха по въжета от машината. Оуен, Грейс и Хавиер ги нападаха, но беше ясно, че тамплиерите имат числено превъзходство. Отгоре проехтяха изстрели от картечница и разкъсаха земята около тях.

— Не се съпротивявайте! — гласът на Исая ги прониза от високоговорител. — Безсмислено е и някой може да умре!

Втора вълна агенти ги връхлетяха пешком откъм хълма. Нямаше изход. Не можеха да избягат, не можеха да се скрият, не можеха да се бият. Наталия погледна нагоре, обзета от гняв, но безпомощна.

— Вдигнете ръце! — извика им Монро. — Искam всички да останете живи!

Агентите вече бяха усмирили Оуен, Грейс и Хавиер. Наталия вдигна ръце. Дейвид и Монро също. След миг бяха обградени отвсякъде.

Исая слезе по въже от хеликоптера. Машината се отдалечи и отнесе със себе си грохота и беснеещата вихрушка. Планината утихна. Директорът тръгна към Дейвид и застана пред него, скръстил длани зад гърба.

— Хитър опит да ни заблудиш — каза той. — Но, разбира се, знаех какво си намислил. Реших, че е по-лесно да ти позволя да ме доведеш до гроба. Така и стана. Спести ми седмици, дори месеци усилна работа.

— Исая, не ги наранявай — обади се Монро.

Исая се обърна към него.

— Че защо? Може пак да ми потрябват. Ти — също. — Приблужи до Хавиер. — Къде са асасините?

— Не знам — отвърна Хавиер. — Избягахме от тях.

— Така изглежда — кимна Исая и пролая на агентите: — Действайте! Отворете гроба! И бъдете нащрек!

— Да, сър!

Тамплиерите започнаха да копаят и да разчистват. Пред очите на Наталия ямата се разширяваше и разкриваше каменната врата. Всичко ѝ се струваше нереално. Планът пропадна, изгубиха битката и сега тя се запита дали Хавиер не е бил прав. Може би наистина изборът бе между асасините и тамплиерите, а заради нея Райската реликва щеше да попадне у по-лошите.

Тамплиерите разчистиха от пръстта ръбовете на каменната плоча, донесоха два големи лоста, подпъхнаха ги под камъка и няколко агенти натиснаха с все сили от двете страни. Вратата бавно се помести, после се наклони напред и се стовари тежко върху склона на хълма.

Отворът беше малък и тесен, около четири стъпки висок и две широк. Исая го погледна с усмивка и пристъпи към него.

28.

По двама агенти държаха ръцете на Хавиер, Оуен и Грейс. Не им оставаше друго, освен да наблюдават как Исая крачи спокойно към гроба. Преди да стигне до входа обаче, прозвучаха викове и изстрели. Хавиер се обърна към мястото, откъдето долиташе шумотевицата, и видя Грифин и Йенмей да тичат към тях с вдигнати качулки и просветващи скрити остриета.

Хавиер използва суматохата и отблъсна агентите. Извади пушечна граната и я тресна в земята. Побягна през димната пелена, погледна назад и видя, че Оуен и Грейс го следват.

Тамплиерите край двамата асасини се бяха прегрупирали, но Хавиер обсипа скупчените агенти със стрели от арбалета. Когато стрелите свършиха, захвърли оръжието и извади тънките ножове, пъхнати в джоба на якето му.

При появата на асасините Исая се втурна към гробницата. Хавиер хукна след него.

— Оуен!

— Виждам!

Двамата се спуснаха напред. Пътьом Хавиер мятеше гранати и ножове, за да помогне на Грифин и Йенмей. Грейс стоеше до брат си и го отбраняваше.

Исая влезе пръв в гробницата. Хавиер се шмугна след него през тесния отвор. Оуен го последва почти веднага и двамата се послушаха в ниския тунел. Стъпките на Исая се отдалечаваха в тъмнината, фенерът хвърляше сенки около силуета му.

Оуен и Хавиер хукнаха след него. Тунелът, изграден от тухли и глина, миришеше на влажна пръст. Водеше до зала, където Исая вече бе влязъл. Оуен и Хавиер влетяха в помещението, въоръжени с ножове и готови да ги хвърлят.

Исая се надвеси над каменен саркофаг под ниския каменен таван. На земята до него лежаха купища предмети и няколко

потъмнели ризници. Исая се протегна и в ръката му проблесна кама. Хавиер я позна веднага. Беше държал такава в спомените на Кормак.

Исая бе открил Райската реликва.

Хавиер замахна да хвърли ножа, но Исая го погледна в очите и върху съзнанието му връхлетя вълна. Нещо подобно бе усетил само веднъж в присъствието на Кортес при първата симулация в „Анимус“.

Вълната го заля с неспирен поток от мисли. Представи си родителите си. Майка му извика през сълзи, че ѝ се иска да не се е раждал. Баща му каза, че предпочита синът му да е убиец. Появи се и брат му, нарече го обратен и го заналага с юмруци.

Хавиер се строполи на земята и изкрещя от болка, долавяйки смътно, че все още е в гробницата. Оуен се бе превил до него, олюляваше се и стискаше глава с длани. Зад брата и родителите на Хавиер се мержелееше Исая. Тамплиерът излезе спокойно от залата и родителите и братът на Хавиер бавно се оттеглиха в сенките на гробницата; очите и омразата им го пронизваха, докато най-последните им силуетите им изчезнаха напълно. Хавиер изхлипа и разтърка очи. Изправи се с омекнали колене в мрака.

— Какво беше това, по дяволите?

— Мисля, че е острието на страха — отговори Оуен. — Не... не можах да му се опълча.

— Трябва да опитаме!

Стиснал ножа, Хавиер се запрепъва към тесния тунел. Просветлялото небе се виждаше през пролуката в далечния му край.

Отвън Исая стоеше на планинския склон, изпъчил победоносно гърди. Всички около него бяха коленичили или лежах на земята, обзети от най-ужасните си страхове, всеки в мрежата на своя ад. Исая ги наблюдаваше с върховно задоволство, разтегнал устни в свирепа усмивка.

Хавиер пак вдигна ножа, готов да го хвърли, но родителите му се появиха отново между острието и целта. Тръгнаха към Хавиер с ожесточени лица, размахали юмруци и бълвайки злостни обиди. Той закри уши да не ги чува, ала долови вик, по-силен от техните крясъци. Вдигна глава и видя Йенмей да се спуска към Исая с облени в сълзи страни. Скритото ѝ острие се вдигна да нанесе удар, ала Хавиер разбра, че е обречена. Замахна напосоки, Исая отскочи с лекота

настрани и заби камата, Райската реликва, в корема ѝ. Йенмей изпищя отново и той я блъсна на земята.

— Слушайте! — изрева. — Вече не съм тамплиер! Аз съм смъртта, унищожител на световите. Всички, които служехте на Ордена, сега сте мои подчинени. Другите ще загинат! Елате!

Обърна се и заслиза по хълма. Тамплиерските агенти се надигнаха и тръгнаха след него. Хавиер успя да се изправи на крака и да се примъкне до Йенмей.

Тя стенеше и притискаше с длани кървавата рана. Много кръв. Ужасно много. Хавиер сложи ръце върху нейните. Грифин приближи до тях.

— Йенмей — прошепна той.

Тя го погледна.

— Показа ми нещо, което бях погребала отдавна — отрони.

— Само ти успя да му се опълчиш — каза Грифин.

Йенмей се закашля.

— Напразно...

Другите застанаха около асасините и Хавиер забеляза, че макар и загрижени за Йенмей, още не са се отърсили от преживените стракове. Лицето на Монро бе изгубило всякакъв цвят.

— Как да ѝ помогнем? — попита Грейс.

— Трябва да я отведем отгук — отговори Грифин.

— Как? — попита Дейвид.

— С един от хеликоптерите. Помогнете ми да я вдигна.

Грифин улови Йенмей през раменете, другите поеха ръцете и краката ѝ. Хавиер продължи да притиска раната. Вдигнаха я заедно и заслизаха бавно по склона.

Слънцето се издигна над върховете и долините на изток и огря лагера на „Абстерго“. Хавиер видя конвоя от автомобили да се отдалечава — Исая бе повел своята армия. След миг обаче чу отчаян как и двата хеликоптера излитат.

— Не си отивай — каза Грифин, вперил поглед в Йенмей.

Очите ѝ обаче се затваряха, клепките ѝ пърхаха.

— Пуснете я долу — нареди Грифин. — Притискайте раната.

Оставиха внимателно отпуснатото тяло на земята. Хавиер коленичи до Йенмей, а Грифин я разтърси леко.

— Йенмей, отвори очи. Бори се!

Хавиер обаче усети промяната с окървавените си ръце. Гърдите ѝ вече не се повдигаха. Тялото ѝ не потрепваше от болка, не помръдваше. Дори кръвта беше секнала. Йенмей си бе отишла.

— Проклятие! — Грифин затвори очи и заби юмруци в земята.

Наталия се разплака, в очите на Хавиер също напиха сълзи. Оуен, Грейс и Монро не познаваха Йенмей, но и те стояха притихнали, свели почтително поглед.

После Грифин се изправи и вдигна сам безжизненото ѝ тяло. Продължи да крачи надолу по хълма и другите го последваха, вече побавно. Слязоха в долината и тръгнаха към изоставения тамплиерски лагер. Грифин остави отново Йенмей на земята и се огледа.

— Трябва да се свържа с Гавин. Или поне с групата на Йенмей.

— Аз съм виновна — каза Наталия. — Ако ви бях казала къде е Райската реликва...

— Стига! — прекъсна я Грифин. — Това е война, а войната взема жертви. Знам, че Йенмей уважаваше принципите ти. Не би те обвинила. Би обвинила Ися. Аз също. Не бива да забравяме кой е истинският враг.

— Съгласен съм с Грифин — кимна Монро. — Ти нямаш вина.

— Какво имаше предвид? — попита Хавиер. — Ися каза, че вече не е тамплиер.

— Не знам — отговори Грифин. — Ще разрешаваме проблемите един по един.

Той надникна в палатка, после в друга. Най-вероятно търсеше нещо за свързка с външния свят. Хавиер дръпна Оуен настрана.

— Добре ли си?

Оуен кимна неубедително и Хавиер разбра какво е показало острието на приятеля му.

— Това не беше по-реално от фалшивата симулация на Ися — рече той. — Забрави го. Съсредоточи се върху разкриването на истината.

Оуен кимна отново.

— Ти какво видя?

— Родителите ми — каза Хавиер. — Те...

Замълча, неспособен да продължи.

Оуен го обгърна през рамо.

— Няма значение. Както каза, не е истинско.

Хавиер погледна към другите. Грейс и Дейвид стояха плътно един до друг, Наталия бе свела глава до Монро.

— Какво ли са видели те?

— По-добре не питай.

Хавиер си помисли, че Оуен има право. Двамата се върнаха при приятелите си, но в същия момент чуха да боботи хеликоптер. Вдигнаха глави, а Грифин изскочи от съседната палатка.

— Скрийте се! — извика той.

Разпръснаха се. Хавиер се шмугна в отворен контейнер заедно с Оуен и Монро, Грейс и Дейвид се втурнаха в една от палатките с Наталия и Грифин. После зачакаха и Хавиер се почуди дали Ися се връща за тях. Сигурно наистина му бяха нужни живи, но това не значеше, че възнамерява да ги остави на свобода.

Хеликоптерът се появи на хоризонта, насочи се към лагера и закръжи над него. После кацна на поляната до реката. Перките спряха да се въртят, вратата се отвори и от нея излезе жена с неколцина агенти на „Абстерго“.

— Виктория — прошепна Оуен.

— Коя? — повдигна вежди Хавиер.

— Жената се казва Виктория. Беше в „Етера“. Ися каза, че пътува насам.

Жената носеше същата униформа като Ися. Навлезе в лагера и се озърна с разтревожено и объркано изражение.

— Май не знае какво се е случило — предположи Монро.

— Очевидно — кимна Хавиер.

— Виктория! — Грейс изскочи от палатката, размахала ръце.

— Какво прави? — попита Оуен и Хавиер си зададе същия въпрос.

Виктория се обърна, махна за поздрав и тръгна бързо към Грейс. Наталия и Дейвид излязоха от палатката и Монро погледна към Оуен и Хавиер.

— Няма смисъл да се крием — сви рамене той.

Тримата излязоха от контейнера и приближиха до другите. Хавиер наблюдаваше зорко агентите, готов да извади оръжие при необходимост.

— Къде е той? — попита Виктория. — Къде е Ися?

— Замина — отговори Грейс. — С Райската реликва.

— А къде са всички други?

— Отведе ги — каза Монро. — Съвсем е подивял.

Виктория затвори очи, сякаш страховете ѝ са се потвърдили.

— Току-що ми изпрати нещо. — Показа им телефона си. —
Някакъв... манифест.

— Какво е написал? — попита Грейс.

— Не съм го прочела целия. Разбрах обаче, че се оттегля от
Ордена. И твърди, че разполага с две остриета.

— Две? — смая се Оуен.

Виктория кимна.

— Откри първото на върха Макгрегър, преди да стигнете там.

— Значи му остава още едно и ще сглоби Тризъбеца — заключи
Хавиер. — Една кама дели света от Александър Велики.

— Или нещо по-лошо — додаде Наталия.

— Още не съм си събрала мислите — призна Виктория. — Ясно
ми е обаче на какво са се дължали разногласията ни за вас. Исая е
преследвал своя цел в разрез със стремежите на Ордена.

— Трябва да му попречим да открие третата реликва — каза
Хавиер. — Беше почти недосегаем с острието на страха. Притежава ли
Тризъбеца, ще е непобедим.

Виктория сякаш го забеляза едва сега. Наклони глава.

— Ти ли си Хавиер?

— Да.

— Значи асасините са били тук?

— Тук *са* — поправи я Грейс.

Тамплиерските агенти заеха защитна позиция и се озърнаха
наоколо с вдигнати оръжия.

— Сериозно? Готови сте за схватка след всичко случило се? —
попита Наталия. — Трябва да работим заедно. В момента Исая е по-
силен от Тамплиерския орден и от Асасинското братство. Ясно е, че
иска да унищожи и едните, и другите.

Виктория впери поглед в нея. После се обърна към агентите.

— Сложете оръжията на земята.

Поколебаха се и тя повтори заповедта. После се отдалечи от тях с
разперени ръце.

— Аз съм доктор Виктория Бибьо! Знам, че ме чувате! Както
виждате, агентите ми свалиха оръжия!

Мълчание. Хавиер се почуди какво ще направи Грифин.

— Призовавам към примирие! Излизам да преговаряме!

Мина секунда и Грифин се появи от палатката с вдигната качулка, засенчваща лицето му. Тръгна към тях уверено, дори дръзко, но острието му остана скрито.

— Аз съм Грифин. А вие, доктор Бибьо, вероятно сте единственият тамплиер, на когото бих се доверил.

— Онези дни отминаха отдавна — каза Виктория. — Сега съм тамплиер. Вярно е обаче, че сигурно съм единственият тамплиер, който би разговарял с теб. И би работил с теб, за да победим Ися.

В личната история на Виктория явно имаше превратности, за които не бяха подозирали. Грифин най-малко бе чувал за нея, а тя очевидно невинаги е била предана на Тамплиерския орден. Хавиер обаче отложи всички въпроси с надеждата Грифин и Виктория да запазят спокойствие.

— Свидетели сме на безпрецедентно събитие — каза Грифин. — Тамплиер моли асасин за помощ.

— Не ме интересува кой кого моли и наистина ми е все едно дали това ласкае гордостта ти. Важното е да спрем Ися.

— Правилно — кимна Грифин. — Примирието ще продължи, докато открием третото острие и обезвредим Ися.

— Може би все пак няма да настъпи свършекът на света — промърмори Монро.

— Имаме ли представа къде е? — попита Хавиер.

— В Скандинавия — отговори Виктория. — Имаме сериозни основания да смятаме, че е било там.

29.

Стюрбьорн стоеше отново на носа на своя *драккар* заедно с Гирид, но този път го следваха двеста бойни кораба.

От месеци опустошаваха датското крайбрежие. Йомсвикингите оправдаваха славата си. Нито един град не им устоя и всички флотилии, изпратени да ги спрат, бяха на дъното на морето.

Палнатоке стоеше до Стюрбьорн — неговата дясна ръка.

— Очаквам с нетърпение да видя прогнилия зъб на Харалд, когато с усмивка се разделя с царството си.

— Не искам царството му — отвърна Стюрбьорн. — Искам армията му.

— Аз искам царството му — каза Гирид.

Стюрбьорн се обърна към сестра си.

— Сигурна ли си?

— Да — потвърди тя. — Ти ще имаш Швеция, аз — Дания.

Стюрбьорн кимна и обърна отново поглед към пристанището. Морските течения и вятърът окриляваха ума на Шон, той се наслаждаваше на соления въздух, на кръсъците на чайките в небето, на свободата.

Добре ли си? — попита Аная.

— Да — отговори Шон.

Виктория му бе предложила да замине с нея, след като Грейс и Оуен избягаха с Монро, ала той не пожела. Как да се откаже от това? Мястото му беше тук.

— Чувствам се страхотно — добави.

Корабът на Стюрбьорн се плъзна в главния док на пристана, където ги чакаха с приветствени дарове, за да предотвратят плячкосването на града. Сред посрещачите Стюрбьорн видя Харалд Синия зъб със синовете и дъщерите си. Кралят на Дания не се усмихваше, ала изглеждаше примирен. Носеше дебела кожена наметка с красив колан, на който висеше особена кама.

Шон надникна иззад кулисите на Стюрбьорновите мисли, за да се вгледа в оръжието, и осъзна с почти неудържимо въодушевление какво вижда. Не смееше да откъсне очи от камата, да не би да изчезне.

— Аная, открих я! Открих Райската реликва!

Тишина.

— Аная!

Пак тишина.

Учуди се.

— Аная!

Здравей, Шон, чу гласа на Исяя.

— Исяя? Върна ли се?

Да.

— Открих я! — Шон едва си поемаше дъх. — Райската реликва! Предшественикът ми току-що я забеляза.

Чудесно! Ще прекъсна симулацията, за да обсъдим положението.

— Добре — каза Шон, подготвяйки се за изпитанието.

Заляха го неприятните усещания при прехвърлянето в Коридора на паметта, после при изключването на парietetалния стабилизатор. Тръсна нетърпеливо глава, когато се освободи от каската, леко замаян, но изпълнен с възторг.

Исяя стоеше до металния цилиндър.

— Браво! — усмихна му се той.

— Трябва просто да се върна при Стюрбьорн — каза Шон. — Той ще ни покаже какво е станало с Райската реликва.

— Отлично — кимна Исяя. Обърна се към жената от охраната, застанала до него — русокоса, със значка с надпис „Коул“ върху униформата. — Вземи процесора от „Анимуса“ на Шон.

— Да, сър.

— Да го вземе ли? Пак ли заминаваш? — попита Шон.

— Да — каза Исяя. — И този път ти ще дойдеш с мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.